

Giới thiệu Nam Phong Đến Rồi

Editor: Nại, Manh lười

Thể loại: Nam truy_nữ vườn trường_ngọt sủng, nam hư hỏng vs nữ ngoan hiền.

Số chương: 71

Trong cuộc đời của anh luôn âm thầm yêu thương một cô gái cũng vì cô mà biến mình thành hình mẫu cô muốn.

"Cuối cùng tôi cũng đã trở thành mẫu người em yêu thích, bởi vì đó cũng chính là hình tượng mà tôi thích."

Trong hôn lễ của học trưởng mình thương thầm bao nhiêu năm, Tổng Nam Phong gặp lại chàng thiếu niên tên tuổi nổi như cồn ở trường đại học ngày nào. Nhưng giờ đây anh đã trở thành một tiến sĩ tốt nghiệp trường Stanford

Tổng Nam Phong không ngờ, chàng trai ấy có thể nhanh chóng lách mình một cái biến thành một nhà khoa học trẻ tuổi, càng không ngờ hơn, nhiều năm như vậy, anh vẫn không ngừng thích cô, thực sự là ý trời. Cô quyết định buông bỏ mối tình đơn phương với học trưởng của mình, ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng lưng tiến về phía trước.

Nơi đó, có người ấy luôn lặng lẽ đứng chờ đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nam Phong

Chuyển ngữ: Nại

Những ngày thượng tuần tháng chín ở Giang Thành vẫn còn rất nóng, nhất là vào buổi chiều, ánh mặt trời nóng rất như thiêu như đốt.

Đây chính là nắng gắt cuối thu mà người ta hay nói tới.

Tổng Nam Phong đứng trong đội ngũ phơi nắng nên có hơi vàng đầu.

Đang định thừa dịp thầy sĩ quan huấn luyện không chú ý để lác đầu cho tỉnh táo thì bạn nữ sinh bên cạnh bỗng hốt hoảng la lên, "Nam Phong, cậu chảy máu mũi kia!"

Lúc này Nam Phong mới cảm thấy có một dòng ấm nóng đang chảy ra dưới cánh mũi, cô đưa tay sờ thử, quả nhiên đầu ngón tay thấm một mảng đỏ.

Nam Phong còn chưa kịp mở miệng nói gì, bạn nữ đứng bên đã nhanh nhẩu báo cáo cho thầy chỉ huy.

Cả đội ngũ vốn đang yên tĩnh, nhất thời có mấy người đang sột soạt đứng lên.

Thầy chỉ huy là một là một thiếu úy trẻ tuổi rất thoải mái cho phép cô nghỉ tập ngay.

"Cần mình giúp gì không?" Bạn nữ sinh bên cạnh hỏi Nam Phong.

Nam Phong khẽ xua tay ý nói không cần, trước ánh mắt của rất nhiều người, cô vói lấy cái mũ đội đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Cô có thể cảm giác được trong đội đang có rất nhiều người nhìn theo bóng lưng cô nên nhất thời mặt mũi càng thêm nóng rát.

Ngày đầu tiên của kỳ quân huấn, cô cảm nắng rồi chảy máu mũi.

Hình như có hơi mất mặt, nhỉ.

Đi được mấy bước, Nam Phong nghe thấy ở phía sau có một giọng cảm thán, "Thể chất của học sinh thời nay càng ngày càng yếu!"

Giọng nói này hình như của thầy hướng dẫn chuyên môn.

Nam Phong khẽ xấu hổ, có vẻ như bản thân mình bỗng nhiên biến thành một học sinh vương chân vương tay mọi người rồi.

Rõ ràng thể chất của cô không thể coi là yếu được, nhưng xui xẻo là bị cảm vào đúng hôm nay.

Đáng thương hơn là chuyện cô cảm nắng lại đại diện cho sức khỏe của toàn thể học sinh thời nay mới chết chứ.

Cô lại nghe thấy có một giọng nói của nam sinh nào đó, "Thầy Chu, bạn ấy là Tống Nam Phong đấy ạ."

"Tống Nam Phong, là bạn mà tay có vấn đề đó hả?"

"Đúng vậy ạ, chính là bạn ấy!"

"Tống Nam Phong không phải được miễn huấn luyện quân sự đầu năm hay sao?"

"Có thể là bạn ấy không muốn khác mọi người quá."

Nam Phong càng chạy càng xa, tiếng nói sau lưng dần dần cô không còn nghe thấy nữa.

Cuối cùng cũng đến một chỗ có vòi nước, cô ghé vào rửa sạch máu ở trên mũi rồi vỗ nước lên mặt, lên trán. Máu mũi xem ra đã ngừng chảy rồi, rửa mặt bằng nước mát cũng khiến cơ thể tỉnh táo hơn nhiều.

Cô đứng bên ống nước nhìn xa xa về phía sân tập quân sự, suy nghĩ một hồi rồi quyết định nghe lời thầy chỉ huy, trở về ký túc xá nghỉ ngơi, tránh việc làm vướng chân vướng tay các bạn khác.

Giang Đại là một trường đại học nổi tiếng về khoa học kỹ thuật. Sân trường rất lớn, đi bộ từ sân tập quân sự về ký túc xá chắc phải mất gần nửa tiếng đồng hồ.

Thời điểm này sân trường gần như không có ai, có thể do trời quá nắng nóng nên không sinh viên nào muốn ra ngoài. Đi được một lúc, Nam Phong cảm thấy mắt hoa hết cả lên, con choáng váng như đánh úp cô khiến mỗi bước chân cũng bắt đầu loạng choạng.

Cô dùng sức lắc đầu, lại nhớ tới lời thầy hướng dẫn vừa nói quả không sai, sức khỏe cô chắc hơi yếu thật, có thể do vui đầu vào ôn tập cho kỳ thi đại học nhiều quá.

Ánh mặt trời vẫn cứ chói chang, xuyên qua bóng cây in xuống mặt đất những đốm nắng vàng ươm.

Đầu óc Nam Phong ngày càng mơ hồ, cảnh sắc trước mắt cô bắt đầu đung đưa, cô cố gắng giữ cho bản thân được tỉnh táo nhưng càng lúc càng không thể khống chế được.

Người như đang bước đi trên mây, cách đó không xa có hai người đang đạp xe đạp xuất hiện trong tầm mắt cô, rõ ràng đang đến rất gần, mà cô lại thấy mơ hồ như ảo ảnh.

"Huych!" một tiếng, Nam Phong ngã ra đất.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng đồ xe đạp, cùng với tiếng bước chân vội vã.

"Bạn học, bạn làm sao vậy?" một giọng nam hỏi cô.

Nam Phong muốn mở to mắt, nhưng không có cách nào làm thế được.

"Nhìn qua giống bị cảm nắng rồi, Chu Dục, chúng mình mau đưa cậu ấy đến phòng y tế thôi."

"Được, chân cậu không tiện, để mình công cho, cậu cầm đồ đạc của cô ấy đi là được."

Thực ra Nam Phong lúc này vẫn còn ý thức, chỉ là không thể mở mắt ra được, cũng chẳng thể trả lời, cơ thể như mất hết cảm giác.

Cô biết mình đang nằm trên một tấm lưng.

Đó là một học sinh nam, cô cảm nhận được hơi thở của cậu, nó mang theo một mùi thơm mát rượi của cây cỏ xanh tươi.

Hiện giờ trời đang nắng nóng, nhưng Nam Phong lại cảm thấy một luồng gió nhẹ khẽ thổi qua tim của mình.

Cô dần thiếp đi, hoàn toàn mất hết tri giác.

Sau khi tỉnh lại, Nam Phong thấy mình đang nằm trên giường bệnh trong phòng y tế.

Đập vào mắt cô là trần nhà trắng lóa, Nam Phong không có động tĩnh nào. Bên tai cô nghe thấy một giọng nói thanh sạch, rõ ràng, "Bạn học à, cậu tỉnh rồi chứ?"

Nam Phong quay đầu, nhìn thấy một nam sinh đang ngồi bên giường bệnh.

Cậu mặc áo T-shirt, tóc cắt ngắn gọn gàng, bộ dạng chỉnh chu, nụ cười ấm áp, dễ gần.

Đây là lần đầu tiên Nam Phong gặp gỡ Bùi Văn.

Cũng là cảnh tượng mà nhiều năm sau, Nam Phong vẫn nhớ mãi.

Nam Phong hôn mê hơn hai tiếng, lúc này đầu óc vẫn còn mông lung, nhưng cũng may cô vẫn kịp phản ứng, cô chống một tay ngồi dậy, hỏi, "Mình...có phải mình bị xỉu không?"

Bùi Văn cười rồi gật đầu, "Cậu bị cảm nắng ngất xỉu, mình và bạn học vừa vận nhìn thấy nên đưa cậu tới phòng y tế. Bác sĩ nói cậu không sao, truyền dịch xong là có thể về rồi."

Nam Phong liếc nhìn chai nước biển đang nhỏ từng giọt một, còn nửa bình, mãi mới nhớ phải nói lời cảm ơn, "Cảm ơn bạn."

Cô nhìn đồng hồ trên tường, đã năm giờ rồi, hay nói các khác, bạn nam này đã ngồi đợi cô tỉnh lại hơn hai tiếng, ngay lập tức trong lòng cảm thấy xấu hổ, "Thật ngại vì đã gây phiền phức cho cậu, mình không sao rồi, cậu cho mình số điện thoại đi, sau này mình sẽ mời cậu ăn cơm coi như cảm ơn cậu."

Bùi Văn cười, "Không cần mời cơm đâu, mình chỉ tiện tay thôi."

Anh đứng lên, ánh mắt rơi vào cánh tay giả đang đặt trên tủ đầu giường, suy nghĩ một chút rồi nói, "Tay giả của cậu bị rơi hỏng rồi, nếu không ngại mình mang về sửa giúp cậu. Mình nhìn qua chắc cũng không khó lắm."

Lúc này Nam Phong mới phát giác, ống tay áo phía bên trái đang trống rỗng.

Cô cầm tay giả lên xem thử, quả nhiên không dùng được, hẳn là bị hỏng lúc té xỉu rồi.

Ba năm trước, trong một cơn động đất, Nam Phong mất đi cánh tay trái. Đó là cơn ác mộng cả đời cô.

Nhưng so với những người mất mạng trong trận động đất đó, hay với những người bị thương nghiêm trọng hơn, cô cũng coi như gặp may rồi.

Cánh tay giả này là do ba mẹ cô đặt làm theo yêu cầu, chỉ có thể cầm nắm đơn giản, chủ yếu là để nhìn cho đẹp thôi.

Cô gật đầu với Bùi Văn rồi nói, "Rất cảm ơn cậu, lại làm phiền cậu rồi."

Bùi Văn mỉm cười, lấy trong ba lô ra một cây bút và tờ giấy ghi chép, anh viết một lúc rồi đưa cho cô. "Đây là số điện thoại di động của mình, cậu cũng cho mình số điện thoại của cậu đi, xong việc mình sẽ gọi báo cho cậu biết."

Nam Phong nhận lấy tờ ghi chép, cô nhìn thấy trước dãy số có một cái tên.

"Bùi Văn."

Cô vô thức gọi tên anh.

Bùi Văn cười, "Mình là Bùi Văn của học viện khoa học, lớn hơn cậu ba tuổi."

Học viện Khoa học là học viện tốt nhất Giang Đại, tuy Nam Phong là sinh viên năm nhất của khoa nhân văn nhưng cô biết rất rõ điều này.

Cô ghi số điện thoại cùng tên của mình vào giấy đưa anh, "Em là sinh viên của khoa nhân văn."

Còn chưa nói xong, Bùi Văn đã cười, "Sinh viên đại học năm nhất."

Nam Phong sững sờ nhìn xuống quần áo của mình, cô vẫn còn mặc nguyên đồng phục quân sự, vậy nên đành cười nói, "Đã làm phiền học trưởng nhiều rồi."

Đang nói chuyện, một nữ sinh mặc đồng phục quân sự từ cửa bước vào, "Nam Phong, cậu sao rồi?"

Cô ấy là bạn cùng phòng của Nam Phong tên Du Tĩnh.

Bùi Văn nhìn về phía cửa, cầm lấy cánh tay giả trên tủ đầu giường cất vào trong ba lô, "Nếu bạn học của em đến rồi thì anh đi đây, sửa xong sẽ lập tức gọi cho em"

Nam Phong gật đầu, nhìn theo Bùi Văn rồi lại nói cảm ơn lần nữa.

Lúc rời đi, Bùi Văn quay lại một lần gật đầu với cô và Du Tĩnh.

Du Tĩnh cười hi hi chạy lại phía giường Nam Phong hỏi chuyện, "Rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Nam Phong lắc lắc đầu, "Cũng không có chuyện gì... mà sao cậu biết mình ở đây?"

Du Tình nói, "Sau khi buổi tập kết thúc, mình về ký túc nhưng không thấy cậu ở đây, lại nghe nói có sinh viên năm nhất bị ngã được đưa đến phòng y tế, mình đoán là cậu, quả nhiên không sai."

Nam Phong bắt đầu đi cười tự giễu, mới khai giảng không lâu mà đã có lắm chuyện phiền phức thế này rồi.

Mặc dù mới quen nhau được có mấy ngày, nhưng các bạn ở cùng phòng quen thân rất nhanh. Du Tình là một cô gái sáng sủa, nhiệt tình, ngủ chung giường tầng với Nam Phong nên thân càng thêm thân.

Du Tình nói xong mới hướng mắt về phía cửa ra vào, cô nàng nháy mắt với Nam Phong, "Vừa rồi là người đưa cậu tới đây sao? Cái gì đây, anh hùng cứu mỹ nhân hả?"

Nam Phong bật cười, "Chớ có nói vậy, người ta gặp người bị ngã xỉu trên đường nên tiện tay đưa tới phòng y tế thôi. Nhưng nói thật anh ấy là một người rất tốt."

Du Tình cười nói, "Vừa nãy mình nhìn thấy vị học trưởng này cũng rất đẹp trai đấy nhé, không biết học ở khoa nào?"

Nam Phong nói, "Người của học viện khoa học."

Du Tình như bừng tỉnh, ồ lên một tiếng, "Chẳng trách! Học viện khoa học của trường chúng ta là nơi trai đẹp tập trung đấy. Mình còn đang định chờ kỳ quân huấn này kết thúc sẽ đi nằm vùng bên đó, không chừng sẽ tóm được một anh chàng đẹp trai nào đó."

Nam Phong bị cô chọc cười.

Hai người nói chuyện chốc lát đợi truyền dịch xong, Nam Phong làm thủ tục rồi quay về ký túc xá cùng Du Tình.

Bởi vì tay áo của bộ đồng phục quân sự này khá dài nên tay Nam Phong không thấy rõ ràng, nếu không quá chú ý sẽ không nhận ra điểm khác thường.

Nhưng nói đi nói lại, Nam Phong thực sự là một cô gái xinh đẹp, tóc dài đen nhánh, da trắng môi hồng, vóc người cao ráo cân đối, mặc bộ đồng phục quân sự dài rộng này vẫn không sao che được nét duyên dáng của thiếu nữ mười tám.

Ánh mắt của người trên đường nhìn theo cô, rồi lại chú ý tới cánh tay trái không toàn vẹn.

Thế nên trong ánh mắt của họ, có thể nhìn ra vài phần thương cảm.

Năm nay đã là đầu năm thứ tư kể từ ngày Nam Phong gặp tai nạn, đối với cơ thể của mình, cô đã sớm quen rồi, chẳng qua là khi bắt gặp những ánh mắt thương hại ấy, cô vẫn không thể nào tự nhiên được.

Mấy năm nay, cô nỗ lực giúp bản thân mình giống với mọi người, nhưng trong mắt của người khác, hình như không phải thế.

Thiếu đi cánh tay giả, cô bỗng nhiên cảm thấy không được an toàn.

Buổi tốt, thầy hướng dẫn có gọi điện thoại an ủi.

Sau khi ngắt máy, Du Tình nằm trên giường hiếu kỳ hỏi, "Thầy Chu nói gì với cậu thế?"

Nam Phong cười, "Thầy bảo miễn huấn luyện quân sự cho mình, ngày mai mình không cần đi tập nữa rồi!"

"Trời ạ! Tốt quá rồi còn gì."

Hai cô bạn khác trong ký túc phụ họa, Ngô Uyển Thanh nói, "Mình cũng không muốn tập quân sự, mới có một ngày mà mình phơi nắng đến muốn tróc hết cả da rồi. Hai tuần, chắc mình biến thành người Châu Phi mất!"

Trần Hiểu Mẫn kêu la oai oái, "Mai mình cũng muốn bị cảm nắng."

Ngô Uyển Thanh cười, "Cậu cũng đâu phải Nam Phong, có bị cảm nắng cũng không được miễn đâu, cùng lắm thầy chỉ cho nghỉ một buổi thôi."

Du Tình liếc nhìn Nam Phong đang đọc sách ở giường dưới, cô kêu lên, "Các cậu sao mà rảnh thế."

Lúc này hai cô bạn mới phát hiện ra mình nói sai rồi, tranh thủ thời gian chuyển chủ đề.

Đương nhiên Nam Phong biết, mình được miễn tập quân sự không phải do hôm nay cô bị cảm nắng.

Mấy năm nay, ác ý hay thiện ý cô đều đã từng gặp qua.

Cô luôn cảm kích trong lòng đối với tất cả ý tốt mà mọi người dành cho cô.

Vì vậy cô đồng ý với chủ trương của thầy. Huống hồ có mỗi kỳ huấn luyện quân sự, làm gì có ý nghĩa gì, phải không?

Tác giả có lời muốn nói:

Nói rõ một chút, bộ truyện này thuộc thể loại cổ tích đời thường, nữ chính tuy có khiếm khuyết cơ thể, nhưng cô không phải người không biết tiếp nhận. Tôi viết truyện này trong lúc tâm tình bất ổn định, nhưng bởi vì tôi có quen một người bạn, người ấy muốn dựa vào trí tuệ nhân tạo để phát minh ra những bộ phận cơ thể giúp người khuyết tật cải thiện sinh hoạt, thế nên bộ truyện này ra đời~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lần đầu gặp mặt

· Chương 2:Lần đầu gặp mặt

· Chuyển ngữ: Nại

Giữa trưa ngày hôm sau, Tống Nam Phong nhận được điện thoại của Bùi Văn nói cánh tay giả của cô đã được sửa xong rồi.

Bởi vì được miễn huấn luyện quân sự, nên sau giờ cơm trưa Nam Phong vẫn luôn ở lý trong thư viện.

Cô còn đang nghĩ ngợi xem có nên rủ bạn cùng phòng đi lấy đồ cùng mình hay không, nhưng vì phòng ký túc của họ ở lầu năm, mấy cô nàng ấy lại phải học quân sự đến tận trưa, chắc giờ đang nằm bẹp trên giường rồi, giờ gọi họ xuống đi cùng cô có hơi bất tiện.

Bùi Văn chắc là đã cảm nhận được sự ngập ngừng của cô, anh cười nói:Hay là vậy đi, buổi chiều anh có lớp, nhưng bạn anh vẫn còn ở ký túc, lúc nào em về thì hãy ghé qua đó lấy, anh sẽ nhắn với cậu ấy một tiếng."

Nói xong, anh để lại số phòng ký túc cho cô.

Khu ký túc xá của khoa công nghệ cũng ở khu nhà phía đông, cách dãy ký túc của Nam Phong vài tòa nhà, hơn nữa ký túc xá nam quản lý không chặt lắm, nữ sinh muốn vào chỉ cần chào hỏi người trực ký túc là được.

Hơn ba giờ chiều, đây đang là giờ học nên không có mấy ai qua lại, ký túc xá lúc này rất yên tĩnh.

Nam Phong đến chào hỏi người quản lý rồi mới lên lầu.

Phòng ký túc của Bùi Văn là phòng 205, ngay bên cạnh dãy hành lang thứ ba nên rất dễ thấy.

Cửa khép hờ, bên trong yên lặng như tờ, không có bất cứ âm thanh gì, hình như không có ai bên trong.

Dù sao cũng là lần đầu tiên đến ký túc xá nam, Nam Phong cảm thấy có chút khẩn trương.

Cô thử gõ cửa một tiếng.

Không ai trả lời.

Nhưng cô đoán nhất định có người bên trong, vì thế cô gõ cửa lần hai, còn cẩn thận hỏi thêm, "Có ai ở trong không ạ?"

Nói xong, qua một lúc lâu, bên trong vọng ra giọng nói còn đang ngái ngủ, "Vào đi."

Thì ra là người ở trong đang ngủ.

Nam Phong ảo não vì đã quấy rầy giấc ngủ trưa của người khác. Cô khẽ đẩy cửa bước vào.

Phòng ký túc xá bốn người ở, cũng khá sạch sẽ, chỉ là cô không tiện nhìn ngó lung tung.

Chỉ sợ nhìn phải cái gì không nên nhìn thì sẽ ngại lắm.

Cô thấp giọng như nói với không khí, "Xin chào, anh Bùi Văn bảo em tới lấy đồ ạ."

"Trên bàn." Bên giường bên trái có tiếng đáp lại, lời ít ý nhiều.

Bởi vì cách một tấm màn nên Nam Phong không nhìn thấy rõ người nằm bên trong, chỉ nghe thấy giọng nói kia hình như có chút lạnh lùng.

Nam Phong biết mình đã quấy rầy người ta nên cô ngưng ngưng le lười, tầm mắt rơi trúng chiếc bàn ở dưới cái giường ấy, tay giả của cô đang nằm trên đó.

Cô rón rén bước tới bên cái bàn.

Mặt bàn có chút bừa bộn, bày đủ loại mô hình.

Mấy món đồ chơi của con trai, đối với con gái rất khó hiểu, nhưng Nam Phong có quen một bé trai mới mười tuổi đã rất mê mấy thứ mô hình người máy thế này.

Cô cầm cánh tay giả của mình lên xem thử, quả thực đã sửa xong, cô liền đứng trước bàn đeo tay giả lên.

Chỉ là trong lúc đó cô không cẩn thận đụng phải đồ đạc trên bàn khiến nó đổ ra, kêu "bịch" một tiếng.

Tiếng động không lớn nhưng đủ khiến Nam Phong giật mình.

Cô luống cuống giữ lấy đồ trên bàn không để chúng rơi xuống đất.

Hình như bên trên nghe được tiếng động, người nằm trên giường vén màn lên, híp mắt nhìn xuống dưới.

Một mái tóc màu nâu khá dài, vì mới ngủ dậy nên có hơi rối một chút che đi đôi mắt đen kịt, hẹp dài.

Anh ta không nhìn Nam Phong mà chỉ nhìn đồ đạc đang được cô giữ trong tay. Hai hàng lông mày của anh ta nhú lại, nhảy thẳng từ trên giường xuống.

Khoảng cách giữa giường và mặt đất khá cao nên khi anh ta nhảy xuống như vậy phát ra âm thanh không hề nhỏ.

Nam Phong sợ đến nổi lùi về sau mấy bước, cô mới ý thức được đồ đạc mình đụng phải là của chàng trai này.

"Xin lỗi, vừa rồi là tại em không cẩn thận." cô vội vàng nói.

Nam sinh đó đi trần trần, trên người không mặc áo, dưới chỉ mặc đúng một chiếc quần thể thao ngắn, dáng người cao lớn, có điều hơi gầy một chút.

So với các bạn nữ khác, Nam Phong không tính là thấp, nhưng khi đứng cạnh nam sinh này, lại trong một không gian có phần chật hẹp như vậy khiến cô có cảm giác áp bách.

Anh ta nghiêng người xem xét đồ đạc trên bàn vừa bị cô làm đổ, cô nhìn thấy bên tai trái của anh ta có đeo khuyên.

Nam Phong không thể không thừa nhận, góc nghiêng của anh rất đẹp, có điều nếu so với Bùi Văn ôn nhu ấm áp thì anh chàng này có chút bất đồng.

Nhìn qua thì cảm giác anh ta rất lạnh lùng, còn có cả tư vị của một kẻ chán chường, bất cần đời.

Không giống một sinh viên tốt.

Trường bọn họ rất nổi tiếng, đặc biệt là khoa công nghệ lại là mũi nhọn của toàn trường, thi đỗ khoa này dám đảm bảo chỉ có học bá trở lên, nhưng nhìn nam sinh trước mặt cô lúc này có gì đó không giống.

Nam Phong thừa nhận có thể là do bản thân cô hơi bảo thủ nên khi nhìn một nam sinh nhuộm tóc đeo khuyên cô có hơi phản cảm.

Anh ta kiểm tra đồ trên bàn, xác định là không có bị hỏng hóc chỗ nào xong mới quay đầu nhìn cô gái đứng bên, ánh mắt quét qua cánh tay trái của cô nhưng không lưu lại chút dấu vết nào, "Còn việc gì sao?"

Trên mặt anh ta chẳng lộ rõ thứ gì, không biết có đang bực mình khi bị làm phiền hay không.

Nam Phong lắc đầu, "Không có. Học trường, làm phiền anh rồi."

Anh ta từ chối cho ý kiến, cào cào mái tóc rối tung, không để ý đến cô nữa mà bước thẳng vào nhà vệ sinh.

Nam Phong cảm thấy không được tự nhiên xoa xoa cánh mũi. Mãi tới khi nghe tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh cô mới hoàn hồn, nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi...

...

Hơn năm giờ, Nam Phong nhận được điện thoại của Bùi Văn.

"Lấy được đồ chưa?" đầu dây bên kia có hơi ồn ào, chắc là vừa tan học.

Nam Phong ừm một tiếng, "Thực sự cảm ơn anh, học trường."

Bùi Vân nói, "Chuyện nhỏ thôi, em không cần phải để trong lòng."

Nam Phong suy nghĩ một hồi, "Học trưởng, anh có rảnh không? Em muốn mời anh bữa cơm, nếu không em sẽ rất ngại."

Bùi Vân do dự chốc lát rồi cười, "Đi, vừa đúng lúc anh định đến nhà ăn phía đông."

...

Lúc Nam Phong chạy đến nhà ăn thì Bùi Vân đã đứng ở cửa rồi.

Lúc này đang là giờ cơm nên ở đây rất đông sinh viên qua lại, nhưng Nam Phong chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy anh.

Phong cách ăn mặc của anh vẫn không khác với hôm qua, một chiếc áo T-shirt đơn giản, dáng người gầy gầy đứng ở đó, không thể coi là quá bắt mắt, nhưng tuyệt đối không để mọi người phải lướt qua.

Nam Phong đi tới, "Học trưởng."

Bùi Vân nhìn cô cười cười, "Sức khỏe em sao rồi?"

Nam Phong gật đầu, "Chỉ là cảm nắng thôi, hôm qua truyền nước xong ngủ một giấc dậy là ổn rồi." Cô lại cười nói, "Cũng coi là trong cái họa, có cái phúc, em được miễn kỳ quân huấn này rồi."

Bùi Vân nói, "Vậy thì tốt."

Hai người cùng đi vào nhà ăn, mỗi quầy lấy đồ ăn đều là một hàng dài toàn người là người. Nam Phong suy nghĩ một lúc, "Hay là lên lầu đi."

Trên lầu là nhà ăn tự chọn.

Bùi Vân cười, "Không cần đâu."

Nam Phong nói, "Nào có mời được anh một bữa sang chảnh, học trưởng đừng làm em ngại thêm nữa."

Thực sự cô không muốn nợ ân tình của người khác.

Bùi Vân bắt đầu đi, "Được rồi."

So với cảnh ẩm ỉ bên dưới thì trên này quả là một lựa chọn thích hợp.

Hai người ngồi xuống, gọi vài món đơn giản.

Nhà ăn tuy không lớn, nhưng đồ ăn rất ngon, nội thất cũng rất khá.

Tướng ăn của Bùi Vân rất nhã nhặn, rất giống với dáng vẻ thường ngày của anh.

Nam Phong là người không thường hay tiếp xúc với những người khác phái nhiều lắm, nhưng trước mặt Bùi Vân mới gặp lần thứ hai này, cô ngược lại cảm thấy rất tự nhiên, có lẽ là do anh quả thực là một người rất tốt tính, có thể khiến người khác an tâm khi ở bên cạnh anh.

"Học trưởng, chuyện hôm qua thực sự rất cảm ơn anh."

Bùi Vân cười, "Em không cần để trong lòng thật mà, chỉ là tiện tay giúp thôi, đổi lại là người khác chắc chắn cũng sẽ làm như vậy."

Nam Phong nhếch miệng, "Dù sao đi nữa vẫn phải cảm ơn anh mà."

Bùi Vân bật cười lắc đầu, "Vậy thì bữa cơm hôm nay em mời coi như là hòa rồi."

Đang nói, điện thoại của anh bỗng nhiên reo lên, anh nhìn cô rồi nhanh chóng bắt máy.

"Mình đang ở nhà ăn."

"Sao cậu không ngủ đến tận trưa hôm sau đi."

"Được, lát mình mua về cho cậu."

Anh nói vài câu rồi cúp máy sau đó nói với Nam Phong, "Bạn cùng phòng nhờ anh mang cơm về giúp." Rồi lại như vừa nhớ ra điều gì đó, anh nói, "Chính là người hôm qua cùng anh đưa em đến phòng y tế. hôm nay em tới chắc cũng gặp cậu ấy mà?"

Nam Phong nhớ đến người tóc nâu tai đeo khuyên đó, cô gật đầu, "Có gặp, hình như em quấy rầy giấc ngủ của anh ấy, thật ngại quá."

Bùi Văn lo đến lắc đầu, rồi thuận miệng nói, "Thằng quý ấy thức thâu đêm chơi game rồi ban ngày thì ngủ dài. Anh phiền chết đi được, chỉ sợ cậu ta không tốt nghiệp nổi thôi."

Quả nhiên là một tên học tra*

(học sinh căn bã, nghe hơi nặng nề nhỉ, thôi thì hiểu là hư hỏng không ra gì vậy:v)

Bùi Văn lại nói, "Đúng rồi, cách tay giả của em có chút trục trặc bên trong, là cậu ấy sửa lại đó."

"Vậy sao? Không trách em lại cảm thấy nó hoạt động linh hoạt hơn lúc trước." Nam Phong giờ mới biết, thế mà anh ta không có nhắc tới chuyện này với cô.

Nam Phong cảm thấy nên cảm ơn người ta một chút nên đã mua một suất cơm để Bùi Văn gói về cho anh ta.

...

Mời Bùi Văn ăn cơm xong, tâm trạng của Nam Phong rất tốt, thứ nhất là do trả được ân tình, thứ hai là vì Bùi Văn là một sinh viên xuất sắc, lúc ăn cơm anh đã chỉ dạy cho cô không ít thứ hay ho.

Ví dụ như nhà ăn nào có đồ ăn ngon, phòng tự học nào dễ chiếm được chỗ hay là tối đến phải đi đâu để lấy nước nóng..

Đúng là một nam sinh thân thiện, tốt bụng.

Mà Nam Phong lại thích người như vậy.

Trở về ký túc xá, cô thấy có mỗi Du Tĩnh đang ngồi ăn cơm hộp trên bàn.

Cô ấy nhìn thấy Nam Phong hỏi, "Cậu đã đi đâu vậy? mình định về rủ cậu đi ăn nhưng không ngờ cậu không ở ký túc."

Tình cảm giữa mấy cô nàng ở chung phòng ký túc là vậy, cùng nhau đi ăn, cùng nhau đi wc.

Nam Phong nói, "Mình mời vị học trưởng hôm qua đưa mình tới phòng y tế ăn cơm."

"Chính là người của khoa công nghệ ấy hở?"

Nam Phong cười, "Đúng vậy."

Du Tĩnh thuận miệng hỏi, "Anh ta bao nhiêu tuổi?"

Nam Phong đáp, "Hơn tui mình ba tuổi."

"Hơn ba tuổi?" Du Tĩnh vừa ăn vừa nói, "Mình có một người bạn học bên đó, nghe nói lớp đàn anh trước nó ba năm toàn "trâu bò" thôi."

"Vậy sao?" Nam Phong cười.

Du Tĩnh hứng thú kể. "Cậu biết Bùi Văn không? Đó là người giành được học bổng lớn nhất của trường ta năm nay đấy. Ai cũng gọi anh ta là học bá, học thần. Chờ hôm nào có cơ hội nhất định mình phải đi xem thử xem phong thái người ta ra sao."

Nam Phong hơi kinh ngạc, vừa mới khai giảng vài hôm, cô còn rất nhiều điều lạ lẫm. Chỉ biết là học bổng của trường có chia làm nhiều loại, hàng năm đều chọn ra năm người, viết luận văn rồi so sánh kết quả học tập trong khoa. Đa số người giành được học bổng là những nghiên cứu sinh hoặc người học lên tiến sĩ, rất hiếm thấy sinh viên năm ba có được học bổng này.

"Thật sao?" Nam Phong ấp úng hỏi.

Du Tĩnh vẫy tay, "Có điều người như anh ấy không phải ai muốn cũng bắt chước được đâu, mình nghe nói mỗi sáng sáu giờ anh ta đã rời giường đi học, một năm ba trăm sáu năm này, gió mặc gió, mưa kệ mưa đấy."

Nam Phong gật đầu, "Bảo sao." Dừng một chút cô mới nhỏ giọng: "Ngày hôm qua, người đưa mình đến phòng y tế là Bùi Văn đấy."

Du Tĩnh vừa dứt miếng cơm vào miệng, thiếu chút nữa phun hết ra ngoài. Cô quay đầu mở to mắt nhìn Nam Phong. "Thật hả?"

Nam Phong gật đầu.

Hai mắt Du Tĩnh sáng rực, vẻ mặt không thể tin tưởng nổi, "Trời ạ! Học giỏi còn tốt bụng, lại đẹp trai như vậy nữa! Còn muốn cho người ta sống không đây?" Cô nàng bật dậy khỏi ghế, bắt lấy bả vai Nam Phong, "Mau nói cho ta biết, Bùi học thần có bạn gái hay chưa?"

Nam Phong bắt đầu dĩ cười, "Mình mời anh ấy ăn cơm để cảm ơn, đâu phải để hỏi mấy chuyện này."

Du Tinh cười xấu xa, nháy mắt "Không sao, mình đi nghe ngóng giúp cậu."

Mặt Nam Phong bỗng chốc nóng như lửa đốt, "Mình không có quan tâm chuyện đó."

Du Tinh: "Nếu Bùi học thần còn độc thân, cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt cậu, cậu mà không biết nắm bắt thì thật là đáng khinh bỉ đấy."

Nam Phong đứng lên, "Mình đi rửa mặt, không để ý đến cậu nữa."

Ba cô bạn còn lại sau một ngày tập quân sự đã ngủ từ sớm rồi, vẫn chưa mười một giờ, trong ký túc xá đã yên lặng chỉ còn lại tiếng hít thở.

Nhưng đêm nay Nam Phong lại ngủ không ngon, cô không dám trở mình nhiều sợ ảnh hưởng đến các bạn khác. Cô nhắm mắt đếm cừu, thế nhưng đếm đi đếm lại, trong đầu chỉ toàn hình bóng của Bùi Văn.

Mái tóc ngắn, khuôn mặt sạch sẽ, nét cười ôn hòa.

Cô muốn biết, rốt cuộc anh có bạn gái chưa đây.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vô tình gặp lại

· Chương 3: vô tình gặp lại

· Chuyển ngữ: Manh

· Beta: Nại

Du Tinh nói là làm, rất nhanh cô đã dò tìm ra được tin tức của Bùi Văn từ chỗ bạn học quen biết bên khoa công nghệ.

Đương nhiên, cũng là bởi vì Bùi Văn bên khoa công nghệ là một nhân vật làm mưa gió, muốn hỏi thăm chút tin tức cũng không tính là chuyện khó khăn gì.

Chỉ là khi nhận được tin tức, Du Tinh cảm thấy khá giật mình.

"Nam Phong..." lúc này Du Tinh nói chuyện khó tránh khỏi có chút ấp úng.

Nam Phong nhíu mày nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Du Tinh gãi gãi đầu: "Có thể là do mình suy nghĩ nhiều, nhưng mình cảm thấy Bùi Văn..."

Chẳng biết tại sao, trong đầu Nam Phong cảm thấy khó hiểu, giả bộ buồn cười nói: "Người ta có bạn gái rồi ư?"

Du Tinh lắc đầu: "Đấy... cũng không phải, chỉ là mình thấy anh ấy rất không thích hợp làm bạn trai."

Nam Phong nhìn cô khó hiểu.

Du Tinh nói: "Mình nghe nói, gia cảnh Bùi Văn không tốt lắm, mồ côi mẹ, bố vốn là trụ cột gia đình, nhưng mà mấy năm trước bố anh ấy bị bệnh nặng, mấy năm này vì phải điều trị thường xuyên nên tốn kém rất nhiều. Bùi Văn ngoại trừ học tập, còn phải làm thêm bên ngoài để kiếm tiền suốt, nào có thời gian nói yêu đương!"

Du Tinh nói xong, đợi cả buổi cũng không thấy Nam Phong có phản ứng, liền đẩy cô: "Này! Cậu làm sao vậy?"

Nam Phong hoàn hồn, lắc đầu cười khê: "Có chút ngoài ý muốn đây."

Du Tinh bĩu môi: "Mình cũng không có ý gì khác, chính là cảm thấy trong tình huống này, nhất định là anh ấy không có tâm tư tìm bạn gái, cậu đừng để trong lòng nha."

Nam Phong bật cười: "Có phải cậu suy nghĩ nhiều rồi hay không? Mình vốn dĩ làm gì có ý với anh ấy, mới chỉ gặp qua hai lần mà thôi. Không biết cậu không ngừng ồn ào cái gì nữa?"

Du Tinh cười hắc hắc: "Cậu không có ý là tốt rồi. Đại Giang chúng ta, tuần tài nghìn vạn, còn sợ không có trai đẹp để cho chúng ta thoát khỏi kiếp Fa ư?"

Huống chi chi là một lần gặp gỡ đơn thuần này?"

Nam Phong lắc đầu cười lớn: "Cậu là đến trường để học đấy, sao suốt ngày chỉ nói yêu đương thế?"

Du Tĩnh nghiêng đầu, nghiêng ngàng lẩm liệt nói: "Ba năm cấp ba mình đều chăm chỉ học hành, rốt cuộc cũng thi đỗ đại học coi như là không phụ lòng cha mẹ. Mấy năm Đại học này mình phải sống thật thoải mái, cũng coi như là bù đắp khổ đau ngày trước." Nói xong, Du Tĩnh đẩy đẩy cô. "Nam Phong, cậu đừng nói với mình, đại học không được nói yêu đương nha."

Ánh mắt cô rơi xuống cánh tay trái của Nam Phong, sợ cô phát hiện, Du Tĩnh nhanh chóng dời đi.

Lúc trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy Nam Phong, cô gần như giật nảy mình, biết rõ Nam Phong gặp chuyện sau một trận động đất, không may cánh tay trái ấy đã không còn, cũng không có gì quá đáng, chỉ cảm thấy cảm thương mà thôi.

Nếu như Du Tĩnh là con trai, cô nhất định sẽ không để ý đến điểm tàn tật ấy, thậm chí cô còn cảm thấy đau lòng nữa.

Cô đương nhiên cũng biết, không phải ai cũng có suy nghĩ giống cô.

Nhưng sẽ luôn có người cùng nghĩ giống cô.

Nam Phong giả bộ như không thấy được ánh mắt của Du Tĩnh, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trong đầu bỗng nhiên lại hiện lên bóng dáng của Bùi Vân, cô cười nói: "Thuận theo tự nhiên đi."

Nam Phong biết mình đang nói dối với Du Tĩnh.

Cô nói cô không có ý gì với Bùi Vân là nói dối, có lẽ trước lúc cô biết chuyện của Bùi Vân, cô thực sự không có ý gì cả.

Nhưng sau khi cô nghe xong, ở một nơi nào đó trong nội tâm cô bỗng nhiên kêu than, sụp đổ xuống.

Cô không có cách nào miêu tả được loại cảm giác này, có lẽ chỉ đơn thuần là thích, đơn thuần là bệnh tương tư.

Hai lần gặp mặt, Nam Phong nhận ra Bùi Vân là con người thiện lương, tính cách lại ôn hòa, nhiệt tình trong đám nam sinh. Cô hoàn toàn không nhìn ra nhà anh đã gặp phải biến cố, còn đang phải sống một cuộc sống khó khăn.

Có lẽ anh là người không vì khổ cực mà làm ảnh hưởng đến bản thân mình.

Cô rất thích người như thế, vậy nên tình cảm thầm mến từ nay bắt đầu.

...

Sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, những học sinh mới chính thức bước vào cuộc sống đại học đầy mới lạ.

Đại học năm nhất là khoảng thời gian vô cùng phong phú, có đầy đủ mọi hoạt động, Nam Phong bắt đầu công việc bù lu bù loa, lấy bận bịu ấy che giấu đi cảm xúc thiếu nữ của mình.

Ở trên đường, cô gặp lại Bùi Vân, anh đạp xe đạp nói tiếng chào hỏi với cô, sau đó nhanh chóng đi mất.

Anh ấy vừa phải học tập lại vừa phải đi làm kiếm tiền, mỗi ngày đều vô cùng bận rộn.

Nam Phong biết rõ là vậy nên cũng không có ý định quấy rầy anh, trong đầu cẩn thận sắp xếp lại những tâm tư ngổn ngang.

Trường học có một hồ nước tự nhiên, đi từ ký túc đến thư viện vừa vặn đi qua hồ này.

Nam Phong là một học sinh chăm chỉ, nhập học không lâu, mỗi lúc trời tối cô đều xuống thư viện tự học.

Trong ký túc xá, mọi người vẫn còn đang bận bịu với những hoạt động của tân sinh viên, vẫn chưa có ai lo lắng cho học tập, vì vậy mỗi tối ngồi tự học dưới thư viện Nam Phong không tránh khỏi cảm giác cô đơn.

Cô rất thích đi qua hồ nước của trường. Chạng vạng tối, có liễu rủ, ban đêm có nhà nhà đốt đèn.

Mới vào mùa thu, buổi tối bên hồ, gió thổi nhẹ nhẹ, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Trên đường quay trở về ký túc xá, Nam Phong ngẫu nhiên ngồi lại trên ghế dài bên hồ chốc lát.

Hôm ấy, cô đang ngồi ở trên ghế dài, nhắm mắt cảm nhận làn gió đêm thổi mát, bỗng nhiên có cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống.

"Chu Dục, con mẹ nó, anh tưởng anh là cái gì?"

Là giọng con gái, xen lẫn tiếng khóc nức nở, sau tiếng nói này là lời mắng chửi người có chút không được dễ nghe, chắc là tức giận đến cực điểm mới có

những lời mắng chửi này.

Nam Phong mở to mắt, quay đầu nhìn, cô thấy một nam sinh đang ngồi ở ghế bên cạnh

Đèn đường mờ xuống, điều đầu tiên cô nhìn thấy là tai trái anh ta lóe lên ánh sáng của chiếc khuyên tai.

Đứng bên cạnh anh ta là một nữ sinh, cô ấy nhìn anh ta mà roi lệ.

Cô nhận ra anh là ai.

Thoạt nhìn giống như mấy đôi yêu nhau đang cãi vã.

Nam Phong suy nghĩ mình có nên tránh đi? Tuy rằng cái ghế này là do mình ngồi vào trước.

Nam sinh ngậm một điều thuốc trong miệng, mặt không cảm xúc ngẩng đầu liếc nhìn nữ sinh, thân nhiên nói: "Tôi là cái gì không phải cô đã sớm nghe nói qua rồi hay sao?"

Thanh âm anh mang theo chút bội bạc, lạnh lùng, cùng giọng nói mỉa mai, đối với người con gái xinh đẹp trước mặt quả thật có chút quá đáng.

Nữ sinh định đưa tay ra định tát anh, lại bị anh đẩy ra cùng với đó là âm thanh càng lạnh hơn: "Đã yêu nhau thì cũng sẽ phải có lúc chia tay, đừng quá khó coi như thế."

Nữ sinh càng khóc lớn hơn, rốt cuộc cũng chỉ dám oán hận nhìn anh, rồi quay đầu bỏ chạy.

Nam Phong chưa kịp rời đi, cứ như vậy mà chứng kiến toàn bộ màn chia tay.

Lúc này cô chỉ muốn yên lặng đứng đây rồi đi, Chu Dục đã quay đầu lại nhìn cô.

Nam Phong không còn khách nào khác, vờ làm người tàng hình, có chút lúng túng cười với anh: "Em...đi ngang qua ký túc xá đưa đồ."

Chu Dục lạnh nhạt, mặt không biểu cảm quay đầu tiếp tục hút thuốc.

Nam Phong suy nghĩ một chút rồi lại nói: "Bùi Văn nói là hai người đưa em vào phòng y tế."

Chu Dục nói: "Tôi chỉ đi theo cậu ấy."

Nam Phong nhớ lại, tại phòng y tế lúc mở mắt ra cô chỉ thấy mình Bùi Văn.

Cô tiếp tục nói: "Anh ấy nói tay giả của em là do anh sửa."

Chu Dục không thèm đếm xỉa, liếc nhìn cô một cái: "Tôi chỉ giúp cậu ấy sửa lại một chút."

Thái độ lạnh nhạt của anh khiến cho Nam Phong không biết nói gì. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Dù thế nào đi nữa cũng cảm ơn anh."

Chu Dục không nói gì, khom người dập tắt đi tàn thuốc trong tay, một lát sau giống như là thuận miệng hỏi: "Tay cô làm sao mà thành như vậy?"

Nam Phong nói: "Do động đất 3 năm trước."

Chu Dục bỗng run người, anh từ từ móc trong túi quần ra một hộp thuốc lá, nhưng phát hiện ra bên trong trống không. Anh bực bội, thấp giọng chửi thề một câu, quay đầu nhìn về phía Nam Phong:

"Không phải muốn cảm ơn tôi sao? Đi mua giúp tôi bao thuốc."

Nam Phong "A" một tiếng mới phản ứng, ánh mắt rơi trên hộp thuốc lá.

Tuy rằng cô đối với người này có một chút phản cảm, nhưng cảm thấy không nên nợ người ta, gật đầu nhận lời: "Anh chờ một chút, em sẽ lập tức quay lại."

Cánh đó không xa có một siêu thị nhỏ, Nam Phong mua một bao thuốc giống của Chu Dục.

Cô đi nhanh về nhanh, hơn 10 phút sau quay lại, trên ghế dài kia đã không còn một bóng người.

Nam Phong nhìn cái ghế trống không, khóe miệng giật giật.

Trở lại ký túc xá, nhìn bao thuốc lá trong tay mà lòng nóng như lửa đốt, cô quyết định ra ngoài.

Cô đi tới tầng dưới khu ký túc nam.

Lúc này đã quá 10 giờ, Nam Phong đứng ở cổng canh thời gian, vào thời điểm này nam sinh ra ra vào vào, khó tránh khỏi những ánh mắt liếc nhìn. Có chút bực bội trong lòng, cô thầm nghĩ hoàn cảnh này có phải như hoa tươi cắm trên bãi phân trâu?

Cũng may ký túc xá mà Nam Phong muốn tìm nằm ngay tại lầu hai.

Phòng 205, bên trong có âm thanh cười đùa huyền ảo.

Nam Phong đưa tay gõ cửa, có chút khần trương.

"Ai vậy?"

"Chu Dục....Chu Dục có ở đây không?" Nam phong ấp úng, kỳ thật có khần trương.

Bên trong có người cười: "Tên 'đầu băng' kia, không phải ngày hôm qua mới chia tay mỹ nữ sao? Nhanh như vậy đã có mỹ nữ khác tới gõ cửa? còn trực tiếp tìm đến ký túc xá? Cậu có cho lũ người Fa như chúng tôi đường sống không đây?"

Có người cười rồi chửi thề mấy câu.

Cửa từ bên trong mở ra, Chu Dục bất thành linh xuất hiện trước mặt Nam Phong.

Chắc là anh vừa rửa mặt, tóc trên trán ướt sũng, gương mặt ưa nhìn.

Nhìn người đứng ngoài cửa, anh có chút kinh ngạc.

Nam Phong trầm mặc không nói, đưa bao thuốc trong tay cho anh.

Thực ra cô có chút tức giận, cảm giác mình đang bị người ta đùa giỡn.

Chu Dục sững sờ nhìn xuống, nhận thấy bao thuốc, cười khẽ một tiếng.

Đúng lúc này, âm thanh Bùi Vân vang lên sau lưng Nam Phong: "Ồ? Nam Phong, tại sao em lại ở đây?"

Nam Phong quay đầu chứng kiến Bùi Vân, tâm tình lập tức có chút vui vẻ. "Em đến cảm ơn học trưởng Chu Dục."

Bùi Vân gật đầu, mắt anh nhìn bao thuốc trên tay Chu Dục, khẽ nhúm mày.

Nam Phong cảm thấy ở lâu ở ký túc xá nam không tốt bèn chào tạm biệt Bùi Vân rồi vội vã rời đi.

Bùi Vân đứng ở cổng ký túc xá, nhìn cô biến mất tại cầu thang mới đẩy cửa đi vào.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Chu Dục ngồi trên ghế, liếc nhìn anh một cái rồi lấy ra một điều thuốc, không đếm xỉa tới nói: "Buổi tối gặp được cô ta, nói muốn cảm ơn mình, mình bảo cô ta đi mua giúp bao thuốc. Vốn chỉ là thuận miệng, ai ngờ đâu cô ta đem đến thật."

giọng điệu của anh có chút buồn cười.

Bùi Vân nhúm mày bước lên trước: "Chu Dục, cậu đừng trêu chọc người ta, cô ấy và những người con gái khác không giống nhau."

Chu Dục cười ta, nhìn anh: "Không giống nhau? Cậu thương người ta à?"

Bùi Vân lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Dù sao cậu cũng đừng đùa giỡn với cô ấy."

"Ồ ơ nhé!" Nam sinh ngồi bên cạnh dường như nghe thấy cuộc đối thoại, rồi mắt khỏi máy tính ngẩng đầu bắt chuyện, cười nói: "Đang nói tới cô bé vừa nãy à? Người nào thế? Tôi liếc nhìn qua đúng là đại mỹ nữ nha! Huỳnh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, các cậu muốn tay chân hay muốn cướp nữ nhân đây?"

Quan hệ của bọn họ trong ký túc xá cũng không tệ, bởi vì có một tên đã sớm ra ngoài ở chung cùng bạn gái nên chỉ còn lại ba người ngồi tám chuyện.

Nói xong cũng không đợi ai trả lời, bản thân cười lên ha hả, hiển nhiên là đang nói đùa.

Chu Dục đứng lên, nhìn Bùi Vân cười nói: "Yên tâm đi, mình không đói khát đến mức vừa gặp cái đẹp đã nổi hứng trêu chọc ngay đâu."

Nói xong, Chu Dục cầm chiếc áo trên ghế như muốn đi ra ngoài.

"Đã trễ như vậy, cậu còn muốn đi đâu?" Bùi Vân hỏi.

Chu Dục nói: "Hôm nay ký túc xá bắt đầu tắt điện, không chơi được máy tính, mình ra tiệm net."

Bùi Vân thở dài: " Chu Dục, cậu không muốn tốt nghiệp à?"

Chu Dục trong miệng ngậm điếu thuốc, điệu bộ bất cần, nhún mày, cười nói: " Cậu tự mà đi làm học sinh xuất sắc đi của cậu đi, không cần quản mình."

Bùi Vân nhìn anh đi ra ngoài, lắc đầu, ngồi xuống chỗ mình.

Vương Thụy cười nói: " Bùi Vân, không phải tôi xen vào, cậu ta á...dù sao nói gì cũng không nghe. Hơn nữa, cậu ta lại bừa bãi, không phải còn cha tốt này?"

Bùi Vân than nhẹ: " Cậu ấy thông minh như vậy, lại có thiên bẩm, tôi là đang đáng tiếc thay cậu ấy."

Còn có một chút mất mát, bọn họ kẻ vai sát cánh nhiều năm, nhưng hôm nay lại giống càng chạy càng xa cách.

[....]

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thăm mền

· Chương 4 _ Thăm mền.

· Chuyển ngữ: Nại

Mười một giờ, trong viện tổ chức tiệc tối chào đón tân sinh viên.

Nam Phong và Du Tình làm trợ lý hội học sinh nên ở trong hậu trường làm mấy việc lặt vặt.

Hội trưởng hội văn nghệ tên là Cố Hàm, là học tỷ lớn hơn họ 3 tuổi, là hoa khôi trong truyền thuyết của khoa nhân văn.

Lúc khai giảng đầu năm, Nam Phong báo danh, cũng là nhờ Cố Hàm bận bịu giúp cô rất nhiều, là người đầu tiên trong trường đại học khiến Nam Phong cảm kích.

Xinh đẹp lại nhiệt tình, ai nấy đều yêu mền.

Hôm nay Cố Hàm là người dẫn chương trình. Sau khi giới thiệu xong một tiết mục, Cố Hàm lại vào hậu trường nói chuyện phiếm với Nam Phong.

Chỉ là về sau chị ấy rõ ràng không tập trung, cứ chốc một lại nhìn điện thoại.

Du Tình trêu ghẹo, "Học tỷ, có phải chị đang chờ điện thoại của bạn trai không?"

Cố Hàm cười mà không nói, vẻ mặt thoáng hiện lên nét thất vọng chưa kịp che giấu.

Mãi đến khi âm nhạc kết thúc, Cố Hàm đang ngồi trên ghế mất bỗng sáng lên, cô nhảy dựng rồi chạy ra cửa, "Em còn tưởng anh sẽ không tới đây!"

Nam Phong và Du Tình hiếu kỳ quay đầu nhìn thấy chị Cố Hàm của bọn họ đang thẹn thùng nhận lấy bó hồng từ tay một nam sinh.

Dáng hình nam sinh kia khuất trong ánh sáng lò mờ nên hai người không thấy rõ lắm, chỉ thấy được dáng người cao gầy, góc nghiêng thần thánh để lộ chiếc khuyên sáng lóng lánh.

Thì là là trên tai anh ta có đeo khuyên.

Cố Hàm cúi đầu ngửi ngửi bó hồng trong tay, rồi cô kéo tay nam sinh đó vào trong.

Lúc này có người nhắc Cố Hàm phải lên sân khấu.

"Anh ngồi đây chờ em" Cố Hàm kéo hần ngồi xuống, vẻ mặt uể oải lúc trước của cô mất sạch, giờ đây chỉ thấy nét mừng rỡ tràn đầy.

Khác với dáng vẻ vui mừng của Cố Hàm, nam sinh bị Cố Hàm kéo xuống ghế ngồi trước sau vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh chẳng có chút biểu cảm nào.

Lúc Nam Phong nhìn về phía anh ta, vừa vận dụng phải đôi mắt hẹp dài màu đen ấy.

Bởi vì ánh đèn hậu trường mờ mờ, ánh mắt kia càng lộ vẻ thâm sâu hun hút.

Xuất phát từ sự lễ phép, Nam Phong nhỏ giọng chào hỏi, "Chào học trường."

Chu Dục lạnh nhạt, còn không nhìn cô lấy một cái.

Vô cùng lãnh đạm.

Nam Phong tự cảm giác được anh ta không có hảo cảm với mình, sau khi chào hỏi xong cũng không quay đầu lại nhìn anh thêm lần nào nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng người dẫn chương trình nói cảm ơn, dưới khán đài mọi người vỗ tay như sấm dậy. Cố Hàm nâng váy dạ hội vội vàng bước vào, "Chu Dục, em xong rồi, chúng ta đi thôi."

Chu Dục gậy đầu đứng dậy rời đi của Cố Hàm.

Ngoại hình hai người đều rất nổi bật, nhìn qua thật giống một đôi kim đồng ngọc nữ.

Đợi đến lúc hai người kia rời đi, mấy người còn ở lại hậu trường bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Đây là bạn trai của Cố mỹ nhân à? Lý nào lại vậy? ai có thể của được đại mỹ nhân của khoa chúng ta thế?"

"Chu Dục khoa công nghệ đấy."

"Chu Dục? 'đầu bảng' của khoa công nghệ, thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo trong truyền thuyết hở?"

"Chính là anh ta."

"Cố mỹ nhân sao có thể không biết chuyện này chứ?"

"Cái này cậu không hiểu rồi, đàn ông không hồng, phụ nữ không yêu, càng là mỹ nữ, càng thích khiêu chiến, kiểu như muốn tận hưởng cảm giác mình có thể giúp lãng tử quay đầu ấy."

"Hay là chúng ta đánh cược một ván đi, xem Cố mỹ nhân chừng nào bị đá."

"Được! mình cá là không đến một tháng."

...

Nam Phong yên lặng nghe, làm xong chuyện, Nam Phong và Du Tĩnh cùng ra khỏi hội trường, cuối cùng cô không nhận được hỏi, "Cậu cũng biết người tên Chu Dục kia à?"

Du Tĩnh gật đầu cười nói, "Biết rõ luôn, nổi tiếng khoa công nghệ có hai người, một là Bùi Văn, người còn lại là Chu Dục, chẳng qua là hai người đó nổi tiếng theo hai cách khác nhau, một người học giỏi như thần, một người suốt ngày đánh nhau, rớt môn vô số, hơn nữa còn thay bạn gái nhanh hơn cả thay quần áo. Tóm lại là đúng chuẩn một đại học tra."

Nam Phong thắc mắc "Trường chúng ta sao lại có loại học sinh đó?? Anh ta thi đỗ vào đây thế nào?"

Dù sao cũng là trường đại học nằm trong top những trường danh tiếng, có thể thi vào đây đều là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), cô không tin còn có những sinh viên như vậy tồn tại.

Quả nhiên thế giới quá rộng lớn, không thiếu những việc lạ đời, chỉ có thể đổ tại cô hiểu biết ít.

Du Tĩnh nói, "Thực ra anh ta là thi đỗ vào trường đấy, nghe nói điểm thi đầu vào còn cao hơn điểm của Bùi Văn một chút, xem ra là sau khi lên đại học thì biến chất đi? Mà hình như nhà anh ta không vừa đâu thế nên trường học luôn một mắt nhắm, một mắt mở với những việc anh ta gây ra."

Trong đầu Nam Phong xuất hiện gương mặt lạnh lùng mang theo nét bất cần đời của Chu Dục.

Du Tĩnh nhìn cô một lát rồi cười nói, "Không biết chị Cố Hàm nghĩ gì mà lại nhảy vào hồ lửa. chẳng lẽ thực sự là đàn ông không hư hỏng thì phụ nữ không yêu? Có điều hôm nay mình nhìn thấy Chu Dục đẹp trai, lạnh lùng đến như thế, thật đúng là mẫu bạn trai lý tưởng của phái nữ mà."

Quả thật Nam Phong cũng không hiểu, kiểu đàn ông con trai cận bã như vậy, vì sao vẫn có người thích?

Du Tĩnh cười, "Cố Hàm cũng không phải một phụ nữ ngu ngốc đâu, nghe nói tình sử cũng đặc sắc lắm đấy, bọn họ lần này là cao thủ vs cao thủ, chúng ta ngồi bên có chuyện vui để hóng hớt rồi."

Nam Phong không nghĩ vậy, đương nhiên càng không có tâm tư lấy chuyện tình cảm của người khác ra để đùa giỡn.

...

Do vụ bị xù lúc tập quân sự, nên kì nghỉ quốc khánh về nhà, Nam Phong được hai vị phụ huynh tâm bỗ rất nhiều.

Gia đình Nam Phong rất tốt, cha mẹ yêu thương nhau, yêu thương cô. Vốn không an tâm để cô rời nhà đi học đại học, nhưng Nam Phong nhất định muốn chứng minh bản thân có thể sống tự lập nên cô đã quyết định học đại học.

Hai thành phố cách nhau không xa, ngồi xe không đến bốn tiếng, chủ nhật có thể tranh thủ về nhà chơi, nhưng Nam Phong sẽ không phiền phức đến nỗi mỗi cuối tuần đều về nhà.

Tóm lại sẽ cân nhắc thời gian về chơi cho phù hợp, không để bố mẹ phải lo lắng.

Đây có thể coi là lần xa nhà lâu nhất của cô kể từ lúc bé đến giờ, ăn uống sung sướng một tuần, sau đó phải trở về trường,

Mẹ cô dặn phải bảo vệ sức khỏe cho tốt, phải thường xuyên luyện tập. Cô không quá để tâm, nhưng sau khi về trường mới tình cờ phát hiện, mỗi buổi sáng, vào lúc hơn sáu giờ, Bùi Văn đều sẽ chạy bộ ở sân tập,

Trong lòng cô bùng lên ý chí muốn chạy bộ để rèn luyện sức khỏe.

Ngày đầu tiên thức dậy lúc sáu giờ, tới sân tập tức trời mới tảng sáng.

Một buổi sáng trời thu mát mẻ khiến tâm trạng người ta khoan khoái, tươi vui.

Người trên bãi tập không nhiều lắm, Nam Phong chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy Bùi Văn.

Anh mặc bộ đồ thể thao, đang chạy bộ trên sân tập.

Nam Phong đuổi kịp anh chào hỏi, "Học trưởng, chào buổi sáng."

Bùi Văn quay đầu, khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên, "Em đến chạy bộ à?"

Nam Phong ừm một tiếng, "Sức khỏe là vốn liếng của cách mạng mà, em muốn có sức khỏe tốt."

Bùi Văn đã chạy hai vòng, nhịp thở hơi gấp, anh cười hỏi, "Em định sẽ kiên trì được bao lâu?"

Nam Phong hỏi lại, "Học trưởng, anh đã kiên trì được bao lâu?"

Bùi Văn nói, "Bốn, năm năm."

Nam Phong à một tiếng như tàn thưởng, "Vậy em phải dốc sức học tập anh rồi, sẽ cố gắng kiên trì."

Bùi Văn cười, "Tốt lắm, anh sẽ giám sát em."

Thật ra hai người họ mới gặp nhau hai ba lần, không tính là thân quen.

Nhưng Bùi Văn lại khiến cho người đối diện cảm giác như tắm trong gió xuân, làm cho Nam Phong không cảm thấy có bất kỳ khoảng cách xa lạ nào.

Cô âm thầm quan sát anh, quần áo thể thao rất đơn giản, dưới chân đi giày Cavans thoát nhìn như đã cũ, nhưng rất sạch sẽ.

Sau đáng về giản dị ấy là cuộc sống rất vất vả.

Thật ra sau kỳ nghỉ hè ngủ nghỉ sa đọa vừa rồi, việc phải dậy sớm như hôm nay quả thật rất khó.

Nhưng có điều Bùi Văn, cái tên này có tác dụng quá lớn, mỗi sáng sớm cô còn không cần đến đồng hồ báo thức, chỉ cần đến giờ thì người tự động tỉnh lại, cơ thể tràn ngập năng lượng.

Sức mạnh của tình yêu quả thực rất vĩ đại.

Nhất là yêu thầm.

Bùi Văn làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, hơn sáu giờ chạy bộ ở sân tập nửa tiếng, nghe tiếng anh nửa tiếng, 7.30 đến nhà ăn mua hai cái bánh bao ăn sáng. Rồi đến phòng tự học hoặc lên lớp nếu có tiết.

Anh đang làm thêm tại một công ty IT, tuy rằng không làm việc theo giờ hành chính nhưng ngoài thời gian đi học, anh hầu như không còn thời gian để nghỉ ngơi.

Dù sao công việc rất bộ bẻ nên anh đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Có điều, cuộc sống sinh hoạt khó khăn, nhưng anh vẫn luôn điềm tĩnh như vậy.

Nam Phong và Bùi Vân dần trở nên thân thiết, cô cũng giấu tâm tư thiếu nữ của mình rất cẩn thận.

Cô biết rõ, trong hoàn cảnh như vậy nếu biết có người ái mộ mình sẽ chỉ làm Bùi Vân khó xử.

Nam Phong không muốn anh sẽ thấy khó xử với cô.

Thích một người là yên lặng đứng ở một nơi không gần, không xa, nơi có thể nhìn thấy người ấy, nói chuyện với người ấy, thậm chí trở thành bạn tâm giao, vậy là đủ rồi.

Thiếu nữ mười tám tuổi không cần quá lo lắng cho tương lai, vậy nên rất dễ thỏa mãn.

...

"Nam Phong, cậu có đặt sữa không?"

Giữa trưa ăn cơm xong, Du Tĩnh cầm theo tờ quảng cáo hỏi Nam Phong.

Nam Phong thuận miệng đáp, "Sữa gì?"

"Mỗi sáng sẽ có người giao sữa đến cửa, nghe không tệ lắm, cậu có muốn đặt không, chúng mình đặt chung?"

Nam Phong gật đầu, "Được đấy, sau bữa ăn sáng uống thêm sữa để bổ xung chất dinh dưỡng."

Du Tĩnh gật đầu cười hi hi, đặt tờ quảng cáo trên bàn cô rồi đi vào buồng vệ sinh.

Nam Phong thuận tay cầm tờ quảng cáo lên nhìn thử, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, cô nhìn số điện thoại đặt hàng kia rồi lặng lẽ ra cửa.

Lúc Du Tĩnh từ nhà vệ sinh đi ra, vừa hay thấy Nam Phong cầm điện thoại đi vào, mặt cô còn hơi đỏ đỏ.

"Cậu làm gì đấy?"

Nam Phong cười, giờ điện thoại lên, "Đi gọi điện thoại."

Du Tĩnh nhìn cô dò xét, "Ký túc bây giờ chỉ còn mỗi mình với cậu, gọi điện thoại mà còn phải ra ngoài à? Lén lút lút gút gì đấy, có phải là có...."

Nam Phong cười, "Cậu đừng có đoán mò."

Nam Phong đặt hai phần sữa bò, một phần là đặt cùng Du Tĩnh, còn một phần là bí mật đặt. Còn ủy thác cho bên giao sữa mỗi sáng giao đến cửa ra vào số mười hai của khu Đông, đặt vào giỏ xe của một chiếc xe đạp màu đỏ.

Đó là xe đạp của Bùi Vân, mỗi ngày anh đều dựng xe ở một chỗ cố định.

Bình thường Bùi Vân thường mua đồ ăn sáng lúc 7.30 sau đó trở về ký túc thay quần áo, sau đó đạp xa ra ngoài.

Ngày giao sữa đầu tiên, Nam Phong như một tiên mặt báo ngầm, vụng trộm đi theo nhân viên giao sữa, xác định họ không để sữa nhầm xe, rồi chờ Bùi Vân ra lấy xe đạp mới yên tâm.

Cô còn cố ý bảo người giao sữa dán tên Bùi Vân vào để anh khỏi tưởng người khác gửi nhầm.

Cô thấy Bùi Vân ra lấy xe đạp, phát hiện chai sữa tươi trong giỏ xe, anh cầm lên nhúm mày nhìn nhìn, rồi lại ngoái đầu nhìn tứ phía, cuối cùng khẽ cười một cái rồi để sữa lại giỏ xe rồi đạp xe đi mất.

Con gái ở tuổi này, thích một người chỉ thuần túy và đơn giản như vậy.

Nam Phong không có cách nào để hình dung ra sự ngọt ngào vui sướng trong lòng, hình như nói giống gió mát lướt nhẹ qua da đầu, hay như một gợn sóng nhỏ khẽ lay động giữa mặt hồ yên ả.

Không ai biết, cũng không cần ai phải biết. không đáp lại, cũng không cần ai đáp lại. Cô chỉ muốn giấu thật kín bí mật nhỏ này, vì thích chàng trai ấy mà làm một chút chuyện nhỏ nhỏ mà thôi.

Tác giả nói, "Cuối cùng tôi cũng đã trở thành mẫu người em yêu thích, bởi vì đó cũng chính là hình tượng mà tôi thích."- Chu Dục

Vòng vo lâu như vậy, thực ra nam chính là bạn học Chu "đầu bảng" nhé~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Bí mật

chuyển ngữ: Manh

Bùi Văn thân là một người khôi ngô tuấn tú lại học giỏi, tất nhiên là chưa bao giờ thiếu người hâm mộ. Anh thường xuyên được tặng quà, có món quà được đưa trước mặt, cũng có những món quà giấu tên.

Ví dụ như tặng sách, viết năm nốt nhạc câu thơ trên vở, đóng gói vô cùng kỹ lưỡng, đại loại là như thế.

Lần thứ nhất anh được tặng một hộp sữa bò, vốn là cũng chẳng có gì cả, nhưng liên tục những ngày tiếp theo thì có chút không yên. Tuy rằng sữa không đắt, nhưng mỗi ngày đều được tặng như vậy, anh cũng có chút băn khoăn.

Cuối cùng vào một buổi sáng, anh cũng gặp được người đưa sữa, nhưng người ấy hỏi gì cũng không biết, chỉ biết có người mua sữa nói rõ địa điểm ở đây.

Nhìn vẻ mặt người đưa sữa có chút hoang mang, Bùi Văn không có ý hỏi thêm, nhận sữa rồi trở về ký túc xá.

Có người tặng sữa cho anh, chuyện này cả ký túc xá đều biết.

Thấy anh cầm sữa đi lên, Vương Thụy nằm trên giường cười hỏi: "Biết rõ là cô gái nào rồi ư?"

Bùi Văn lắc đầu: "Hay tôi gọi điện tra một chút."

Hai người đang nói chuyện, Chu Dục mang theo khuôn mặt thiếu ngủ từ đêm qua đi vào, hình như anh đã nghe thấy hai người họ nói chuyện, thuận miệng nói: "Điều tra cái gì chứ? Người ta làm như vậy chính là không muốn đề cho cậu biết, cậu mà tra được, rồi đi cự tuyệt người ta, hà tất phải làm tổn thương tâm hồn con gái nhà người ta như vậy."

Vương Thụy cười to: "Đúng là Chu "đầu báng" nha, kinh nghiệm phong phú, nói không sai chút nào."

Bùi Văn không đồng ý: "Cậu còn biết sợ đã thương tâm hồn con gái nhà người ta, cũng chẳng biết cậu đã làm tổn thương bao nhiêu người!"

Chu Dục cười khê: "Mình có thể, nhưng cậu không thể."

Vương Thụy gật đầu: "Câu này có lý."

Bởi vì Bùi Văn được công nhận là học sinh ngoan.

Bùi Văn chỉ cảm thấy buồn cười, lắc đầu không để trong lòng, anh ngồi trước bàn học, nhìn chằm chằm hộp sữa bò trên tay dường như đang suy nghĩ.

Thật kỳ lạ, anh hàng ngày đều nhận được rất nhiều sự ái mộ từ các bạn nữ, điều này với anh mà nói quả thật có chút phiền phức, có thể cự tuyệt thì nhất định sẽ cự tuyệt. Anh không muốn cho người khác hy vọng, cũng không để lại mơ tưởng.

Nhưng mà chưa từng có món quà nào giống như một hộp sữa bò vào mỗi sáng, chưa nói đến giá trị chỉ cần nhìn vào tâm ý của người tặng cũng đủ khiến anh thấy có chút xúc động khẽ nhen lên trong lòng.

Hình như trong đầu anh thoáng suy nghĩ đến một người, có chút ảm áp lại có chút chờ mong.

Tình yêu đối với anh mà nói, trước mắt vô cùng vương vãi, không thể bận tâm quá nhiều.

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác cuối cùng, anh vẫn cảm thấy có chút luyến tiếc, vì vậy anh quyết định không đi tìm người tặng sữa bò giấu mặt ấy rồi cuộc là ai nữa.

Có lẽ có một chút chờ mong cũng không phải là chuyện xấu.

Cho mình, cũng cho người khác.

Chu Dục thấy anh ngần ngại, bồng thò tay lấy hộp sữa bò trên tay anh: "Cậu uống không? Không uống mình uống, vừa vặn không muốn ăn sáng, uống tạm rồi đi ngủ bù."

Bùi Văn bỗng nhiên đứng lên, có chút khẩn trương cướp lại hộp sữa: "Mình uống."

Chu Dục sững sốt, ánh mắt nhìn anh có chút kinh hoàng, khẽ cười, không nói cái gì nữa, bò lên giường.

Bùi Vân thấy Chu Dục buông rèm xuống, hỏi: " Cậu lại không lên lớp à?"

Chu Dục vui đầu vào gối, ồm ồm trả lời một tiếng: " Tối hôm qua thức suốt đêm, còn học cái gì?"

Bùi Vân thở dài, lo lắng mà lắc đầu, cất hộp sữa vào trong túi sách đi ra cửa.

....

Nam Phong những ngày này tâm tình cực kỳ tốt, mỗi sáng sớm đều có thói quen chạy bộ, nói chuyện cùng mấy nam sinh, xa xa nhìn Bùi Vân cất hộp sữa vào trong túi sách.

Vì vậy, dù là không lên lớp buổi sáng nhưng cô vẫn một mình đến thư viện tự học, đi ngang qua hồ nước, toàn bộ người đi lại có chút nhẹ nhàng, tâm tình khoan khoái dễ chịu.

Hôm nay cô đem theo bữa sáng, tìm một chiếc ghế dài bên cạnh hồ, vừa ăn sáng vừa học từ mới.

Vừa cầm ống hút vào hộp sữa bò, bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có người đang nhìn mình.

Cô vô thức quay đầu, nhìn thấy người quen.

Mái tóc màu nâu dài bị gió bên hồ thổi có chút rối, che mất nửa khuôn mặt, vì thế đôi mắt hẹp dài càng lộ vẻ tinh mịch lạnh lùng.

Thực tình mà nói, anh không phải đang nhìn Nam Phong, mà là đang nhìn hộp sữa bò trên tay cô. Cứ nhìn chăm chăm như vậy, có chút suy tư, không nói gì.

Nam Phong nhất thời có chút bất ngờ vì gặp anh, cũng không hiểu ánh mắt kia, khiến cô có chút bối rối. Đặt hộp sữa xuống, gượng cười nhìn anh lên tiếng chào hỏi: " Học trưởng, chào buổi sáng ạ!"

Theo cô biết, tên này ngày đêm điên đảo, thức thâu ở tiệm net suốt đêm.

Vậy mà thời điểm này lại gặp anh, thật sự là kỳ quái.

Chu Dục khẽ cười một tiếng, đưa tay vén những sợi tóc trên trán, lộ ra cặp mắt và khuôn mặt đẹp, vô ý chiếu lên khuôn mặt anh.

Dù là Nam Phong đối với người này có chút không thiện cảm nhưng trong đầu không tránh khỏi có chút động tâm. Hình như cô cũng đã sáng tỏ, vì sao có nhiều nữ sinh đổ trước anh cứ như tre già măng mọc.

Anh quả thật có một gương mặt vô cùng điển trai.

" Chào buổi sáng!"

Nam Phong cứ nghĩ là không được đáp lại, không nhanh không chậm Chu Dục cất tiếng chào hỏi lại.

Đơn giản chỉ là một cái nhìn đơn thuần, một câu chào nhưng âm thanh lại có vẻ như trêu đùa.

Gió thổi càng mạnh, Nam Phong bỗng chợt dạ, phát hiện ánh mắt anh còn ngừng lại trên tay mình, vô thức đặt hộp sữa bò sang một bên.

Chu Dục trầm thấp nở nụ cười, không nói gì thêm, rồi đi.

Đi vài bước, bỗng nhiên anh quay đầu lại, hỏi hột nói: " Bùi Vân rất thích loại sữa trên tay cô đấy."

Sau đó nở nụ cười đầy ý tứ rồi nghênh ngang rời đi, để lại sự kinh hoàng trên khuôn mặt Nam Phong.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là, anh ta biết rõ cô là người tặng sữa cho Bùi Vân sao?

Suy nghĩ thứ hai lại càng đáng sợ hơn, cái kia có phải Bùi Vân cũng biết hay không?

Hai gò má của cô đỏ ửng lên, quả thực không dám nghĩ tới.

Suy nghĩ này làm cho Nam Phong cả ngày đứng ngồi không yên. Mãi đến sáng hôm sau, như thường ngày, cô cố gắng giả bộ chào hỏi Bùi Vân, cùng anh nói chuyện phiếm. Sau đó cẩn thận quan sát từng li từng tí nét mặt của anh, không có phát hiện gì bất thường mới thoáng yên tâm.

Liên tiếp mấy ngày, mọi chuyện đều diễn ra như thế. Cô cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thoạt nhìn, hình như Bùi Vân không biết những hộp sữa kia là do cô tặng.

Vì vậy, chỉ có mình Chu Dục biết bí mật của cô?

Cô nhớ lại hôm đó, trước khi rời đi, Chu Dục để lại nụ cười quái dị.

Bí mật này bị người khác phát hiện, nhất là lại là bạn thân của Bùi Văn, thật sự là không xong rồi.

.....

Đồng khu bên này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu không phải mỗi sáng sớm Nam Phong đều chạy bộ ở sân trường để có cơ hội gặp Bùi Văn, chỉ sợ một kỳ học cũng không có mấy lần, huống chi Chu Dục sinh hoạt hoàn toàn không có quy luật.

Bạn gái mới nhất của Chu Dục là Cố Hàm, mà Cố Hàm lại sống ở ký túc xá cùng chỗ Nam Phong.

Vì vậy, mỗi buổi tối tự học trở về, lần nào cũng vậy, cô đều thấy Chu Dục đưa Cố Hàm về.

Cùng tình huống ấy, người ta đều quyến luyến chia tay, còn Chu Dục và Cố Hàm lại không có cử chỉ gì quá thân mật.

Nam Phong không chỉ một lần, đứng xa chứng kiến nụ cười cứng ngắc trên mặt Cố Hàm.

Rất hiển nhiên là Chu Dục thực sự không hợp làm một người bạn trai tốt.

Trong ấn tượng của Nam Phong qua vèn vèn mấy lần gặp mặt, Chu Dục cho cô ít cảm giác, dù sao vẫn là mang theo ít sự lạnh lùng, bất cần đời, hơn nữa đều là không tập trung.

Rất khó để cho người ta tin rằng, người như vậy là một hái hoa công tử.

Nhưng đây lại là sự thật.

Nam Phong không thể không đưa ra kết luận, có lẽ loại nam sinh hư hỏng này trời sinh tính cách đặc biệt quả thực có thể hấp dẫn được rất nhiều nữ sinh.

Tuy rằng cô không hiểu nhưng cũng không thêm lí giải.

Bởi vì hành động tặng sữa bị phát hiện, mỗi lần Nam Phong nhìn thấy anh, nhiều hay ít cũng đều có chút chột dạ.

Mỗi lần lễ phép chào hỏi anh, cô đều cẩn thận từng li từng tí quan sát về mặt của anh.

Bởi vì Bùi Văn đối với cô trước sau đều vẫn thản nhiên, cô tin tưởng Chu Dục không có bán đứng mình.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Chu Dục cô đều suy nghĩ, anh ta có thể sẽ không nói với Bùi Văn? Hay là lúc nào đó sẽ nói với Bùi Văn.

Loại suy nghĩ này thật khiến cho bản thân trở nên bất an.

Cũng may từ đầu đến cuối, Chu Dục đều bày vẻ bộ dạng lạnh lùng.

Đối với việc cô chủ động chào hỏi, anh nhiều lắm cũng chỉ "ừ" một tiếng. Cặp mắt hẹp dài bị che dưới mái tóc, không có chút cảm xúc nào.

Nam Phong đoán, đến tên của cô anh cũng không biết.

Cô đối với anh mà nói, cũng chỉ là một nữ sinh lạ mặt.

Anh thoát nhìn lạnh lùng bất cần như vậy, chắc không có hứng thú với việc Bùi Văn có một nữ sinh thầm mến.

Đây là cách duy nhất Nam Phong có thể tự an ủi mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tên "đầu bảng" chúc mọi người lễ tình nhân vui vẻ:v

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lạnh Lùng

Chuyển ngữ: Nại

Chuyện của Chu Dục và Cố Hàm đối với nữ sinh trong học ký túc xá của viện nhân văn cũng được coi là trà dư tửu hậu, bàn luận đến say sưa điên đảo.

Sau một tháng, quan hệ của hai người họ vẫn còn tiếp diễn. những người đánh cuộc thua không cam tâm, vẫn cá cược gạ kèo lần nữa.

Đương nhiên, cũng bắt đầu có người tin rằng, mỹ nhân khoa họ mị lực tỏa ra bốn phía, thực sự có khả năng làm Chu "đầu bảng" khoa công nghệ trở về "chính đạo."

Luôn có người có thể giúp hái hoa công tử hồi tâm, Cố Hàm chính là người đó.

Nhưng Nam Phong biết rõ, chuyện không đơn giản như thế.

Hôm đó Nam Phong muốn tới thư viện tìm sách, thấy bên ngoài ký túc xá đang có chuyện ồn ào nên đã nghĩ tới chuyện đi bằng thang bộ thoát hiểm.

Cô đẩy cửa thoát hiểm ra, thấy dưới bậc thang có một nữ sinh đang hút thuốc.

Cô không muốn can dự vào chuyện của người khác, chỉ là người đó ngồi đã chiếm mất lối đi, nữ sinh kia nghe thấy tiếng động bèn quay đầu nhìn, "Nam Phong..."

"Học tỷ..." thấy Cố Hàm trốn ở chỗ này hút thuốc, Nam Phong có chút lúng túng.

Ngược lại Cố Hàm không thấy có gì là không đúng, ánh mắt rơi vào đồng sách Nam Phong đang cầm trên tay, cười hỏi, "Em định tới thư viện đọc sách à?"

Mặc dù là cười đầy, nhưng hình như nụ cười có chút miễn cưỡng.

Nam Phong gật đầu, phát hiện hốc mắt Cố Hàm đang đỏ, "Học tỷ có chuyện gì buồn sao?"

Cố Hàm cười cười, dập tắt điếu thuốc trong tay, vẫy vẫy tay với Nam Phong, "Nếu không có chuyện gì gấp, ở lại nói chuyện với chị đi."

Nhìn cô gái luôn năng nổ trong các công việc tập thể của khoa, lúc này lại nặng trĩu vẻ cô đơn.

Có lẽ, đằng sau những thứ xinh đẹp chính chu của một người, đều có những điều buồn phiền cô đơn.

Nam Phong cười cười, bước xuống một bậc thang, rồi ngồi xuống bên cạnh Cố Hàm.

Cố hàm luôn có ấn tượng rất tốt với Nam Phong, lúc trong khoa đón tân sinh viên, là Cố Hàm tiếp Nam Phong. Cô ấy một mình đi báo danh, lại kéo theo một vali hành lý lớn, đứng giữa đám tân sinh viên ngây ngốc, đáng vẻ yêu kiều thanh tú.

Không chỉ có nam sinh, nữ sinh cũng sẽ chú ý hơn đến những cô gái xinh đẹp, đến cả Cố Hàm- đại mỹ nhân trong mắt mọi người cũng không hề ngoại lệ.

Nói với nhau vào câu chuyện phiếm, Cố Hàm mới phát hiện hay trái của Nam Phong có vấn đề, sau này khi sắp xếp xong phòng ký túc cho Nam Phong mới được biết rằng, trận động đất ở Tây Nam mấy năm trước đã cướp đi cánh tay trái của cô ấy.

Sự khiếm khuyết này đặt ở trên một người con gái xinh đẹp như vậy không khỏi khiến người ta thổn thức.

ấn tượng của Cố Hàm đối với Nam Phong là cô bé này không tự ti, không mặc cảm. Nam Phong luôn muốn sống như một người toàn vẹn, không vì bản thân mình có khiếm khuyết mà đòi hỏi này kia.

Cố Hàm thường xuyên gặp Nam Phong đi lấy nước, một mình xách hai bình, tuy phiền toái nhưng nhất quyết không làm phiền đến người khác.

...

Nam Phong nghiêng đầu nhìn Cố Hàm, giả bộ vu vơ hỏi, "Học tỷ, không phải chị thất tình rồi đấy chứ?"

Rõ ràng hôm qua Nam Phong còn gặp Chu Dục đưa Cố Hàm về ký túc xá.

Cố Hàm cười, "Nam Phong, em từng yêu đương chưa?"

Nam Phong lắc đầu.

Cố Hàm lại hỏi, "Vậy em có từng thầm mến ai không?"

Nam Phong do dự, có chút ngượng ngùng gật đầu, "Có."

Đôi mắt đỏ au của Cố Hàm chợt sáng lên, "Là người như thế nào?" dừng một chút, lại bồi thêm một câu, "Nếu em không muốn cũng không cần nói cho chị biết."

Nam Phong hé miệng cười khế, "Là người rất tốt, anh ấy vừa thiện lương lại còn rất nỗ lực."

"Thật tốt." Cổ Hàm gật đầu, giọng nói có chút buồn buồn,

Nam Phong yên lặng chốc lát, thăm dò, "Học tử, có phải chị cãi nhau với bạn trai không?"

Cổ Hàm tự giễu, cười yếu ớt, "Chị ngược lại muốn cãi nhau với anh ấy một trận."

Nam Phong hé miệng, cuối cùng không nhìn được hỏi, "Làm sao chị lại đồng ý trở thành bạn gái của Chu Dục?"

Cổ Hàm cười bất đắc dĩ, "Chị đương nhiên là từng nghe nói anh ấy là loại người như thế nào, nhưng khi anh ấy đứng trước mặt chị, chị lại quên hết tất cả. Có thể em không hiểu, chị từ nhỏ đều học chung với những bạn học tốt, tự dưng có người hư hỏng như thế quả thực là một sự hấp dẫn trí mạng."

Cô dừng lại một chút, "Tóm lại là cảm giác rất khác lạ, không giống với những người trước đây, khiến chị nhớ nhung nhiều hơn. Lần đầu tiên chị chủ động một cách hèn mọn như vậy, nhưng không thể lay chuyển được cái người không rõ nóng lạnh như anh ấy."

Nam Phong nói, "Vậy chị đừng cố, nam sinh hăm mộ chị có thể xếp mấy hàng dài rồi, còn sợ không tìm được người tốt hơn anh ta hay sao?"

Cổ Hàm lắc đầu, "Chị cũng biết mình như thế này đáng bị coi thường lắm, nhưng chỉ cần anh ấy không nói muốn chia tay, chị lại không lỡ buông bỏ. Cũng là không cam tâm buông tay."

Tuy Nam Phong chưa từng yêu đương, nhưng cũng hiểu tình yêu là thứ không bao giờ nói chuyện đạo lý. Thích một người là thích mọi thứ của người ta, dẫu cho người ngoài nhìn vào thấy thật chẳng đáng.

Cô không khuyên Cổ Hàm nữa.

Hai người rơi vào trầm mặc.

Cổ Hàm lấy điện thoại di động ra, đặc biệt tìm một ca khúc rất hợp hoàn cảnh. Đó là một giọng nữ trầm thấp.

"Anh ấy không cần tôi"

Lúc tay nắm tay nét lạnh nhạt quá rõ ràng

Lúc trao cái ôm chưa đủ chặt

Anh ấy không cần tôi

Lúc nói chuyện không còn được chăm chú

Lúc trầm mặc lại quá dễ tâm.

Trong đầu Nam Phong xuất hiện nét mặt lạnh lùng chẳng hề đếm xỉa tới ai của Chu Dục.

Cô đã quên mình nói lời tạm biệt với Cổ Hàm thế nào, đầu óc mơ hồ nhớ đến câu nói không lỡ buông tay của cô ấy.

Nam Phong muốn nói thật không đáng, nhưng cuối cùng lại không thể nói.

...

Vài ngày sau gặp lại Cổ Hàm

Đây là lúc trời đã chạng vạng tối, sinh viên đi lại rất đông ngoài đường.

Trên mặt chị ấy đã không còn vẻ buồn rầu như mấy hôm trước nữa, tay cầm một cái túi, đang muốn qua đường thì bỗng nhiên đụng phải một chiếc xe đạp, ngã ra đất.

Nam Phong vừa vặn chứng kiến toàn bộ, cô hoảng sợ, vội chạy tới xem Cổ Hàm.

Người đụng phải chị ấy là một nam sinh, thấy mình khiến một nữ nhân bị thương, nên vô cùng khẩn khoản.

Cũng may không nghiêm trọng lắm, chỉ là ống quần của Cổ Hàm bị rách một mảng lớn, đầu gối đang chảy máu.

"Học tử, chị có sao không?" Nam Phong đỡ cô dậy, lúc này mới phát hiện trong túi Cổ Hàm cầm là một hộp com.

Cổ Hàm lắc đầu, nhìn đôi giày cao gót bị gãy, đáng vẻ chật vật.

Nam sinh gây ra chuyện mặt đầy hối hận, "Bạn học, mình thực sự không cố ý, hay để mình đưa bạn tới phòng y tế bôi thuốc được không?"

Cổ Hàm cắn môi, tình hình bây giờ chỉ có thể đành như thế thôi. Cô thuận miệng hỏi Nam Phong, "Nam Phong, em đi đâu vậy?"

Nam Phong nói, "Em đang định đi ăn hoành thánh."

Mắt Cố Hàm sáng lên, "Ở phố ăn vặt đúng không?"

Nam Phong gật đầu, phía tây trường đại học có một phố ăn vặt, ở đó có tiệm hoành thánh được mở rất lâu rồi, cô rất thích ăn ở đó.

Cố Hàm vội đưa hộp com trong tay cho Nam Phong, "Vừa vặn, vậy nhờ em một chút, Chu Dục đang ở tiệm net đầu phố ăn vặt, em giúp chị mang đến cho anh ấy."

Nam Phong nhú mày, "Chị định mang com cho anh ta sao?"

Cố Hàm gật đầu, "Mỗi ngày anh ấy đều ở lì trong tiệm net, đôi thì ăn mì tôm, chị sợ cơ thể anh ấy không chịu được nên đã chuẩn bị một phần com cho anh ấy."

Nam Phong nhớ tới cô gái mới mấy ngày trước còn trốn trong thang bộ hút thuốc, không khỏi thở dài.

Tình yêu đúng là thứ không thể lý giải!

Cố Hàm có chút ngại ngùng, cầm lấy tay Nam Phong, "Nhờ em tiện đường mang tới cho anh ấy, thật làm phiền em."

Nam Phong có lời cứ ngập ngừng dưới môi, cuối cùng chẳng thể nói lời nào.

Cố Hàm được bạn nam kia đưa tới phòng y tế, Nam Phong xách theo hộp com đi về hướng khác.

Tiệm internet mà Cố Hàm nói rất dễ thấy, nó nằm ngay đầu phố ăn vặt.

Bên trong quán internet rất ồn ào, hỗn loạn

Nam Phong vào trong, đảo mắt một vòng, cuối cùng cũng nhìn thấy người cần tìm.

Cho dù là anh ta có ngồi cũng rất dễ khiến người khác chú ý, còn chưa kể đến cô gái tóc đỏ trang điểm đậm đang đứng dựa vào anh ta.

Nam Phong im lặng.

Cô đi tới, đặt hộp com trong tay lên bàn.

Động tác có chút nặng nề.

Chu Dục quay đầu, thấy cô, mặt anh hiện lên nét kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ hờ hững vốn có.

Nam Phong nói, "Chị Cố Hàm nhờ tôi mang đến cho anh."

"Ừ." Anh ta vẫn cứ dán mắt vào màn hình vi tính, nhàn nhạt đáp lời.

Cô gái đang tựa vào người anh nghe vậy ôm anh cười nói, "Chu Dục, anh vẫn chưa chia tay với bạn gái trong trường à? Tranh thủ thời gian giải quyết nhanh đi rồi nhường chỗ cho em."

Chu Dục không đẩy cô ta ra, khẽ cười, "Em muốn vị trí nào?"

Ngữ điệu lỗ mãng, bên trong ẩn chứa không ít nét âm đậm chẳng thềm để ý.

Cô gái kia càng cố dán vào, "Biết rõ rồi còn cố hỏi."

Người này còn chưa chia tay với Cố Hàm mà đã công khai tình tứ với người con gái khác. Tam quan hạn hẹp của Nam Phong bị tên này phá nát rồi.

Cô không lập tức bỏ đi mà đứng bên anh mặt không biến sắc nhìn chằm chằm anh ta.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, Chu Dục giương mắt nhìn lại, "Còn có việc?"

Nam Phong cố nén giận, "Sao anh không hỏi tại sao chị Cố Hàm lại nhờ tôi mang com hộp đến đây?"

Chu Dục phối hợp hỏi ngược lại, "Vì sao?"

Rõ ràng là hỏi cho có.

Nam Phong nói, "Chị ấy bị xe đụng khi trên đường tới đây."

"À." Chu Dục hơi hốt đáp lời rồi lại quay đầu tiếp tục dán mắt vào trò chơi.

Du là người trước giờ luôn bình tĩnh như Nam Phong lúc này cũng giận đến trợn tròn hai mắt. đầu óc cô nóng lên, đưa tay kéo một bên tai nghe của Chu Dục xuống.

Chu Dục bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy đầu ngón tay mang theo hơi ấm khẽ quét qua tai anh, trái tim trong lồng ngực như thể bị gãi nhẹ một cái.

Anh quay đầu, đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen láy nhìn về phía cô mang theo hơi lạnh dọa người.

Kỳ thật sau khi làm xong động tác vừa rồi, Nam Phong lập tức cảm thấy hối hận.

Chuyện này chẳng có quan hệ gì với cô, hai người họ một người đánh, một người tự nguyện chịu, cô là người ngoài xen vào làm gì?

Cô thầm hít một hơi dài, cố gắng làm cho mình ổn định nhịp thở, "Tôi nói chị Cố Hàm bị xe đụng trong lúc mang đồ ăn đến cho anh."

Chu Dục nhìn cô, môi vẽ ra một nụ cười lạnh. "Vậy thì sao?"

Nam Phong như bị tức thở bởi nụ cười ấy, ánh mắt mĩa mai nhìn cô gái tóc đỏ đang dựa vào anh ta rồi lắc đầu bỏ đi.

Chu Dục quay đầu tiếp tục chơi game, nhưng cuối cùng cũng không thể bình thản mà ngồi được nữa.

Thấy anh bức bối quăng chuột, cô gái tóc đỏ dán vào bờ vai anh hỏi, "Chu Dục, đừng nói anh sẽ nhường vị trí bạn gái mới cho cô gái vừa đến đây?"

Chu Dục liếc cô ta rồi đẩy ra, bước khỏi cửa quán net.

Thấy anh rời đi, cô gái tóc đỏ lôi kéo, "Anh đi đâu thế, không phải nói buổi tối sẽ đến quảng trường Đồ hay sao?"

Anh không thèm đếm xỉa, "Nói với bọn họ tối nay tôi không đi."

Cô gái nhìn bóng lưng anh, thầm mắng, "Cái tính khí thói tha, nói đến là đến, nói đi là đi!"

...

Thời điểm này phố ăn vặt rất nhiều người, Nam Phong đi rất chậm. lúc Chu Dục đi ra, quay đầu đã nhìn thấy tấm lưng mảnh mai của cô.

Anh chậm điều thuốc, lặng lẽ theo sau.

Tiệm mì hoành thánh rất đông khách.

Nam Phong mất một lúc mới tìm thấy cái bàn bốn chỗ còn trống do vừa có người rời đi.

Lúc mì hoành thánh được bung lên, nữ sinh ngồi đối diện cô đã ăn xong, cô ấy vừa đứng dậy liền có người ngồi vào.

Nam Phong nhíu mày, ánh mắt rơi vào điều thuốc trên tay anh ta.

Thật sự là ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống!

Nam Phong nhìn quanh bốn phía, không thấy bàn nào còn trống, đành cúi đầu ăn thật nhanh.

Chu Dục mặt không biến sắc nhìn cô một cái, cầm cái cốc dùng một lần mà người trước đó đã uống còn thừa chút nước lại, anh ném tàn thuốc vào.

Trong tiệm rất ồn ào, nhưng cô nhóc trước mặt lại vô cùng yên lặng. cánh tay trái của cô ru bên người, chỉ dùng mỗi tay phải nên động tác ăn có hơi chậm.

Mì hoành thánh của Chu Dục được bung lên, lúc này cô mới ăn được một nửa.

Hai người không nói gì, ngồi trong một quán hoành thánh huyền ảo như vậy có chút không ăn khớp.

Nam Phong ăn xong trước, cô liếc nhìn người đối diện rồi đứng dậy rời đi.

Chu Dục ăn xong mì, chậm chạp thanh toán rồi ra khỏi quán. Cô gái ấy đã biến mất trong dòng người tấp nập.

Bởi vì xung quanh đây đều là trường đại học, cao đẳng nên đêm đến, con phố ăn vặt này rất đông người.

Chu Dục đứng ở cửa tiệm mì hoành thánh, nhìn bốn xung quanh. Nhất thời trong lòng cảm thấy có chút gì đó rất mờ mịt.

Phát ngốc một lúc, anh bức bối quay trở lại tiệm net...

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bùi Văn

Chuyển ngữ: Manh

Tâm tình của Nam Phong bị Chu Dục làm cho xấu đi, sáng ngày hôm sau nhìn thấy Bùi Văn cô chỉ đành miễn cưỡng lướt qua.

Người cô thích là anh, sự tình quả thật chỉ có vậy.

Cô chạy theo anh vài vòng, dừng lại đang muốn nói chuyện, điện thoại thoại trong túi Bùi Văn vang lên.

Anh lấy điện thoại đặt lên tai nghe, khuôn mặt vốn mang theo sự ảm áp tươi cười bỗng nhiên biến sắc: "Tôi biết rồi, tôi lập tức trở về."

Cúp điện thoại, anh vội vàng tạm biệt Nam Phong nhanh chóng rời bãi tập trở về trường.

Nam Phong có chút buồn bực mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn thần sắc anh chắc có lẽ đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm, vẻ mặt đều là lo lắng. Vì vậy mà cô không tránh khỏi có chút bận tâm.

Bùi Văn một mạch chạy về ký túc xá, nhanh chóng thay quần áo nói với người bên cạnh: "Vương Thụy, một chút nữa cậu xin giáo viên phụ đạo nghỉ giúp tôi."

"Làm sao vậy?" Vương Thụy từ phía trên ngó xuống hỏi.

"Bố tôi nhập viện, tôi tranh thủ ít thời gian vào viện chăm sóc ông."

Anh đang nói, phía trên Chu Dục vén rèm, thò tay ra đưa cho anh một cái phong bì.

Bùi Văn khó hiểu: "Làm gì vậy?"

"Mình biết cậu bí tiền, cái này cậu lấy dùng trước đi."

Bùi Văn nhận lấy phong bì, mở ra nhìn, giọng nói có chút lạnh hỏi Chu Dục: "Cậu ở đâu ra mà nhiều tiền như vậy?"

Chu Dục thần nhiên nói: "Chơi game kiếm được."

Bùi Văn nhún mày: "Đội chỗ làm có lương mình sẽ trả lại cho cậu."

Chu Dục xùy một tiếng: "Cậu khách khí với mình làm cái gì?"

Bùi Văn nhét hộp sữa trên bàn vào ba lô, đi tới cửa lại không nhìn được nói: "Chu Dục, cậu đừng có suốt ngày chơi game, bằng không sẽ không tốt nghiệp được đâu."

Chu Dục không cho là đúng phát tay: "Ai mà thèm tám bằng đó, nếu có thể kiếm được nhiều tiền, mình đã sớm thôi học luôn rồi." Thuyết phục không được đành nói: "Cậu đừng dạy dỗ mình, nghe phiền chết được, nhanh vào bệnh viện với bố đi, thay mình gửi lời hỏi thăm."

Bùi Văn thở dài, trong đầu lo lắng đến bệnh tình của cha, cũng không nhiều lời, nhanh chóng rời khỏi.

Buổi sáng hôm sau, Nam Phong chạy bộ trên bãi tập, lần thứ nhất không nhìn thấy Bùi Văn.

Ngày Chủ Nhật, Nam Phong cũng vẫn không gặp được Bùi Văn.

Bình thường, cô đặc biệt thích ngày Chủ Nhật, nhưng bởi vì có liên quan đến Bùi Văn nên cô ưa thích thứ hai đến thứ sáu hơn, nên càng mong qua ngày Chủ Nhật.

Cũng may hai ngày này trôi qua rất nhanh.

Thứ Hai, Nam Phong tỉnh thần sôi nổi mà rời giường, chạy tới bãi tập, nhưng mà chạy hai vòng, vẫn không thấy Bùi Văn xuất hiện, vì vậy tâm trạng vốn hưng phấn bỗng nhiên biến mất không còn gì, như bị đánh đến ù xù, cũng lại lười chạy, chậm chạp đi đến bên cạnh xà kép, lấy điện thoại ra tìm số Bùi Văn.

Số này cho đến bây giờ chưa từng dùng qua.

Cô nhớ kỹ lần đó anh đi rất gấp, nhất định là đã có chuyện gì xảy ra.

Nam Phong có chút buồn bực, bởi vì không tìm thấy lý do nào để gọi cho anh.

Giao tình của hai người, tựa hồ chỉ giới hạn ở những buổi sáng chạy bộ cùng nhau, trừ lần đó ra, theo lý mà nói không có quan hệ gì.

Cô nhìn điện thoại đến gần người, bên cạnh bỗng nhiên phát ra tiếng động, trên xà đơn có người nhảy xuống.

Nam Phong quá tập trung, không chú ý trên xà đơn có người, âm thanh này làm cô giật mình, vô thức quay đầu.

Tháng 12 đã sớm vào mùa đông, Chu Dục cả người chỉ mặc bộ đồ thể thao mỏng manh, giống như đối với anh cái sáng sớm rét lạnh hồn nhiên vẫn chưa phát hiện ra.

Trên trán anh mang băng đô, phía trước tóc hơi dài hướng 2 bên mà tách ra, cả khuôn mặt bớt chút chán chường so với thường ngày, có phần phấn chấn.

Anh liếc nhìn Nam Phong mặt không chút cảm xúc, hững hờ quay đầu, đưa tay bắt lấy xà đơn, bắt đầu đu lên phía trước.

Nam Phong suy nghĩ một chút, lại gần vài bước, mở miệng hỏi: "Cái kia....Bùi Vân mấy ngày nay có phải không ở trường không?"

Chu Dục treo ở trên xà đơn, lạnh lạnh nhìn cô, ừ một tiếng.

Nam Phong do dự nhìn xuống, rồi mới tiếp tục hỏi: "Anh ấy có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Chu Dục nhảy xuống khỏi xà đơn, hơi hốt nói: "Bố cậu ấy nằm viện, cậu ấy đi chăm sóc, mấy ngày nay đều không đến trường."

Nam Phong gật đầu, cô vốn còn muốn hỏi thêm có nghiêm trọng không, nhưng suy nghĩ một chút lời nói lên đến miệng vẫn là nên nuốt xuống, lại nhìn chăm chăm vào điện thoại, soạn tin nhắn, do dự một hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn không gửi đi.

Được rồi, là cô không muốn quấy rầy người ta.

Cô cất điện thoại vào trong túi áo khoác, bởi vì trong lòng suy nghĩ đến chuyện của Bùi Vân, cũng quên nói lời tạm biệt với Chu Dục.

Chu Dục treo ở trên xà đơn, quay đầu yên lặng nhìn về phía nắng sớm, bóng lưng kia dần dần đi xa, thật lâu sau đó mới thu hồi ánh mắt, nhảy xuống mặt đất.

Cũng chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy tâm tình bực bội, thò tay vào túi quần mới nhớ ra không có mang theo bật lửa, có chút hậm hực mà chửi thề một câu thô tục, quay người trở về ký túc xá.

Đi đến dưới lầu ký túc xá, ngang qua xe đạp của Bùi Vân, tiện tay lấy hộp sữa trong giỏ xe cầm đi.

[.....]

Nam Phong gặp lại Bùi Vân là một tuần sau.

Nhìn thấy bóng dáng anh xuất hiện trên sân tập, mấy ngày lo lắng mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Cô chạy tới, đi bên cạnh anh: "Học Trường, anh có khỏe không? Em nghe nói bố anh nhập viện."

Bùi Vân nhìn cô, khẽ mỉm cười gật đầu: "Không sao rồi, em nghe ai nói vậy?"

Nam Phong nói: "Mấy hôm trước em gặp Chu Dục, là anh ấy nói."

Bùi Vân gật đầu: "Lúc trước vốn định nói với em một tiếng, sợ em buổi sáng không thấy được anh sẽ lo lắng. Về sau trong bệnh viện lại vô cùng bận rộn, nên quên đi mất."

Nghe anh nói vậy, nội tâm cô như có ai tóm được, có chút âm áp.

Ít nhất đối với anh cũng coi cô là bạn bè.

Nam Phong vui vẻ, cong môi cười nói: "Không có việc gì là tốt rồi."

Bùi Vân hơi nhú mi tâm, lộ ra một tia mệt mỏi, không nói gì chỉ thấp giọng thở dài.

Nam Phong có nghe nói qua tình hình nhà anh, bố mắc bệnh nan y, ngược lại một mực không chịu chữa trị cho tốt, bởi vì thuốc nhập khẩu rất đắt, không có cách nào, áp lực kinh tế rất lớn.

Cô cẩn thận quan sát nét mặt của anh, không dám tùy tiện hỏi nhiều cái gì, chỉ nói: "Học Trường hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng để bản thân quá mệt mỏi."

Cũng may lông mày Bùi Vân nhanh chóng dần ra, nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía cô, thật lâu mới mở miệng nói: "Nam Phong, cảm ơn em."

Nam Phong mở trừng hai mắt, không rõ ràng lắm: "Cảm ơn em cái gì?"

"Cảm ơn sự quan tâm của em."

Ngữ khí của anh ôn nhu đến mức làm cho trong lòng Nam Phong như hòa tan, trên mặt không ngăn được có chút nóng lên, không muốn bị anh phát hiện, đành đi nhanh chạy lên trước: "Học Trường, anh chạy chậm quá, em muốn tăng tốc."

Bùi Vân hé nụ cười, nhìn xem cô chậm rãi chạy ra xa, cô gái tóc đen nhánh như thác nước, roi lá tả sau lưng.

Bởi vì tay trái có vấn đề, đáng cô chạy thoát nhìn có chút quái dị, nhưng thân thể thẳng tắp, hai chân thon dài, vì vậy cái quái dị kia lập tức trở lên không có ý nghĩa, chỉ còn lại bóng lưng làm cho lòng người say mê.

Bùi Vân không chạy hơn cô, ngược lại chạy vô cùng chậm, anh nhìn bóng lưng của cô rất lâu như là bỗng nhiên lấy lại được tinh thần, nụ cười trên mặt bỗng trở nên buồn vô cớ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Điều kiện

· Chương 8: điều kiện

· Chuyển ngữ: Nại

Thời tiết càng ngày càng lạnh, đảo mắt đã đến cuối tháng mười hai.

Lễ Giáng Sinh đối với sinh viên mà nói là một ngày lễ đặc biệt quan trọng. Trong sân trường đâu đâu cũng thấy không khí đón giáng sinh và tết dương lịch của mọi người.

Ký túc xá của Nam Phong có hai bạn nữ đã có bạn trai, sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị quà giáng sinh. Du Tĩnh và Nam Phong là hai người còn đang độc thân, có điều Du Tĩnh sớm đã có bạn nam mình yêu thích, cô ấy muốn nhân cơ hội này thổ lộ với nam sinh đó nên cũng chuẩn bị quà để tặng.

Nam Phong đương nhiên cũng có người mình yêu mến trong lòng, nhưng đây là bí mật của riêng mình cô, cô không có cách nào chia sẻ cùng người khác được nên đành lén lút đi mua quà tặng Bùi Vân.

Cho dù là thăm mến thì cũng nên tặng người ta thứ gì đó chứ.

Đây là lúc để một người thích thăm một cách "trư tử" như cô bộc lộ khả năng.

Cô nhớ tới trời đang lạnh như vậy mà lúc đi xe đạp Bùi Vân không có đeo bao tay.

Cô quyết định tặng anh một đôi bao tay, đương nhiên không phải là bao tay do cô tự đan, mà cô muốn cô cũng không thể đan được.

Cô nắm rất rõ thời gian làm việc và học tập của Bùi Vân, bây giờ thời tiết rất lạnh nên mỗi buổi chiều sau khi ăn cơm tối cô sẽ gặp anh đi lấy nước nóng về ký túc xá rồi lại đạp xe đạp đến phòng tự học hoặc tới nhà máy.

Xế chiều hôm nay cô gặp anh xách đến bốn bình nước nóng, chắc là anh còn ôm đồm thêm việc của mọi người trong phòng nữa đây.

Chờ đến lúc anh khuất hẳn sau cửa ký túc, Nam Phong lặng lẽ cầm món quà đã được mình gói cẩn thận, thừa lúc không ai chú ý, cô đặt nó vào giỏ xe của anh. Xong xuôi đâu đấy, cô rón rén nấp vào một bên, ý đợi anh đến thấy được quà rồi mới rời đi.

Không tới ba phút, cửa ký túc nam có một bóng người quen thuộc đi tới.

Không phải Bùi Vân, mà là Chu Dục.

Miệng anh ta vẫn đang ngậm một miếng thuốc, hai tay đút trong túi quần, bộ dạng lác cắc không để ý đến ai. Vốn anh ta đã đi ngang qua xe của Bùi Vân,

nhưng như phát hiện ra điều gì đó, Chu Dục lùi lại hai bước, thò tay vào trong giỏ xe lấy món quà nhỏ xinh trong đó ra.

Sau đó, anh ta thân nhiên bóc quà.

Thấy đôi bao tay trong hộp, anh ta trực tiếp đeo luôn lên tay mình, rồi làm ra vẻ như không có gì xảy ra mà tiếp tục bước đi.

Nam Phong đứng ở một góc mà không tin vào những gì mắt mình đã nhìn thấy.

Gói kỹ như vậy, nhìn qua là biết có người cố ý tặng cho Bùi Vân. Anh ta không chỉ lấy đi, mà còn thoải mái bóc quà rồi dùng ngay tức khắc.

Tại sao lại có một con người không có nhân phẩm như thế?

Nhìn bóng lưng Chu Dục càng lúc càng đi xa, cuối cùng Nam Phong nhận không được nữa đành cắn môi đuổi theo anh ta.

"Chu Dục!" cô chạy theo gọi tên anh ta.

Chu Dục dừng bước, không nhanh không chậm xoay người về phía cô.

Trên mặt anh ta ngoài nét bất cần ra thì chẳng còn nhìn ra được điểm gì khác thường.

Nam Phong tiến thêm mấy bước, ánh mắt cô rơi xuống đôi tay anh ta, cổ nín giận, cô hỏi, "Tại sao anh lại tự tiện lấy đồ của người khác?"

Chu Dục khẽ nhún mày, tỏ vẻ nghe không hiểu.

Nam Phong nói, "Tôi đang nói đôi bao tay anh đang đeo."

Chu Dục giơ tay lên nhìn nhìn, lơ đãng nói, "Cô nói cái này? Tôi nhặt được trên xe của Bùi Vân."

Nhặt cái gì chứ?

Nam Phong tức đến muốn nổ phôi, "Cái này rõ ràng là quà người khác tặng anh ấy, anh dựa vào cái gì mà lấy đi?"

Môi Chu Dục khẽ nhếch, anh ta đưa mắt nhìn cô, "Cho dù là quà người khác cố ý tặng cậu ta, nhưng cô tức giận như vậy làm cái gì? Hay là... quà của cô tặng?"

Tuy rằng bí mật đã bị người khác phát hiện làm cho Nam Phong rất lúng túng, nhưng cô không muốn che giấu trước mặt người này, thẳng thắn đáp, "Đúng là tôi tặng đấy, trả lại cho tôi."

Chu Dục cười cười, nhưng cũng không cời bao tay trả cô ngay mà tiếp tục hỏi, "Vậy là mỗi sáng một hộp sữa cũng là của cô?"

Sau khi anh ta nói vậy, nỗi bất an trong lòng Nam Phong không hiểu sao đều tiêu tan hết, cô thoải mái bày ra bộ dạng câu ngay không sợ chết đứng mà gật đầu, "Đúng!"

Hai người còn đang giằng co, đằng sau bỗng vang lên giọng nói, "Nam Phong, sao em lại ở đây?"

Là Bùi Vân.

Khi thể hùng hồn lúc nãy của Nam Phong biến mất không còn chút dấu vết, cô quay người nhìn anh, ấp úng nói, "Em vô tình gặp anh Chu Dục nên đứng lại nói với anh ấy mấy câu. Học trưởng, anh đang chuẩn bị lên lớp tự học sao ạ?"

Nói xong cô khẩn trương nhìn về phía Chu Dục.

Nếu anh ta vạch mặt cô trước mặt Bùi Vân thì cô phải làm sao đây.

Chu Dục nhìn cô một cái đầy ý tứ rồi nói với Bùi Vân, "Không phải tối nay cậu phải đến công ty tặng ca à?"

Bùi Vân gật đầu, "Đúng rồi! mình sắp muộn nên phải đi ngay đây." Anh vừa cười vừa nói, "Nam Phong, khoảng thời gian nay hơi bận, đợi đến nghỉ đông anh sẽ mời em một bữa."

Nam Phong tùm tùm cười gật đầu, "Được thôi! Học trưởng anh đi mau đi."

Bùi Vân nhìn hai người rồi đạp xe đi rất nhanh.

Dáng vẻ bức tức với Chu Dục hồi nãy của Nam Phong giờ đã được thay thế bằng giọng nói nhẹ nhàng mang hàm ý thương lượng, "Chu Dục, anh đừng nói chuyện vừa rồi cho anh Bùi Vân nghe có được không."

Nói cho cùng, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Chu Dục tháo đôi bao tay xuống trả lại cho cô, tùy tiện trả lời, "Tôi không có sở thích đó."

Anh ta quay người rồi đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn cô, nhàn nhạt hỏi, "Vì sao không cho cậu ấy biết? không cảm thấy loại yêu thầm này rất ngốc nghếch sao?"

Nam Phong thần nhiên trả lời, "Tôi không muốn khiến anh ấy khó xử."

Chu Dục giật mình trong chốc lát, giọng nói như mĩa mai, cũng giống như khẽ cười, "Tôi có thể không nói cho cậu ta biết nhưng tôi có điều kiện."

Nam Phong ngạc nhiên nhìn về phía Chu Dục.

Hai tay anh ta thả trong túi quần, bộ dạng giống như đang cười lại như không cười, mang theo chút lãng ý khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ trong đầu anh ta.

Nam Phong thấp giọng hỏi, "Điều kiện gì?"

Chu Dục thần nhiên, "Còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra rồi sẽ nói cho cô biết."

Tuy Nam Phong hiện giờ đang rất tức giận khi nhìn cái bộ mặt không thèm đếm xỉa tới mọi thứ xung quanh của anh ta nhưng không thể nào phát tiết ngay được. Huống chi đối diện với một người nắm giữ bí mật của mình, cô quả thực không dám mạnh động.

Nam Phong nhận lại đôi găng tay kia, vốn định tặng cho Bùi Vân nay lại thôi.

Bị Chu Dục làm thành như vậy khiến tâm trạng háo hức được tặng quà cho người mình thích của cô trở nên hậm hực gấp bội.

Cũng may, ít nhất cô cũng có thể xác định, Chu Dục sẽ không công khai bí mật của cô. Chỉ là anh ta muốn ra điều kiện với cô nên cô vẫn cần phải đề phòng.

Không biết anh ta muốn cô làm gì, mong đừng là việc trái đạo đức, pháp luật là được.

...

Tới cuối học kỳ, tháng thi cử đau khổ đã đến.

Cao thủ học tập ở Giang Đại tập trung quá nhiều kéo theo áp lực cạnh tranh về điểm số càng lớn, những người thường ngày không mặn mà gì với việc học đến lúc này mới thấy quãng thời gian qua đúng là tự mình treo thông lọng để thất cổ.

Nam Phong tuy thường này học tập chăm chỉ, nhưng đến kỳ thi cuối kỳ cô cũng không dám chủ quan, mỗi buổi tối đều đến phòng tự học đến tận mười một giờ mới về ký túc.

Cô có gặp Chu Dục và Cố Hàm hai lần ở trước cửa ký túc xá nữ.

Quan hệ của hai người đã kéo dài được hơn ba tháng, nghe nói đã phá vỡ kỷ lục của Chu "đầu bảng."

Có người còn nói, đây chính là tình yêu đích thực.

Nhưng Nam Phong trước sau vẫn không tin tưởng tình cảm của hai người đó mặn nồng thật sự.

Cô không quên đáng về Cố Hàm trốn trong thang thoát hiểm hút thuốc, cũng sẽ nhớ kỹ hôm ở tiệm internet, Chu Dục đối với chuyện Cố Hàm bị đụng xe chẳng hề có một chút để tâm.

...

Đầu tháng Một, thành phố đổ tuyết lớn.

Hơn mười một giờ, Nam Phong khoác áo khoác lông, bước ngắn bước dài từ lớp tự học trở về ký túc xá.

Đến cửa ký túc xá nữ, vừa hay gặp Chu Dục và Cố Hàm đang tạm biệt nhau.

Vẫn giống như trước, không chờ Cố Hàm vào đến ký túc, Chu Dục đã quay đầu bỏ đi.

Trên trời tuyết vẫn còn bay, anh ta ăn mặc rất phong phanh, một bộ quần áo thể thao dài tay cùng áo khoác mỏng, không choàng thêm khăn để lộ cả đoạn cổ trong không khí lạnh giá.

Lúc đi ngang anh ta, Nam Phong nghe thấy tiếng gọi "Này."

Nam Phong vô thức quay đầu, xác định là Chu Dục đang gọi mình, "Có việc gì?"

Trong tay Chu Dục đang cầm một bao thuốc bên trong đã trống rỗng, "Đi mua giúp tôi bao thuốc."

Nam Phong ngẩng ra một lúc rồi gật đầu, "Ừ, được."

Cô quay người đi về phía quầy tạp hóa, nhưng mới bước được vài bước cô nhớ ra lần bị cho leo cây đột nọ, quay đầu lại nói, "Anh ở đây đợi tôi, đã muộn như vậy rồi tôi không muốn đi đến ký túc xá nam đâu."

Chu Dục gật đầu, ngồi xuống bồn hoa gần đó, giống như không hề bận tâm đến gió rét thấu xương của đêm đông.

Nam Phong không yên tâm nhìn anh ta, sau đó chạy thật nhanh.

Chỉ là vừa đi cô vừa thấy không ổn, cái điều kiện mà Chu Dục nói với cô là đây sao? Không phải là đang muốn bóc lột cô à? Tuy rằng mua một gói thuốc lá không hết nhiều, nhưng hôm nay muốn cô mua cái này, mai lại muốn bắt cô mua cái khác thì sao."

Càng nghĩ càng thấy không ổn, đến quầy tạp hóa, cô vốn định mua cho Chu Dục loại thuốc mà anh ta thường hút, hôm ấy cô cũng mua loại đó, hình như giá hai mươi đồng, suy nghĩ một chút, cô hỏi người bán hàng rồi chọn bao thuốc lá giá bảy đồng.

Chỉ là lúc từ cửa hàng tạp hóa trở về gặp chút chuyện, Chu Dục ngồi bên bồn hoa chờ hơn mười phút mới thấy bóng dáng cô chậm rãi bước tới.

Thời tiết tôi nay lạnh quá!

Chu Dục không phải là người có tính kiên nhẫn, lại còn nghiện thuốc lá.

Đợi đến khi Nam Phong tới gần mới thấy sắc mặt anh ta rõ ràng rất không kiên nhẫn, nhưng sau khi nhìn lên ống quần của Nam Phong, mắt Chu Dục không khỏi ánh lên nét ngạc nhiên.

Mua đồng ở phương Bắc không giống ở phương Nam, tuyết ở đây rất lớn thế nên trên đường lúc có tuyết đều rất trơn. Đầu gối Nam Phong dính bùn đất, thoạt nhìn như vừa bị ngã, hơn nữa còn ngã không nhẹ.

Có điều trên mặt cô không có vẻ đau đớn hay chột vạt của một cô bé đáng thương.

Cô đi tới, đưa bao thuốc trong tay cho Chu Dục.

Chu Dục nhìn bao thuốc lá, hàng lông mày hơi nhăn nhăn, bỗng dưng trong lòng khó chịu không sao lý giải nổi.

Nam Phong tranh thủ nói, "Tôi không có tiền, sinh hoạt phí bố mẹ cho rất ít."

Thực ra thì sinh hoạt phí hàng tháng của cô không ít, sau một học kỳ còn dư khá nhiều. nhưng vì không muốn bị "trần lột" cô đành nói dối.

Chu Dục nhìn cô một cái, châm thuốc rồi đứng lên, "Mai tôi sẽ mang trả cô tiền thuốc."

Ồ? Chẳng lẽ không phải muốn vợ vét tài sản của cô à?

Nam Phong nhìn Chu Dục quay người muốn rời đi, cô nhanh miệng hỏi, "Rốt cuộc anh muốn tôi làm gì?"

Chu Dục lại nhìn cô một cái, dưới ánh đèn, mặt cô bị lạnh đến đỏ cả lên, đôi mắt đen lánh mở to nhìn về phía anh.

Trong lòng Chu Dục lại bức bối mà anh không hiểu nổi tại sao, hút thuốc cũng không thể khiến nỗi buồn bức ấy tiêu tan được.

Kiểu tâm trạng này, từ đâu mà đến?

Anh tránh ánh mắt của cô, hơi hột nói, "Không phải là muốn cô mua thuốc cho tôi sao?"

"Chính là việc này?" Nam Phong sững sốt, mãi mới phải ứng lại nhưng vẫn không thể tin được.

"Chính là việc này."

Chu Dục quay người đi được vài bước rồi mà Nam Phong vẫn đứng yên tại chỗ, cô vẫn không tin được điều kiện mà anh ta nói chỉ đơn giản là mua giúp bao thuốc.

Con người này, đúng là kỳ lạ.

Nam Phong suy nghĩ một hồi, gọi với theo lưng anh, "Cái đó... tiền thuốc không cần trả lại tôi đâu."

Nam Phong bứt tóc, lại tự cười mình một tiếng.

Lời của tác giả (cũng là ý của Nại luôn:v) Hahaha, thì ra phẩm giá của Chu "đầu bảng" trong lòng của nữ chính nhà ta chỉ có đến đó mà thôi:v

Điểm trừ, điểm trừ đó:v

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đồ Bỏ đi

Chuyển ngữ: Nại

Đối với Nam Phong mà nói, cuộc thi ở đại học này bớt áp lực hơn ở trường cấp ba nhiều. kỳ thi chỉ còn một môn cuối cùng nên về cơ bản cô cũng đã có thể thờ phào nhẹ nhõm rồi, buổi tối vì thế cô cũng lười lên phòng tự học, dứt khoát ra ngoài đến phố ăn vặt ăn chút gì đó.

Lúc này không thể rủ thêm đồng bọn theo cùng nên cô chỉ đành đi một mình.

Buổi tối là thời điểm sôi động nhất của phố ăn vặt, khi đi qua cửa tiệm net đầu phố, cô chợt thấy ở đó có mấy người đang cãi nhau.

Nam Phong là người không thích hóng hớt chuyện riêng của người khác, vốn định cứ thế lướt qua, nhưng không ngờ có hai dáng người quen thuộc rơi vào tầm mắt của cô.

Cô sững sốt, quay đầu, quả nhiên trông thấy Chu Dục và Cố Hàm.

Hình như hai người đó đang cãi nhau, có điều chỉ thấy mỗi Cố Hàm nói, còn Chu Dục miệng ngâm điều thuốc, bộ dạng không thèm đếm xỉa tới.

Bên cạnh anh ta là cô gái tóc đỏ lần trước Nam Phong đã gặp trong tiệm net, cô ta là lướt dựa vào Chu Dục, xung quanh còn có mấy nam thanh niên đáng vẻ rất lưu manh đứng trước mặt Cố Hàm buông lời cợt nhả.

Nam Phong không nghe rõ Cố Hàm nói gì, nhưng thoát nhìn dáng vẻ cô ấy rất kích động, chờ Cố Hàm nói xong, khẽ môi Chu Dục khẽ nhếch lên, nụ cười mỉa mai, giọng nói không nhanh không chậm, "Cố Hàm, đã yêu nhau thì đương nhiên cũng có lúc phải chia tay, đừng quá khó coi như thế."

Lời nói quen thuộc này Nam Phong đã từng nghe lúc ở bên bờ hồ.

Náo loạn này giờ thì ra là hai người họ đang chia tay?

Cô cân nhắc có nên tiến lên bên vực Cố Hàm hay lặng lẽ rời đi.

Dù sao đối diện với chuyện thế này, có lẽ Cố Hàm cũng sẽ thấy rất lúng túng.

Đang do dự, bỗng cô gái tóc đỏ bên cạnh Chu Dục bước lên đẩy Cố Hàm một cái, "Cô gái này, người ta đã không cần cô nữa rồi, cứ dây dưa như vậy là có ý gì?"

Cố Hàm nhìn Chu Dục, thấy vẻ mặt của anh trước sau như một không hề biến đổi thì càng thêm phần nộ. Cố Hàm là người không để bản thân phải chịu thiệt bao giờ, cô hất tay cô gái tóc đỏ đó ra, "Tránh ra!" rồi bước tới gần Chu Dục, gần từng chữ, "Anh phải cho em một lý do."

Chu Dục khẽ cười một tiếng, "Chỉ ít phải có mười mấy cô gái sau khi chia tay hỏi tôi câu này."

Sắc mặt Cố Hàm vốn không tốt, nghe Chu Dục nói xong càng thêm trắng bệch.

Chu Dục lại nói, "Cố Hàm, đừng tự cho mình không giống với người thường, với tôi mà nói, cô chẳng có gì đặc biệt cả."

Một giây sau, thức uống nóng trong tay Cố Hàm đã hướng thẳng mặt Chu Dục mà hắt, "Cạn bả."

Chu Dục nghiêng đầu tránh, đồ uống bị hắt lên áo anh không ít.

Chu Dục không có phản ứng gì, chỉ là cô gái tóc đỏ kia nhìn không được tiến lên đẩy Cố Hàm thêm cái nữa, giận giữ nói, "Cô làm trò gì thế?"

Mấy nam thanh niên bên cạnh cũng ồn ào.

"Có bệnh không vậy?"

"Đừng tưởng rằng mình là con gái mà bọn đây không dám động vào."

Thậm chí có một vài người còn bắt đầu nói ra mấy lời ô ử.

Sắc mặt Cố Hàm lúc trắng lúc xanh, mắt nhìn chằm chằm Chu Dục, nhưng mà đối phương chẳng hề có ý định trả lời cô.

Nam Phong đứng nhìn mấy người đó rồi sợ Cố Hàm phải chịu thiệt thòi, đang muốn tiến đến kéo chị ấy rời đi.

Chu Dục cuối cùng cũng lên tiếng, "Thôi, vào đi."

Mấy người đó lờ mờ quay Cố Hàm rồi cũng quay người trở vào trong tiệm net. Chỉ để lại một mình Chu Dục.

Cố Hàm cắn môi, tức giận trừng mắt nhìn Chu Dục rồi quay người rời đi.

Nam Phong vốn muốn tránh mặt nhưng đã không kịp nữa.

Nhìn thấy Nam Phong, hai người đều sững sốt tới nỗi tim đập mạnh và loạn nhịp.

Vẫn là Nam Phong phản ứng nhanh, "Học tử."

Nói xong, cô hướng mắt nhìn Chu Dục đang đứng trước cửa tiệm net, đập vào mắt cô là khuôn mặt lạnh lùng bất cần của anh ta.

Cô nhủ mảy, cảm thấy chán ghét rồi thu hồi ánh mắt.

Trước mắt Nam Phong, dáng vẻ khốc lốc bỏ chạy của một cô gái bị người yêu đá đã không còn, tuy rằng Cố Hàm vẫn còn rất phẫn nộ, ánh mắt đỏ sọng, nhưng quật cường, cao ngạo.

Nhìn thấy Nam Phong, Cố Hàm chỉ thoáng ngạc nhiên một chút, sau đó liền hồi phục dáng vẻ thường ngày, "Sao em lại ở đây?"

"Em đi ăn." Nam Phong trả lời.

Có vẻ như Cố Hàm không có tâm tư để nói nhiều, miễn cưỡng cười cười, "Vậy em đi ăn đi, chị đi đây."

Nam Phong gật đầu, đứng im tại chỗ đưa mắt nhìn Cố Hàm rời đi.

Cô quay người, muốn đi vào phố ăn vặt, bỗng nhiên Chu Dục vốn đứng ở cửa tiệm net chẳng biết đã chạy ra đây từ lúc nào chặn trước mặt cô.

Nam Phong nhìn anh ta một cái, nhìn không được tức giận nói, "Làm gì thế?"

Chu Dục không biết mình muốn làm gì, thậm chí không hiểu tại sao lại chạy tới chặn trước mặt cô.

Chuyện hôm nay đối với Chu Dục mà nói chẳng có gì đáng để tâm, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ nhặt không có ý nghĩa.

Nhưng khi đối diện với ánh mắt chán ghét của cô bé này, tâm tình anh bỗng nhiên khó hiểu không sao chịu nổi.

Anh ngập ngừng rồi bất thành linh mở miệng, "Đi mua giúp tôi bao thuốc."

Ngữ khí của Nam Phong vẫn không tốt, "Tôi không có tiền."

Chu Dục lấy trong túi ra một tờ tiền mặt đưa cho cô, "Tiền của hai lần trước, cả lần này nữa."

Nam Phong không nhận, "Chính anh cũng có chân!"

Nói xong, cô lách qua anh đi lên phía trước.

Chu Dục trở tay bắt lấy tay cô, vừa hay nắm lấy cánh tay giả của Nam Phong.

Nam Phong quay đầu nhìn Chu Dục.

Bởi vì hành động của anh hoàn toàn dựa theo cảm tính nên anh vội vàng buông lỏng tay ra, "Cô không sợ tôi nói bí mật của cô cho Bùi Văn nghe à?"

"Tùy anh."

Chu Dục mấp máy môi, còn muốn nói gì đó thì cô gái tóc đỏ trong quán net đi ra, lớn tiếng gọi, "Chu Dục, anh làm gì đấy? vừa mới chia tay mà đã có mĩ nữ khác ngay rồi, không phải nói bạn gái anh là em sao?"

Vừa nói cô ta vừa đi tới bên người Nam Phong, ánh mắt đánh giá trên dưới, "Cô gái xinh đẹp này hình như có chút quen mắt."

Lông mày Chu Dục cau lại, giọng nói lạnh lùng, "Tránh qua một bên."

Cô gái tóc đỏ cười nói, "Quả nhiên tình cũ tình mới nên đối đãi cũng khác nhau không kém. Vừa rồi cô hoa khôi đó đâu thấy được anh che chở đâu?"

Nam Phong lạnh mặt, "Bạn học, bạn nhầm rồi, tôi và anh ta không quen biết. đồ bỏ đi nếu cô thích thì cẩn thận mà nhặt về, tôi đây không có hứng thú."

Chu Dục nghe vậy sắc mặt xanh mét, cô gái tóc đỏ hả hê cười ha ha, mãi đến khi Nam Phong đi được một lúc, tiếng cười đó vẫn không dừng lại.

Chu Dục liếc, "Nhầm chán!"

Cô ta càng cười càng to, "Thì ra, "đầu bảng" khoa công nghệ của Giang Đại cũng chỉ có vậy, cô gái kia là thế nào?"

Mặt Chu Dục không biến sắc, "Không quen."

Cô gái tóc đỏ nhìn anh, kéo kéo tay anh cười nói, "Cô ta bảo em cẩn thận nhặt cái thứ đồ bỏ đi này về, em thấy đề nghị đó không tồi chút nào."

"Cô mới là đồ bỏ đi."

Cô ta cười, "Tôi là đồ bỏ đi, chẳng lẽ anh không phải?"

Chu Dục run lên, anh là đồ bỏ đi sao?

Cả ngày lêu lổng, lổng bông, mê man không mục tiêu rõ ràng, cũng không biết mình muốn cái gì.

Cô nói rất đúng.

Anh chính là người sống không có chút ý nghĩa nào, không khác thứ đồ bỏ đi.

Cs đẩy cô ta ra, lấy một miếng thuốc ngậm trong miệng, không nhanh không chậm rồi đi.

"Anh đi đâu vậy?" cô ta hỏi.

"Đi chết!"

Cô gái tóc đỏ, "Anh...đồ thần kinh."

Đồ bỏ đi đi vòng quanh để tìm người mang về tái chế đó ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gặp rắc rối

· Chương 10: Gặp rắc rối.

· Chuyển ngữ: Nại

Nam Phong trở lại ký túc xá thấy Du Tĩnh ở lớp tự học cũng đã sớm trở về. vừa nhìn thấy Nam Phong, hai mắt Du Tĩnh sáng lên như đèn, "Nam Phong, cậu có biết không? Chu "đầu bảng" và Cố Hàm chia tay rồi!"

Tin tức truyền nhanh như vậy sao?

Người làm mưa làm gió như vậy quả là không có việc gì là riêng tư, Nam Phong nín thở.

Du Tĩnh cười hi hi rồi tiếp tục kể, "Mấy hôm trước mình còn đánh cuộc cùng mấy người nữa, mình bảo là hết học kỳ này hai người đó nhất định sẽ chia tay, không ngờ qua hơn một tuần, mình cứ nghĩ đã thua rồi chứ, quả là đời người có lắm khúc ngoặt mà."

Khóe miệng Nam Phong co giật, "Các cậu thật là không có nhân tính, Cố Hàm chị ấy đã xui xẻo lắm rồi."

Du Tĩnh lại không cho là thế, cô cãi, "Cố Hàm tự biết Chu Dục là người như thế nào mà còn không sợ chết đâm đầu vào, có thể trách ai." Dừng một chút lại nói, "Có điều Cố Hàm không giống một cây đèn đã cạn dầu đâu, mình cảm thấy chuyện này chị ấy sẽ không để yên như vậy đâu."

Nam Phong không có chút hứng thú nào với những bình luận đầy hứng thú của mọi người về chuyện này, cô cũng không hoàn toàn đứng về phía Cố Hàm, kết cục như vậy, Nam Phong không tin Cố Hàm chưa từng cân nhắc qua.

Nhưng chung quy lại Nam Phong từ đầu đến cuối vẫn luôn có ấn tượng tốt về Cố Hàm, cho nên đối với nam sinh cặn bã như Chu Dục đương nhiên cô sẽ chán ghét.

Nhưng mà Nam Phong tin tưởng, dù có cặn bã đến đâu thì Chu Dục cũng sẽ không tiết lộ bí mật của cô cho Bùi Vân biết.

...

Hai ngày sau, khi vừa thi xong môn cuối cùng thì Nam Phong nhận được điện thoại của Bùi Vân.

Lúc đó đã là chạng vạng tối.

"Nam Phong, em thi xong rồi có đúng không? Lần trước anh có nói sẽ mời em ăn cơm ấy, em thấy tối nay thế nào?"

Nam Phong nhớ rõ anh đã từng nói qua việc này, có điều lúc ấy anh chỉ tùy tiện nói một câu, cô không nghĩ anh lại nhớ kỹ như vậy.

Quan hệ của họ miễn cưỡng thì có thể coi là bạn bè, nhưng xa cách thì nhiều vì không có lý do để gặp gỡ thường xuyên chứ đừng nói là rủ nhau đi ăn.

Vậy nên khi Nam Phong nhận được cuộc điện thoại này cô cảm thấy rất cao hứng, điều đó chứng tỏ quan hệ của họ đã tự nhiên mà tiến triển thêm một bước.

Tự nhiên như vậy cũng rất tốt.

Hai người hẹn nhau ăn tối tại một nhà hàng nhỏ.

Bùi Vân giống như Nam Phong lần trước đi chọn bàn rồi chờ cô gọi món.

Sau khi Nam Phong ngồi xuống, nhin không được cười hỏi, "Hôm nay anh có việc gì vui sao?"

Bùi Vân cười, "Hạng mục anh phụ trách hai hôm nay vừa mới hoàn thành, tiền đã được chuyển đến rồi nên muốn mời em ăn cơm."

Nam Phong nói, "Không cần đâu, để em mời anh đi."

Bùi Vân, "Có phải em nghe nói anh rất nghèo không? Thật ra không khoa trương như lời thiên hạ đồn thổi đâu, anh hàng năm đều thi nhận học bổng, sinh hoạt phí hầu như cũng đều được bao trọn cả rồi, hai năm qua làm thêm bên ngoài thu nhập cũng không tệ lắm."

Nam Phong lúng túng, "Em không có ý đó. Em cảm thấy anh giúp em nhiều quá, em nên cảm ơn anh."

Bùi Vân lắc đầu, "Cùng lắm thì đợt đầu năm anh đưa em đến phòng y tế thôi."

Nam Phong cười, "Không chỉ có thế đâu, anh còn truyền cho em không ít bí kíp học tốt còn gì ạ."

Nghe cô nói có hơi miễn cưỡng quá, nhưng thật sự mỗi buổi sáng chạy bộ cùng Bùi Vân, Nam Phong đã học hỏi được rất nhiều thứ hay ho, cũng coi như từ anh mà cô được lợi không nhỏ.

Bùi Vân cười, "Mỗi kỳ thi cũng chỉ đến đó thôi, bình thường học tốt một chút là được, đâu cần "bí kíp" gì."

Đại khái là thi lớn thì chơi lớn, thi nhỏ thì chơi nhỏ, không hổ danh là tác phong của đại học bá, Nam Phong tự thấy mình không thể bì kịp.

Cô tùy ý chọn hai món, Bùi Vân lại gọi thêm ba món.

"Nhiều như vậy hai chúng ta ăn hết làm sao được ạ?"

Bùi Vân nói, "Anh còn phải gói về cho Chu Dục một phần, cậu ấy ngủ từ trưa, tới giờ chắc vẫn chưa dậy đâu."

Nam Phong ồ một tiếng, cô nhìn không được nói, "Anh ta không phải nghĩ anh là lao động không công của anh ta rồi đấy chứ? Tuy hai người là bạn cũng phòng nhưng anh cũng đừng nên nuông chiều loại người như vậy."

Bùi Vân sùng sốt, một lát anh bật cười, "Có phải em và Chu Dục có hiểu lầm gì không?"

Nam Phong hạ giọng, "Cũng không phải như vậy, chỉ là em có nghe nói qua một chút chuyện của anh ta."

Bùi Vân cười, "Đừng nghe mấy tin ấy, Chu Dục không giống như những gì mọi người hay nói đâu. Anh và cậu ấy không chỉ là bạn cùng phòng, mà còn là bạn thân hơn chục năm nay rồi. lúc còn nhỏ anh và cậu ấy ở cùng một đại viện, sơ trung cùng trường, cấp III cùng lớp. đại học cùng một khoa, cùng cả một phòng ký túc xá." Anh dừng một chút, "Tuy rằng bây giờ tình trạng của cậu ấy có khiến người ta lo lắng, nhưng anh thân với cậu ấy lâu như vậy, bản tính cậu ta thế nào, anh là người hiểu rõ nhất."

Nghe Bùi Văn nói xong mà Nam Phong ngạc nhiên, không ngờ hai con người nhìn trái ngược nhau như vậy lại là bạn bè thân thiết hơn chục năm trời.

Cô ngượng ngùng cười cười, "Có thể là do em hiểu lầm rồi."

Bùi Văn thở dài, "Có điều cứ nói đến Chu Dục anh lại bức chết đi được, tên này cuối kỳ rồi vẫn cứ lêu lổng, còn thi thiếu môn, không biết cứ tiếp tục như vậy có tốt nghiệp được không nữa."

Nam Phong thấy anh đang tự trách mình, không khỏi chán ghét Chu Dục thêm mấy phần, "Tự bản thân anh ta không biết cố gắng, anh có liên quan gì đâu."

Bùi Văn gật đầu, "Đúng thế, mỗi ngày đều bỏ học đi chơi game, anh cũng không biết cậu ta có tính toán gì cho tương lai chưa."

Nam Phong nghĩ ngợi rồi hỏi, "Trước đây anh ta không giống như bây giờ sao ạ?"

Mặt Bùi Văn lộ vẻ buồn buồn, anh cười khổ, "Nếu như bây giờ thì làm sao cậu ta thi đỗ vào đây? Trước kia Chu Dục tuy có ngang ngược nhưng bản chất con người lại rất biết nỗ lực, khát vọng và lý tưởng đều rất cao xa."

Nam Phong hiểu kỳ, "Vậy tại sao anh ta lại biến thành bộ dạng như vậy giờ?"

Bùi Văn không muốn nói tiếp, ngay lúc này đồ ăn được bê lên, anh cười rồi xua tay, "Ăn com đi, đừng nói mấy chuyện này nữa."

Nam Phong không hỏi nhiều nữa, nói cho cùng cô cũng không hứng thú với chuyện này cho lắm.

Không nói đến chuyện của Chu Dục nữa, hai người chuyển qua hàn huyên mấy chủ đề khác nhẹ nhàng hơn, bữa com trôi đi trong không khí vui vẻ và tự nhiên.

Sau khi ăn xong, Bùi Văn chợt nhớ ra cái gì đó, "Học kỳ sau em đi thi tiếng anh cấp bốn đi? Trước đây anh có rất nhiều tài liệu tiếng anh đến giờ vẫn giữ, đang chuẩn bị thi xong đợt này mang đi thanh lý, kể cả khi em không xuất ngoại nhưng có tiếng Anh thì cũng là có lợi thể mà, em xem có cần không?"

Nam Phong nhớ tới chuyện cô từng nghe nói, trước đây có một vị giáo sư bên Nhật đến trường bọn họ công tác đã nhìn trúng Bùi Văn còn mời anh nộp đơn để qua bên đó học lên tiến sĩ, thầy hướng dẫn cũng có ý khuyên anh xuất ngoại để được đào tạo chuyên sâu nhưng bởi vì do bố anh bệnh nặng, anh không có cách nào bỏ lại bố để đi được vì vậy đành ở lại trường, tiếp tục cố gắng.

Thế nên Tiếng Anh đối với anh mà nói giờ cũng không cần tốn quá nhiều tinh lực vào nó nữa.

Nam Phong nghe ra được nội tâm thổn thức giấu trong ý tốt của anh, cô cười nói, "Thật tốt quá, em cũng đang tính nên sớm chuẩn bị để thi đây! Mấy hôm nữa em về nhà rồi, hay lát em cùng anh đi qua ký túc xá lấy đi."

Bùi Văn gật đầu, "Được thôi."

Ăn com xong, Nam Phong theo Bùi Văn đến ký túc xá nam.

Lúc vào đến cửa, chỉ thấy mỗi Vương Thụy ngồi trước máy tính lướt web, chiếc giường bên tay phải vẫn còn buông rèm, chắc chắn có người đang ngủ.

Vương Thụy đã gặp Nam Phong mấy lần, mơ hồ đoán được thân phận của cô, thấy cô nay lại cùng Bùi Văn về ký túc xá bèn vẫy tay chào, "Hoan nghênh mỹ nữ đã đến."

Bùi Văn lờm anh ta một cái. Nam Phong cười cười đáp lại, "Chào học trưởng."

Vương Thụy vẫy vẫy tay rồi lại tiếp tục vùi đầu vào máy tính.

Bùi Văn kéo ghế của mình để Nam Phong ngồi xuống, rồi lại gõ vào giường ngủ bên cạnh, "Chu Dục, ăn com đi!"

"Ồ..." một giọng nói mơ mơ hồ hồ truyền đến, sau đó là tiếng rèm được kéo ra, cái đầu như ỏ chim xuất hiện rồi vươn tay xuống, "Đưa đây."

Hình như tới tận lúc này anh ta mới phát hiện trong phòng còn có thêm Nam Phong, nhìn thấy cô, nét mặt nhập nhèm của Chu Dục hơi sững sờ.

Bùi Văn lắc đầu, đưa hộp com trong tay cho Chu Dục, "Mình chịu cậu."

Chu Dục nhận lấy hộp com rồi thản nhiên đưa mắt nhìn Nam Phong. Anh ta ngồi dậy kéo rèm cái "xoẹt".

Bùi Văn nói, "Ăn có bữa com mà cậu kéo rèm làm gì?"

Chu Dục không đáp lại.

Bùi Văn không để tâm, anh khom người kéo ra một thùng giấy lớn, bên trong xếp rất nhiều tư liệu anh ngữ, cấp bốn, cấp năm đều có cả, còn có cả sách dành cho người bắt đầu.

Bùi Vân xếp chỗ sách đó lên bàn mình, không đủ, anh xếp cả sang bàn của Chu Dục bên cạnh.

"Em cứ từ từ mà chọn xem cần cái nào."

Nam Phong òa lên, "Nhiều đến vậy ă?"

Bùi Vân cười, "Cũng khá, có nhiều cuốn là anh được người khác cho."

Đang nói, điện thoại của anh reo, anh đứng dậy trực tiếp nghe máy, hình như dưới lầu có bưu kiện cần ký nhận, anh cúp điện thoại rồi nói với Nam Phong. "Anh xuống dưới lấy bưu phẩm, em cứ chọn đi."

Nam Phong gật đầu, cô đứng lên chọn tài liệu.

Rất nhiều cuốn có chữ của Bùi Vân, bất kể là chữ Hán hay chữ latin, Bùi Vân đều viết rất đẹp.

Nam Phong chọn vài cuốn trên bàn anh, rồi lại qua bàn bên cạnh chọn.

Trên bàn của Chu Dục so với lần trước cô đến có thêm mấy cánh tay mô hình khiến mặt bàn rất chật.

Nam Phong đang mãi chọn sách, bỗng nhiên bên cạnh kêu "cạch!" một tiếng như thể có cái gì đó vừa đổ xuống.

Cô hoảng sợ, tay run run đưa lên giữ lấy sách trên bàn, nhưng cánh tay mô hình trước mắt cứ thế rơi xuống, cô hoàn hồn lại đã không còn kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó rơi xuống.

"Cạch" một cái, cánh tay mô hình vỡ thành hai nửa.

Âm thanh đó làm cho Nam Phong chấn động. Chu Dục giống như lần trước nhảy thẳng từ trên giường tầng xuống.

Cô không vội nhìn anh mà xoay người nhặt cánh tay mô hình dưới đất lên, quả nhiên đã vỡ rồi.

Chu Dục nhú mày, tiến lên một bước lấy lại mô hình trong tay Nam Phong rồi nhìn tới nhìn lui.

Nam Phong không hiểu nhiều về mấy thứ mô hình này, nhưng tóm lại là mình làm hỏng đồ của người ta, rõ ràng người sai là mình, cô vội vàng xin lỗi, "Thật ngại quá, rất xin lỗi anh là do tôi không cẩn thận, hay để tôi đền cái khác cho anh."

Chu Dục xác định là cánh tay mô hình đó đã hỏng thật bèn tiện tay ném vào học bàn, anh hơi hốt nói, "Không cần."

Ngữ khí trước sau đều lãnh đạm như vậy giống như thực sự không thèm để ý. Chu Dục không đợi Nam Phong phản ứng lại trực tiếp đi qua người cô vào nhà vệ sinh ngoài ban công.

Nam Phong đứng nguyên tại chỗ không biết nên làm sao cho phải. cảm thấy Vương Thụy đang nhìn mình, Nam Phong quay đầu cười gượng.

Vương Thụy nhìn cô, miễn cưỡng tươi cười đáp lại, còn không quên nhỏ giọng an ủi, "Nếu như cậu ta nói không cần đền rồi thì em cũng đừng để trong lòng làm gì."

Suy cho cùng cũng là không nỡ nói lời nhân tâm với mỹ nữ, Chu Dục còn bao nhiêu bảo bối, mất một cái..

Cũng không thể tin được, mô hình tay số lượng có hạn cậu ta mới rước về không lâu bị người ta làm hỏng mà vẫn có thể bình thản như vậy.

Bùi Vân đi lấy bưu kiện rồi quay lại rất nhanh.

Anh không biết ký túc vừa xảy ra chuyện gì, sau khi đẩy cửa bước vào nhìn thấy Nam Phong đang đứng lặng trước bàn, Bùi Vân thuận miệng hỏi, "Em chọn xong chưa?"

Nam Phong gật đầu, "Xong rồi ă, cảm ơn anh nhé, học trường."

Bùi Vân xua tay, cười nói, "Em thấy có ích là được rồi."

Nam Phong yên lặng dõi mắt ra ban công. Chu Dục vẫn chưa ra khỏi nhà vệ sinh, cô cũng không tiện ở lại ký túc xá nam quá lâu. Nam Phong ôm lấy những cuốn tài liệu mình đã chọn, tạm biệt Bùi Vân và Vương Thụy rồi vội vã ra về.

Sau khi cô rời khỏi, Chu Dục mới đẩy cửa phòng vệ sinh bước ra.

Trở lại phòng, Vương Thụy oa oa kêu to, "Chu Dục, cậu có phải trúng tà rồi hay không? Thường ngày mấy cái mô hình đó của cậu mình muốn sờ một cái cũng không được. lúc trước có cô bạn gái của cậu làm hỏng cái cánh tay mô hình nhỏ xíu thế này cậu đã nặng lời mắng người ta rồi lập tức chia tay. Hôm nay cậu sao thế, mô hình đó là hàng số lượng có hạn đó!"

Vương Thụy nói liền một hơi, Chu Dục không buồn đáp lại, Bùi Vân vốn không hiểu gì hỏi "Làm sao thế?"

Vương Thụy hưng phấn kể, "Mình kể cho mà nghe, lúc cậu xuống lầu lấy bưu kiện ấy, Tống Nam Phong không cẩn thận làm rơi cánh tay mô hình mới của Chu Dục, với tính khí của cậu ta, mình còn tưởng cậu ta sẽ chửi um lên chứ, ai ngờ đến cái rầm cũng không dám thả một quả! Không cần người ta đền, ôi má ơi, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây thật hay sao vậy."

Bùi Vân nhìn cánh tay mô hình trên bàn đã gãy làm hai đoạn, anh nhú mồm, "Nam Phong làm rơi hỏng mô hình của cậu à?"

Chu Dục liếc Vương Thụy, môi vẽ lên nụ cười vô thường vô phạt, "Không phải mình sợ Bùi Vân sẽ nói mình bắt nạt người ta hay sao."

Bộ dạng Vương Thụy như bưng bình, anh ta ồ lên một tiếng, "Bùi Vân, chẳng lẽ cậu và Tống Nam Phong..."

Còn chưa nói xong, Bùi Vân đã vội ngắt lời anh ta, "Chớ có nói linh tinh."

Vương Thụy bĩu môi, cười sâu xa như vẻ đã hiểu rõ đầu đuôi.

Bùi Vân suy nghĩ chốc lát, "Mô hình đó của cậu còn mua được nữa không, hay để mình đền cậu cái khác."

Chu Dục lơ đãng cười cười, vô một phát lên vai Bùi Vân, "Chỉ là món đồ chơi thôi, cũng không phải chuyện gì lớn lao."

Bùi Vân cũng cười, "Không phải đồng mô hình đó là sinh mạng của cậu à?"

Chu Dục cười gian chỉ chỉ vào dưới đũng quần, "Đây, "sinh mệnh" của mình nằm ở đây này."

Bùi Vân cầm nín, khẽ lắc đầu, "Vậy cậu đừng trách Nam Phong, cô ấy không cố ý đâu."

Chu Dục nhìn Bùi Vân rồi âm thầm đánh giá, anh xùy một tiếng, "Trong mắt cậu mình là người như thế à?"

Nói xong xoay người bò lên giường.

Bùi Vân nhìn anh chui vào trong màn nói, "Sáng mai thi môn cuối cùng, cậu nhất định phải đi, trước đó mình có giúp thầy chủ nhiệm khoa làm vài mẫu đề, có thể đoán được đại khái các câu hỏi trong bài thi ngày mai, mình làm sẵn cho cậu rồi mai cậu mang theo là được, có thể đạt tiêu chuẩn cũng không thành vấn đề."

Chu Dục ậm ừ, "Cảm ơn."

Đương nhiên so với "sinh mệnh" thì Nam Phong phải cao hơn là đúng rồi.

Ý lộn, sinh mệnh chứ không phải "sinh mệnh" nhé:v chư vị huynh đệ đừng hiểu lầm. Phần Không Tên

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bồi thường

[Nam Phong]

Chương 11: Bồi thường

Chuyển ngữ: Nại

Nam Phong sợ nhất là khi thiếu nợ người khác cái gì đó, tuy không biết mô hình kia của Chu Dục giá bao nhiêu nhưng chung quy lại cô cảm vẫn cảm thấy rất bất an.

Trở lại ký túc xá, cô nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định gọi điện cho Bùi Vân.

"Học trưởng, anh có thể hỏi giúp em một chút xem mô hình đó của Chu Dục mua ở đâu không ạ?"

Bùi Vân hơi do dự rồi khẽ nói, "Cậu ấy nói không có việc gì đâu, em đừng để trong lòng."

"Anh cứ hỏi giúp em một chút đi ạ?"

Bùi Văn ngáp ngừng, "Cái kia...cậu ấy đặt hàng từ trang web của nước ngoài, là bản hạn chế, có lẽ bây giờ muốn mua cũng không được nữa rồi."

Nam Phong hơi giật mình, cô lại hỏi, "Vậy bao nhiêu tiền ạ?"

Bùi Văn ấp úng mở miệng, "Có lẽ không nhiều..." dừng một chút anh lại nói, "Cậu ấy thực sự không có đề ý đâu, em cũng đừng khổ não làm gì."

Nam Phong ồ một tiếng, cúp điện thoại.

Cuối cùng cô vẫn không thể an tâm được, đánh bật máy tính lên, tra một lượt các mô hình Transformer tự chế, còn cất công lượn lờ quanh các trang web của nước ngoài một vòng.

Đối với những thứ này cô không hiểu nhiều, cũng không rõ cái cánh tay cô làm hỏng thuộc loại nào, chỉ có thể click vào mục số lượng có hạn xem thử, phát hiện nếu quy đổi qua nhân dân tệ thì có lẽ phải trên một ngàn*.

[*khoảng chừng 3tr3 vnd]

Nam Phong mở miệng hít một ngụm khí lạnh.

Cô thật không nghĩ đến mình có thể làm hỏng món đồ chơi giá trị đến vậy.

Đã ước chừng được giá cả, Nam Phong càng không dám cứ để yên như vậy.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô tranh thủ thời gian tự ra ngân hàng rút một ngàn. Cô biết rõ khoa của Bùi Văn hôm nay có bài kiểm tra nên đúng mười một giờ cô mới tới ký túc xá nam.

Mới tới trước cửa đã vừa hay gặp được Chu Dục.

Tình huống rất bình thường, lúc này giờ thi vừa mới kết thúc, mà từ khoa công nghệ đến ký túc nam khoảng tầm nửa tiếng đi bộ, giờ này thấy anh ta nhàn nhã thoải mái quay về ký túc như thế này, mười phần thì đến tám, chính phần là chưa làm được bao nhiêu đã bỏ bài, bỏ thi rồi.

Nam Phong nhìn bóng người miệng ngậm điều thuốc mà nín thính, khỏe môi giật giật.

Cô lấy từ trong ví tiền ra một xấp tiền mới tinh đi đến trước mặt Chu Dục, "Tôi tìm hiểu một chút về mô hình đó của anh, đại khái giá bằng từng này, anh xem có đủ hay không? Nếu thiếu tôi sẽ đưa thêm."

Chu Dục cúi đầu nhìn số tiền trên tay cô, anh nhú mồm, anh đi lướt qua cô, cất giọng hơi hột, "Hôm qua tôi nói rồi, không cần."

Nam Phong giữ tay Chu Dục, "Tôi làm hỏng đồ của anh, bồi thường là điều đương nhiên, nhưng anh Bùi Văn nói mô hình đó là bản số lượng có hạn, giờ không thể mua được nữa, tôi chỉ có thể đền tiền cho anh."

Chu Dục lạnh lùng nhìn cô, "Cô bồi thường tiền cho tôi, tôi cũng không mua được nữa, thế nên không còn bất kỳ nghĩa lý gì hết."

Anh vừa nói như vậy, trong lòng Nam Phong càng thêm áy náy, "Nhưng tôi chỉ có thể bồi thường như vậy."

Chu Dục nhú mồm mất kiên nhẫn, "Cô thật sự phải đền?"

Nam Phong ra sức gật đầu.

Chu Dục nói, "Vậy được, bây giờ cô đi cùng tôi tới cửa hàng, mua một mô hình giống như vậy đền cho tôi."

Nam Phong nghe anh nói như vậy, nhẹ nhàng thở ra, ít nhất có thể đền cho anh ta được rồi.

Cửa hàng bán đồ chơi mô hình cách trường học không xa lắm, hai người ngồi xe chắc mất tầm hơn hai mươi phút.

Trong hai mươi phút này, hai người ai ngồi bên ghế nấy, sát với cửa xe, chính giữa để trống một khoảng rộng, chuyện cũng chỉ rải rác có mấy câu

"Cái kia... thật sự ngại quá." Nam Phong nói.

"Ừ" Chu Dục đáp lời qua loa, không tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nam Phong có cảm giác tự mình chuốc lấy mất mặt.

Trên thực tế, đối với việc cô cùng Chu Dục ngồi chung trên một cái xe, nghe thôi cũng thấy có chút vớ vẩn.

Vốn là người sẽ chẳng có chút liên quan nào, ngược lại còn có cái nhìn phản cảm với người ta vậy mà không hiểu sao lại có ngày ngồi cùng một chỗ.

Có điều từ khi nghe qua lời Bùi Vân nói về Chu Dục, cảm giác của Nam Phong đối với Chu Dục giống như có sự biến hóa vi diệu. Hơn nữa hôm qua cô làm hỏng cánh tay mô hình của anh ta, anh ta lại không nói gì, chứng tỏ không phải là người nhỏ mọn.

Lúc trước cô còn so đo với anh, cho là anh cố tình vơ vét tài sản của mình, ngược lại thì ra là mình lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cô lặng lẽ nhìn anh, chỉ nhìn được một bên mặt.

Mũi cao, nét mặt ưa nhìn, thực sự phải thừa nhận, nam sinh ngồi bên cạnh cô có ngoại hình mang sức sát thương cực kỳ cao.

Chỉ có điều thái độ thờ ơ, lạnh lùng, cặp mắt nhìn ra bên ngoài có vẻ gì đó rất trống rỗng, mông lung.

Đến trung tâm thương mại, hai người mau chóng tìm được một cửa hàng bán rất nhiều loại robot, mô hình khác nhau.

Chỉ là Nam Phong không biết những thứ này và mô hình tự chế có gì khác nhau, trong cửa hàng chỉ có mô hình ráp sẵn, không có đồ tự chế, phần lớn chỉ có giá tầm trăm tám mươi đồng. cô nghĩ đây là sản phẩm trong nước.

Chu Dục không tập trung xem đồ, hình như anh không có mấy hứng thú.

Ngược lại Nam Phong chọn lựa rất nghiêm túc, chủ yếu cô xem giá, dù sao cô cũng cần phải đền anh một mô hình có giá không thể thấp hơn nhiều quá.

Trong tiệm có một cậu bé đang làm loạn, bởi vì đang xem xét quá nhập tâm nên Nam Phong không chú ý, bị cậu bé đó đụng mạnh một cái.

Đó là một cậu bé tầm năm, sáu tuổi, va vào người khác cũng không xin lỗi, chỉ nhìn chằm chằm vào cánh tay trái của Nam Phong, như phát hiện ra điều gì đó không bình thường, bỗng nhiên cậu bé đó bắt lấy cánh tay trái của Nam Phong, rồi hướng về phía bố mẹ kêu to, "Bố mẹ ơi, cái tay của chị này là giả đấy."

Nhất thời Nam Phong lúng túng, muốn tránh tay ra lại sợ lôi kéo rồi hỏng mất.

Cũng may ngay một giây sau, Chu Dục đi tới, thò tay nhắc cậu bé kia ra chỗ khác.

Chu Dục không nói gì cả, chỉ riêng sắc mặt lạnh băng đã dọa cậu bé sợ đến phát khóc.

Bố mẹ cậu bé chạy tới, đỡ cậu bé rồi lên tiếng răn dạy, "Làm gì vậy hả? lớn như thế này rồi còn đi bắt nạt một đứa con nít."

Chu Dục cười lạnh một tiếng, "Thằng nhóc này không được dạy dỗ cẩn thận thì mang theo cái dây thừng xích vào để phòng chạy loạn đâm vào người khác. Không phải cả thế giới này là bố mẹ nó, sẽ không phải ai cũng dung túng nó đâu."

Chu Dục nhuộm tóc, đeo khuyên tai, nhìn qua giống một tên "bụi"

Hai người lớn dẫn theo một đứa trẻ, không dám gây gổ với người khác nên thấp giọng trách mắng, lời cậu bé sắp khóc định rồi đi.

Chỉ là còn chưa kịp quay người, thanh âm lạnh lùng của Chu Dục lại vang lên, "Đụng vào người khác không xin lỗi, cứ thế mà bỏ đi?"

Người mẹ của cậu bé đó là người thức thời, tuy rằng trong lòng không vui nhưng vẫn nhỏ giọng nói với cậu bé, "Mau xin lỗi chị!"

Cậu bé khóc lóc, hằm hằm hồ hồ nói xin lỗi.

Nam Phong lúng túng khoát khoát tay, cả nhà ba người kia rồi đi.

Nam Phong nhìn Chu Dục, anh ta vẫn không có biểu tình gì cụ thể.

Nam Phong thừa nhận cô không phải là thánh mẫu, đối với những đứa bé không lễ phép cô có hơi chán ghét, thế nên khi nhìn thấy hành động vừa rồi của Chu Dục, cách làm của anh quả thực rất "đẹp".

Cô nhìn anh cười cười, "Cảm ơn anh."

Chu Dục nhàn nhạt gật đầu, không tập trung mà nhìn những mô hình bên cạnh.

Cuối cùng Nam Phong tìm được một mô hình đắt tiền nhất của quán, hơn tám trăm đồng, hơn nữa còn là cũng một kiểu dáng với cái hôm qua cô làm hỏng.

Cô như mở cờ trong bụng mà gọi Chu Dục, "Anh xem cái này thế nào? Nhìn qua rất giống cái của anh hôm qua."

Khóe miệng Chu Dục co quắp, ừm... quả là rất giống đấy.

Có điều kích cỡ khá lớn.

À, là một mô hình cao bằng nửa người, có hơi lớn một chút.

Mặt Chu Dục không đổi sắc, gật đầu, "Lấy nó đi."

Nam Phong khẽ thở ra, lần đầu tiên cô cảm thấy tiêu tiền là việc làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Nhưng mà lúc ra đến cửa tiệm, Chu Dục cảm thấy hối hận.

Cái hộp lớn như vậy, không thể cầm, chỉ có thể ôm, ôm cái hộp to như thế khiến tầm mắt nhìn đường có chút vướng.

Đặc biệt là sau khi về đến trường, khi ôm một cái hộp giấy cao bằng nửa thân người đi trên sân trường đại học hấp dẫn không ít ánh mắt nhìn theo.

Chu Dục bỗng có cảm giác bộ dạng mình lúc này đảm bảo rất ngu.

Cho nên toàn bộ quá trình mặt Chu Dục đều lạnh như băng, một câu cũng không nói.

Mà Nam Phong hồn nhiên không phát hiện ra.

Trở lại ký túc xá, vừa vặn Bùi Văn cũng ở đây, thấy Chu Dục ôm cái hộp lớn như vậy, Bùi Văn khẽ ồ lên một tiếng, "Cái gì thế?"

Chu Dục đặt cái hộp bên cạnh bàn học, phòng ký túc vốn không lớn, thêm cái hộp này vào càng thêm chật. Chu Dục tức giận nói, "Tổng Nam Phong đền cho mình."

"Sao lại lớn thế?"

"Nó đắt nhất cửa hàng."

Bùi Văn hơi nhú mày, nhìn Chu Dục hỏi, "Hai người cùng nhau đi mua à?"

Chu Dục không nhìn anh, chỉ hơi hột trả lời, "Cô ta muốn mua đền mình, rồi còn làm như không đền sẽ chết ấy."

"À." Bùi Văn gật đầu.

Chu Dục nghiêng người liếc nhìn Bùi Văn, giọng điệu nghe có vẻ chán ghét, "Nữ sinh tự đi kiếm phiền phức như vậy, quả là ít thấy."

Bùi Văn cười, "Cô ấy không muốn chiếm tiện nghi của người khác, loại tính cách đó đúng là hiếm gặp."

Chu Dục không cho là đúng mà cười lạnh một tiếng, ánh mắt rơi trên thùng giấy, bực bội thò chân đá một cái.

....

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cổ hương

Chuyển ngữ: Nại

Tuy rằng trước kỳ nghỉ làm hồng đồ đặc của người khác là chuyện không mấy vui vẻ, nhưng Chu Dục đã nhận sự bồi thường của cô nên Nam Phong chung quy lại có thể an tâm rồi.

Nửa năm sống cuộc sống đại học, thu hoạch rất nhiều, có nam sinh mình thương lần đầu tiên trong cuộc đời, cho dù chỉ là một mối tình thâm thương trọng nhớ không hề suy tính đến tương lai nhưng cũng đủ khiến Nam Phong thỏa mãn rất nhiều.

Mấy năm gần đây, cứ vào tháng giêng, Nam Phong và cả nhà đều về quê của ông bà ngoại tảo mộ.

Quê ngoại cô là một thành phố nhỏ thuộc phía Tây Nam, cũng là nơi xảy ra động đất mấy năm trước.

Cũng chính là trận động đất mà Nam Phong trải qua.

Năm đó cô vừa tốt nghiệp trung học, trúng tuyển vào một trường cấp III trọng điểm, được bố mẹ cho về quê ngoại nghỉ hè, ai ngờ mới đến vài hôm đã gặp phải động đất.

Mọi căn nhà cao tầng đều sụp đổ, dưới đồng đổ nát, một nửa cánh tay trái của Nam Phong bị cướp đi, ông bà ngoại của cô từ đó cũng không còn trên cõi đời này nữa.

Thành phố nhỏ nằm trong tâm chấn, số người chết lên đến hơn vạn, mà người còn sống sót trong trận động đất bị tàn phế giống như Nam Phong lại càng nhiều không thể kể hết.

Cả nhà ba người trở về thành phố này là vào mùa Hai tháng giêng.

Mộ phần của ông bà ngoại Nam Phong nằm ở một khu đất ở ngoại ô, nơi đây là nghĩa trang dành cho những người đã bỏ mạng trong trận động đất năm đó.

Khu nghĩa trang nằm trên một ngọn núi nhỏ, đường lên là một lối mòn, đối diện có con sông lớn. những ngày tảo mộ trên núi cao, tuy thời tiết có rét lạnh nhưng người đi tảo mộ vẫn nối đuôi nhau không dứt.

Mấy năm qua đi, đối diện với con ác mộng kinh hoàng này, Nam Phong đã sớm bình thân, chỉ là mỗi lần đứng trước mộ của ông bà ngoại, cô không nén nổi đau lòng. Cả nhà cô không lưu lại quá lâu, chôn cất xong, đốt vàng hương, tế bái một hồi rồi cả nhà cùng xuống núi.

Đang bước trên con đường mòn xuống núi trở về thành phố, Nam Phong chợt thấy phía đường bên kia có một bóng lưng quen thuộc.

Người đó mặc một bộ quần áo leo núi, lưng đeo một ba lô lớn, đứng bên vệ đường hút thuốc.

"Nam Phong, mau lên xe thôi." Mẹ Tổng đứng bên cửa xe, thấy con gái đứng bất động một hồi, xe sắp xuất phát mà vẫn không có động tĩnh, bà đành lên tiếng nhắc nhở.

Nam Phong hoàn hồn, nói với bố mẹ, "Bố, mẹ, con thấy một người bạn, hai người về trước đi, con về sau."

Mẹ Tổng nghĩ đến việc con gái thường về đây vào mỗi dịp nghỉ đông và nghỉ hè, chắc chắn quen không ít bạn nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nhắc, "Vậy cũng đừng về trễ quá, mọi người vẫn còn đang nghỉ tết, coi chừng không bắt được xe thì sẽ rất phiền."

Nam Phong cười, "Con biết rồi."

Chờ bố mẹ lái xe đi, Nam Phong không nhanh không chậm bước về phía đối diện sau đó dừng lại ở sau lưng người kia.

Chu Dục không hề để ý đến bước chân đằng sau lưng mình, chắc là người qua đường, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy có gì đó lạ lạ.

Anh chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Nam Phong, sắc mặt lạnh lùng ánh lên nét kinh ngạc.

Ký thật gặc được Chu Dục ở đây khiến Nam Phong ngạc nhiên vô cùng, Chu Dục còn chưa lên tiếng, Nam Phong đã hỏi trước, "Sao anh lại ở đây?"

Chu Dục nhăn mày, ném tàn thuốc đi, nửa này sau mới nhàn nhạt trả lời cô, "Đi du lịch."

Quan hệ của Nam Phong và anh chỉ có thể miễn cưỡng coi như có quen biết, gặp nhau trong sân trường, nhiều khi cũng chẳng chào hỏi nhau.

Nhưng về quê cũ xa cách ngàn dặm gặp được nhau, cho dù bình thường Nam Phong chẳng hề có cảm tình gì với anh ta, cũng không tránh khỏi có chút cảm giác "tha hương gặp cố nhân" cho nên cô chủ động tới chào hỏi.

Nhưng mà ngược lại, Chu Dục vô tình gặp được người quen ở đây nhưng phản ứng vẫn rất bình thân.

Nam Phong cảm thấy hơi khó chịu, tự nghĩ chắc mình lại tự chuốc lấy mất mặt rồi. Khi cô chuẩn bị nói lời tạm biệt rồi rời đi thì bỗng nhiên cô phát hiện, mắt Chu Dục sụp xuống đỏ đỏ.

Đang muốn nhìn kỹ hơn, Chu Dục nhanh chóng quay người đi, đưa lưng về phía cô tựa người vào lan can.

Nam Phong do dự, bước đến gần Chu Dục một bước, anh thấy vậy cũng bước tránh ra một bước, cô lại bước thêm bước nữa, Chu Dục cũng tránh thêm một bước.

Từ đầu đến cuối cố gắng giữ một khoảng cách nhất định.

Nam Phong đứng im, nhìn chằm chằm vào gò má Chu Dục, cô thăm dò, "Chu Dục, có phải anh gặp chuyện gì không?"

Gió từ sông thổi vào mái tóc hơi dài của anh khiến nó rối nhẹ, cặp mắt đen giấu dưới lớp tóc mái dài dài.

Nam Phong đợi thật lâu, đợi đến lúc Chu Dục đáp lại.

Anh chậm rãi quay đầu, nhìn về phía cô, "Tôi đến thăm mẹ tôi."

Ánh mắt anh bao la mờ mịt, ngữ khí trầm thấp, nhưng khẳng định vừa rồi Nam Phong không nhìn nhầm, mắt Chu Dục rất đỏ.

"Mẹ anh ở đây sao?" cô hỏi.

Cô không hiểu nhiều về gia cảnh của anh, chẳng qua thường nghe đồn là gia thế của Chu Dục rất tốt nên đối với những điều anh làm, nhà trường đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngược lại cô không cảm thấy gia cảnh của anh tốt lắm, còn nghe Bùi Vân nói Chu Dục thường phải chơi game để kiếm tiền.

Nhìn bộ dạng này của anh ta, sợ rằng gia đình xảy ra chuyện gì đó.

Chu Dục nhìn cô rồi yên lặng trong chốc lát, anh quay đầu nhìn về phía dòng sông, thấp giọng thán nhiên, "Động đất năm đó, mẹ của tôi cũng đang ở đây." Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Bà bị mất tích."

Nam Phong ngạc nhiên,

Mất tích trong trận động đất là ý gì? Cô rõ hơn bất cứ ai.

Nói là mất tích, ngoại trừ có kỳ tích xuất hiện nếu không kết quả chỉ có là "chết không thấy xác"

Tuy sắc mặt Chu Dục vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt vốn có, nhưng rõ ràng ánh mắt không nén nổi thương tâm.

Cô vô thức bước đến, thò tay nắm lấy cánh tay của anh, cô muốn an ủi nhưng cuối cùng lại chẳng biết nên nói cái gì.

Thật lâu cô buông tay ra, chỉ về phía những ngôi mộ sau lưng, cô nói, "Anh xem, những người đi tảo mộ kia đều là những người bị mất đi người thân trong trận động đất năm ấy, ông bà ngoại của tôi cũng thế." Cô nâng cánh tay trái của mình lên, "Còn cả cánh tay này của tôi nữa. Đây là thiên tai, chúng ta đều bất lực. chuyện cũ đã qua, con người chỉ có thể bước tiếp về phía trước thôi."

An ủi tận lực như vậy, Nam Phong thấy những lời đó cũng là để nói cho mình nghe.

Chu Dục nhìn chăm chăm vào cánh tay của cô, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên anh cười một tiếng, "Yên tâm đi, tôi không sao. Chỉ là mỗi lần đến đây đều không nhận được những suy nghĩ vớ vẩn thôi. Mẹ tôi mất tích đã mấy năm rồi, tôi cũng đã sớm tiếp nhận sự thật này."

Nam Phong nhẹ nhàng thở ra, "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng này của anh nên bị dọa một chút thôi."

Chu Dục quay đầu nhìn anh, khóe miệng vẽ lên một nụ cười, "Bình thường bộ dạng của tôi như thế nào?"

Nam Phong nói, "Chính là bộ dạng không thèm đếm xỉa đến ai, không thèm quan tâm đến bất cứ chuyện gì."

Chu Dục khẽ cười một tiếng, giống như vừa nghĩ ra chuyện gì đó, anh hỏi, "Năm đó lúc động đất xảy ra, cô có cảm giác gì?"

Nam Phong suy nghĩ một hồi, cười đáp, "Long trời lở đất."

Cái này giống như một cuộc đối thoại rất đối bình thường, địa phương xa lạ, con người quen thuộc, ôm lấy phần hồi ức của bản thân để nói về một câu chuyện chung.

Chu Dục hỏi, "Cô có sợ không?"

Nam Phong đáp, "Đương nhiên là sợ, lúc ấy tôi bị vùi trong một đồng đồ nát mủi mấy tiếng đồng hồ, thực ra bây giờ có nhiều chi tiết không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ lúc tôi được cứu ra ngoài, toàn bộ ý thức đã trở nên mơ hồ, là một cô bác sĩ đã xử lý vết thương cho tôi, còn cô vũ tôi. Tôi nhớ cô ấy xoa đầu tôi, cảm giác rất ấm áp, nhớ đó mà tôi cố gắng tỉnh táo, rồi sổng sót. Anh cũng biết đó, mất máu quá nhiều mà hôn mê thì hậu quả không thể hình dung được." cô dừng lại một chút, tiếc nuối cất lời, "Đáng tiếc về sau lúc tới bệnh viện rồi thì tôi không gặp cô ấy nữa, muốn thăm dò tin tức của cô ấy cũng không được, nên không có cách nào cảm ơn cả."

Chu Dục run run một hồi lâu, trầm trầm ồ lên một tiếng.

Mang theo chút buồn buồn vô cớ.

Nam Phong không rõ lắm, nhìn anh, Chu Dục khẽ cười, "Thấy thuốc có tấm lòng của cha mẹ, vị bác sĩ đã cứu cô kia nếu biết cô sống tốt như vậy, bà ấy nhất định sẽ rất vui."

Nam Phong gật đầu, "Hi vọng tôi sẽ không khiến cô ấy thất vọng." cô lấy điện thoại ra xem giờ, "Bây giờ anh có vào thành phố không? Thành phố nhỏ này không giống với thành phố lớn đâu, nếu ở ngoại ô đến qua muộn thì sẽ rất phiền phức."

Chu Dục suy nghĩ một chút, "Cô rất quen thuộc với thành phố này hay sao?"

Nam Phong gật đầu, "Coi như tạm được, hàng năm tôi đều tới đây."

Chu Dục nói, "Vậy hôm nay cô có rảnh không? Hay là dẫn tôi đi dạo một vòng quanh thành phố đi. Tôi đến đây hai, ba lần nhưng chưa lần nào đi thăm xung quanh."

Bởi vì không có tâm trạng.

Nam Phong vui vẻ đồng ý, "Đương nhiên là có thể."

--

Xe buýt vào thành phố rất đông, lúc hai người lên xe, chỉ còn đúng hai ghế trống, một trước, một sau.

Nam Phong ngồi phía trước Chu Dục, tóc của cô rất dài, thẳng tắp, rủ xuống phía sau ghế ngồi giống như một tấm lụa đen thượng hạng.

Cô quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, ánh mắt híp lại, khóe miệng cong cong, đáng vẻ điềm nhiên.

Ác mộng nơi đây mấy năm trước đã không còn quá nhiều ảnh hưởng đối với cô.

Chu Dục yên lặng nhìn Nam Phong, tay không tự chủ được nâng lên, muốn vuốt ve những lọn tóc dài rủ xuống sau ghế của cô. Nhưng khi mới vừa chạm vào, anh cảm thấy như bị điện giật, vội vã thu tay lại.

Tâm tình của anh bỗng nhiên trở lên hỗn loạn.

Thực ra, anh có biết cô từ trước.

Mẹ của anh là bác sĩ ngoại khoa, năm đó mẹ anh đến đây tham gia một khóa huấn luyện, đến được mấy ngày thì gặp phải động đất, sau đó được điều đến khu thiên tai để tham gia cứu viện.

Thực ra lúc đó động đất đã qua, nhưng không ngờ, đội cứu viện vừa đi qua một thị trấn nhỏ nằm trong tâm chấn thì gặp phải dư chấn, đội cứu viện chết ba người, mất tích hai người. một trong số đó là mẹ của anh.

Lúc đó Chu Dục mới lên cấp III, không có cách nào tự mình đến đây. Sau khi biết tin mẹ mình gặp phải chuyện không may, cả ngày anh chỉ có thể ngóng trông các tin tức được đưa về từ khu thiên tai, hi vọng kỳ tích xuất hiện.

Thế nhưng, trên đời này, kỳ tích thực sự quá ít ỏi.

Về sau, tin tức duy nhất liên quan đến mẹ mình mà Chu Dục biết được đó là một phóng sự của nhà đại địa phương về những nạn nhân may mắn sống sót. Họ phỏng vấn một cô bé bị thương mất đi một nửa cánh tay trái, cô bé đó nói muốn tìm người bác sĩ đã cứu cô ấy để cảm ơn.

Cô bé đó miêu tả, vị bác sĩ là một người phụ nữ rất xinh đẹp, tóc ngắn ngang tai, nói tiếng phổ thông rất chuẩn, giọng nói rất ấm áp.

Chu Dục biết rõ, người bác sĩ mà cô miêu tả là mẹ anh.

Thật kỳ lạ, trong phóng sự đó anh chỉ thấy cô một lần, rồi lại nhớ như in hình ảnh cô bé mười lăm tuổi đó. Thế nên, mấy năm sau, lúc gặp được cô ngất xỉu trên đường trường, anh chỉ liếc qua là có thể nhận ra cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thay đổi cách nhìn

Chuyển ngữ: Nại

Thành phố rất nhỏ, từ vùng ngoại thành vào đến trung tâm thành phố không mất đến nửa tiếng đồng hồ, nhà ga lại được xây dựng đúng khu náo nhiệt nhất.

Xe vừa mở cửa, hành khách trên xe chen chúc nhau bước xuống, Nam Phong mới đứng dậy ở lối đi nhỏ đã bị người phía sau vội vàng vàng, hung hăng chen lên trước.

Cô không giữ được thăng bằng, cơ thể nghiêng ngả thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn có một cánh tay hữu lực từ phía sau đỡ lấy eo cô, "Cẩn thận."

Giọng nam trầm thấp, không có chút độ ấm nào khiến người không hiểu chẳng thể cảm thấy được an ủi chút nào.

Nam Phong quay đầu nhìn về phía Chu Dục cười cười, quay lại chỗ ngồi đợi người xuống xe vẫn rồi lúc này cô mới từ từ xuống xe.

Chu Dục yên lặng đi sau lưng cô.

"Anh muốn đi dạo ở đâu?" cô quay đầu hỏi anh.

Hình như Chu Dục không được tập trung, mãi mới trả lời cô, "Có chỗ nào chơi được? tùy tiện chọn một nơi nào đó là được rồi."

Nam Phong cười, "Quả thực trong thành phố cũng không có chỗ nào nổi tiếng, nhưng xung quanh núi non rất đẹp, có điều hôm nay chắc không kịp đi lên núi rồi."

Chu Dục nhìn cô, suy nghĩ một hồi rồi nói, "Sáng mai tôi phải ra sân bay nên cũng không tiện leo núi lắm. Cô dẫn tôi đi ăn cái gì đó là được rồi."

Nam Phong gật đầu, "Tìm chỗ ăn là sở trường của tôi."

Nhìn khoe môi cô cong cong, bên má còn có lúm đồng tiền, tâm trạng ủ dột của Chu Dục bỗng nhiên thoải mái không ít, khoe môi anh cũng không nhịn được mà hơi nhướn lên, khẽ cười một tiếng.

...

Chỗ náo nhiệt của thành phố nhỏ này cũng chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, đối với những người ở thành phố lớn đến đây, quả thực không tìm được cái gì mới lạ.

Đừng nói là Chu Dục, đến người dẫn đường như Nam Phong cũng đang cảm thấy thiếu hứng chết đi được.

Hai người không tính là thân quen, Chu Dục vốn là người không thích nói chuyện, cộng thêm hôm nay không có tâm trạng, Nam Phong cũng không phải nữ sinh thích ôn ào, vì vậy hơn một giờ đi cùng nhau, hai người chẳng nói được mấy câu.

Qua bốn giờ, Nam Phong dứt khoát đề nghị, "Hay là bây giờ chúng ta đi ăn luôn đi?"

Chu Dục gật đầu.

Cô dẫn anh tới một quán ăn nổi tiếng của phố, chỉ có điều giờ này quán vẫn chưa đông khách.

Hai người tìm được một bàn ăn sát cửa sổ, vừa mới ngồi xuống chợt nghe có người gọi, "Nam Phong?"

Nam Phong quay đầu, thấy ở cửa có một chàng trai trẻ chống nạng đi tới, cô lập tức đứng lên, "Tiểu Sơn."

Tiểu Sơn tên thật là Tiểu Sơn, là hàng xóm của ông bà ngoại Nam Phong, tuổi của hai người cũng sán sán nhau, khi còn bé, lúc nghỉ đông và nghỉ hè hai người thường xuyên chơi với nhau.

Anh cũng gặp chuyện trong trận động đất năm đó, có điều bị nghiêm trọng hơn Nam Phong một chút, cả chân phải bị cắt bỏ, giờ phút này, ống quần bên đó trống rỗng.

Bởi vì khu nhà của họ trước đây đều hư hỏng hết, nhà của Tiểu Sơn cũng được chính phủ hỗ trợ nơi ở mới nên đã mấy năm cô và cậu không gặp nhau.

Tiểu Sơn đi tới, mặt lộ vẻ kích động, cậu cười nói, "Mình đứng từ xa thấy một đại mỹ nữ, nhưng không dám chắc, đi tới gần mới xác định đúng là cậu nên mới dám gọi." anh nói, ánh mắt rơi xuống người đối diện Nam Phong, "Đây là bạn trai cậu phải không?"

Nam Phong nhanh chóng xua tay, "Không phải, không phải, đây là một vị học trưởng của mình, tình cờ gặp được anh ấy nên chuẩn bị mời nhau bữa cơm. Cậu cũng ở lại ăn cùng đi."

Tiểu Sơn không khách khí, "Đương nhiên rồi, thật không ngờ hôm nay có thể gặp được cậu."

Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad @louis2603 và wordpress louis263.wordpress.com

Tiểu Sơn đặt cây nạng dựa vào thành bàn, Nam Phong đang muốn giúp cậu ta kéo ghế, không ngờ Chu Dục đang ngồi im một bên đã yên lặng kéo xong ghế cho Tiểu Sơn.

"Cảm ơn." Tiểu Sơn lễ phép, rồi cậu tự giới thiệu, "Em tên Tiểu Sơn, là hàng xóm cũ của ông bà ngoại Nam Phong, bọn em từ nhỏ đã quen biết, anh gọi Tiểu Sơn là được rồi."

Chu Dục gật đầu, rất hiếm khi lộ ra vẻ mặt khách khí, "Tôi tên Chu Dục."

Tiểu Sơn gặp được Nam Phong nên rất hưng phấn, sự chú ý không đặt trên người Chu Dục nhiều, cậu ta cười hỏi, "Nam Phong, cậu lên đại học rồi à?"

Nam Phong tùm tùm gật đầu, "Năm trước vừa lên, mình đang học ở Giang Đại."

Tiểu Sơn há to miệng, "Trường đại học trọng điểm, lợi hại thế!"

Nam Phong cười, "Cậu thi sao? Trước hình như cậu học cấp ba trước mình một năm, giờ đang học năm hai đúng không?"

Tiểu Sơn ngượng ngùng mà lắc đầu, bộ dạng như người mắc lỗi, "Sau khi động đất xảy ra, tâm lý của mình không được tốt, thường xuyên phải đi gặp bác sĩ vậy nên phải nghỉ học một năm. Cậu cũng biết đấy, mình là học sinh năng khiếu thể dục, không chơi được thể thao nữa thì chỉ còn cách thi vào trường bình thường để học, có điều mình không phải người giỏi đọc sách nên lúc thi chỉ đỗ trường nghề thôi." Nói xong, cậu cười, "Nhưng có điều như thế cũng được, dù sao cũng học được một cái nghề, sau này tự mình kiếm cơm cũng không thành vấn đề."

Cảnh ngộ giống như của Tiểu Sơn ở đây không ít, quả thực trận động đất ấy đã làm thay đổi vận mệnh của rất nhiều người.

Bản thân Nam Phong cũng không ngoại lệ.

Cô còn nhớ rõ, Tiểu Sơn chơi bóng rổ rất lợi hại, cô từng thấy cậu lăn lộn trên sân bóng, mồ hôi vã ra như mưa, chàng trai cao lớn, hào quang tỏa ra bốn phía.

Có điều bây giờ tình trạng của cậu rất tốt, cô cũng thấy yên lòng.

Đến cùng thì đó cũng là một câu chuyện cũ không mấy vui vẻ, Nam Phong và Tiểu Sơn ngầm hiểu mà chuyển chủ đề khác.

Chu Dục ngồi bên không chen vào bất kỳ lời nào, ánh mắt anh có phần trống rỗng rơi xuống ống quần buông lơi của Tiểu Phong.

Ba người gọi một nồi lẩu lớn, Nam Phong và Tiểu Sơn là người không ăn cay không vui, chỉ có Chu Dục không biết ăn cay. Anh ăn được mấy xiên thịt đã không ngừng uống nước.

Da mặt Chu Dục trước nay đều rất trắng, nguyên nhân có thể do anh thức khuya thường xuyên, lúc này ăn cay vào, không những môi đỏ, mà cả hai má cũng đỏ ửng lên.

Nam Phong cùng Tiểu Sơn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, ánh mắt Nam Phong liếc qua người ngồi đối diện, Chu Dục hơi cúi đầu, dáng vẻ lúng túng, đột nhiên thấy anh như vậy khác hẳn với vẻ lạnh lùng thường thấy, cô không nhịn được cười hỏi, "Anh không thể ăn cay sao?"

Chu Dục hít một hớp khí lạnh. Lại nốc thêm một miệng lớn đồ uống, giọng anh hơi cáu, "Không ngờ lại cay như thế."

Tiểu Sơn cười haha, "Em còn thấy chưa đủ cay đây."

Nam Phong phụ họa, "Mình cũng thấy thế."

Chu Dục nhìn hai người đang cười đến sáng lạn, tựa như có một lực thu hút khiến Chu Dục cũng bật ra tiếng cười khe khẽ.

Cuối cùng anh không chịu được nữa chỉ đành bỏ lại đồ ăn rồi ngồi yên lặng uống nước.

Ăn xong, lúc tính tiền, cả Nam Phong và Tiểu Sơn đều tranh nhau trả tiền. Chu Dục từ đầu đến cuối không lên tiếng đã kẹp hai tờ tiền đưa cho người phục vụ đợi họ trả lại.

Nam Phong ngượng ngùng, "Anh cũng đã ăn được bao nhiêu đâu, để tôi trả đi." Nói xong cô lại cười tủm tỉm, "Bây giờ đang có tiền, năm mới xong tôi còn đang cầm nhiều tiền mừng tuổi lắm."

Tiểu Sơn nói, "Mình là người địa phương, nên để mình mời mới đúng chứ."

Chu Dục không màng hai người, phát tay ý bảo phục vụ đi tính tiền.

....

Tiểu Sơn và Nam Phong không chung đường, ra đến cửa quán, hai người lưu lại cách thức liên lạc rồi tạm biệt nhau.

Chu Dục và Nam Phong đưa mắt nhìn cậu thanh niên chống nạng chậm rãi đi xa.

Tới khi bóng lưng Tiểu Sơn biến mất tại đầu đường, Nam Phong mới mở miệng thở dài, cô buồn bã nói, "Trước kia Tiểu Sơn chơi bóng rổ ngầu lắm, cậu ấy còn nói sau này lên đại học sẽ xin vào đội bóng rổ của trường." cô cười, "Lúc trước tôi nghe nói tình trạng của cậu ấy sau tai nạn không ổn lắm, có điều bây giờ thấy cậu ấy như vậy, cũng coi như an tâm rồi."

Chu Dục quay đầu nhìn cô, bất tỉnh linh, anh lên tiếng, "Còn cô thì sao?"

Nam Phong sững sốt một chút, rất nhanh cô hiểu anh đang hỏi cái gì, cô cười cười, "Anh có nghe qua PTSD* không? Chính là chấn thương tâm lý sau tai nạn ấy, không chỉ Tiểu Sơn, rất nhiều người sống sót đều gặp phải vấn đề này, bao gồm cả tôi nữa. Một khoảng thời gian rất dài sau động đất, mỗi ngày tôi đều gặp ác mộng, sợ không dám ra khỏi cửa, không dám gặp ai. Tới nửa năm sau đó mới dần chuyển tốt hơn. Còn sống chính là may mắn của tôi, nhưng mà những người may mắn sống sót như tôi muốn làm quen với cuộc sống mới không phải là chuyện dễ dàng, đó là cả một quá trình khó khăn dài đằng đặc. tám năm học đàn piano của tôi từ đó về sau không thể dùng tới được nữa."

***Rối loạn stress sau sang chấn** hay **Hậu chấn tâm lý** (tiếng Anh: **Posttraumatic Stress Disorder- PTSD**) là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó

khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như , , bạo hành(, bạo hành tinh thần,...), . /theo wikipedia/

Giọng nói của cô bình thản, không đau thương, giống như cô đang kể cho anh nghe một sự kiện rất đời bình thường và êm tai.

Anh vẫn nhìn cô, thật lâu sau đó anh bỗng nói, "Có thể."

Nam Phong không rõ ràng cho lắm, "Cái gì?"

Chu Dục nói, "Khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, trí tuệ nhân tạo được nghiên cứu nhất định có thể phá vỡ nhiều cực hạn mà con người không có cách nào ngờ tới. Có lẽ không đến vài năm nữa sẽ có những phát minh kết hợp giữa trí tuệ nhân tạo cùng với y học sẽ giúp cho những thiết bị hỗ trợ như tay, chân giả có đầy đủ mọi tính năng ra đời, tới lúc đó, Tiểu Sơn sẽ có thể chơi bóng rổ, cô cũng có thể một lần nữa đàn dương cầm."

Nam Phong nghĩ đến cái bàn chứa đầy mô hình của anh ở ký túc xá, cô cười "Có phải anh đã xem quá nhiều phim viễn tưởng rồi phải không?"

Hiếm khi Chu Dục chân thành như vậy, "Tôi đang rất nghiêm túc, tôi thực sự rất có hứng thú với lĩnh vực này, nói thật, khoa học kỹ thuật bây giờ đã rất phát triển rồi, vài năm nữa, những gì tôi nói nhất định có thể thực hiện được."

Nam Phong nói đùa, "Vậy tôi sẽ chờ anh giúp tôi thực hiện."

Chu Dục không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô.

Nam Phong bị anh nhìn đến nỗi không được tự nhiên, cô tròn mắt hỏi, "Làm sao vậy?"

Chu Dục kịp phản ứng, anh bật cười lắc đầu, "Chỉ là đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười."

Nam Phong không hiểu, "Vì sao?"

Chu Dục dời mắt nhìn đường chân trời trùng trùng điệp điệp, anh thở dài, lại lắc đầu lần nữa, "Không có gì, chỉ là bỗng dưng thông suốt một số chuyện."

Cô và Tiểu Sơn so với anh quả thật khó khăn gấp bội phần, họ có thể giống như những đóa hướng dương, tích cực hướng về phía mặt trời, vậy tại sao anh lại có thể trở thành một kẻ ngu muội ngần ấy năm?

Sau khi sáng tỏ, Chu Dục càng cảm thấy nực cười.

Nam Phong thấy Chu Dục thất thần như vậy thật khó hiểu, đang nghĩ ngợi xem có nên dẫn anh đi dạo tiếp hay không thì di động của cô nhận được tin nhắn của mẹ, bà nhắc nhở cô tranh thủ thời giờ về khách sạn, khả năng trời sắp mưa.

Cô ngẩng đầu nhìn sắc trời, chẳng biết từ lúc nào đã sầm sì một mảng, thật đúng là sắp mưa to.

"Chu Dục" cô gọi người phía trước, "Chỉ sợ trời sắp mưa rồi, mẹ tôi hỏi tôi trở về."

Chu Dục ngẩng đầu nhìn trời, "Tôi đưa cô về."

Khách sạn anh ở không cùng đường với cô.

Nam Phong khoát tay, "Anh cũng nhanh về đi, trời mưa thì phiền lắm."

Chu Dục không cho cô cự tuyệt, "Đi nhanh lên. Đưa cô đến cửa khách sạn rồi tôi lập tức trở về."

Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad @louis2603 và wordpress louis263.wordpress.com

Nam Phong không tiếp tục chối từ nữa, dù sao đi bộ về cũng mất tầm hai mươi phút.

Hai người đi song song một lúc, giọt mưa to như hạt đậu bắt đầu thi nhau rơi xuống.

Nam Phong rào bước nhanh hơn, cô phàn nàn, "Trận mưa này đúng là nói đến là đến."

Hơn nữa mưa cũng rất nhanh to hơn.

Cô có thể cảm nhận được từng hạt mưa rơi trên đầu. lạnh buốt.

Vừa dứt lời, cơ thể cô bỗng nhiên bị kéo một cái, trong nháy mắt cô đã ngã vào một vòng ôm ấm áp.

Thì ra Chu Dục cởi áo khoác ra che cho cô.

Anh cao hơn cô hơn nửa cái đầu, quần áo anh lại rộng, chỉ cần cô hơi khom người, toàn bộ cơ thể đã lọt thỏm trong áo anh, mưa gió cũng không thể chạm đến.

Cô bị anh ôm, giống như bị quán trước người anh, run sợ nửa ngày không biết phải làm sao.

Áo khoác của anh rất dày, bên trong mặc mỗi một chiếc áo sơ mi bình thường. mặt cô tựa vào ngực anh, thân thể con trai cứng rắn, nhiệt độ cũng ấm áp vô cùng.

Đây là lần đầu tiên cô thân cận với một người khác phái như vậy.

Còn là một người không mấy quen thân.

Cô biết rõ anh không có ráp tâm làm chuyện xấu, chỉ là đơn thuần muốn che mưa cho cô mà thôi.

Thế nên cô không giẫy ra nữa.

Cô chỉ cảm thấy mùi hương trên cơ thể anh có chút quen thuộc, hình như cô đã thấy nó ở đâu đó rồi.

Chu Dục không hề có bất kỳ động tác nào quá đáng.

Áo khoác của Nam Phong không có mũ, lúc hạt mưa rơi xuống đầu, cô chỉ có thể rụt cổ lại, dùng một tay che đỉnh đầu.

Anh kéo mũ áo lên đầu, phanh áo ra rồi kéo cô lại gần hơn nữa.

Mãi tới khi cảm nhận được khuôn mặt lạnh buốt của cô dán vào ngực mình anh mới thấy hành động của mình như vậy có chút không ổn.

Đang muốn buông cô ra rồi cởi hẳn áo mình cho cô mượn, Chu Dục bỗng cảm nhận được hương thơm trên cơ thể người con gái, mềm mại mà rõ ràng, thế nên anh cũng nảy sinh chút lòng tham, sát lại gần cô hơn.

Vậy nên anh không buông cô ra nữa.

Cô cũng không có đẩy anh ra.

Chẳng biết tại sao Chu Dục lại mừng thầm trong lòng.

Thực ra đoạn đường chỉ còn vài phút, đến bậc thềm của khách sạn Chu Dục lập tức buông lỏng cô ra.

Cũng không biết có phải do bị ủ trong áo khoác khiến hô hấp khó khăn hay không mà khuôn mặt trắng nõn của Nam Phong mơ hồ đỏ ửng lên.

Lúc này mưa đã càng lớn hơn, bởi vì được anh dùng áo khoác che chắn nên cô không hề bị ướt.

Cô nhìn anh đang phui phui những hạt nước mưa chưa thấm trên áo khoác, "Cảm ơn anh đã tiễn tôi về."

Chu Dục nhìn cô cười khẽ, "Cô không phải đã dẫn tôi đi dạo hay sao? Có qua có lại mà thôi, cùng lắm thì là tiện tay tiện đường."

Nói xong anh hướng ra đường lớn đợi taxi.

Nam Phong nói, "Bay là anh lên ngồi một lát đi, chờ chút nữa mưa tạnh rồi về?"

Chu Dục quay đầu nhìn cô, "Con mưa đằng nam, sẽ không nhanh tạnh như thế đâu, tôi bắt xe về, không sao."

Tới khi có xe đến, anh đi đến bên cửa xe rồi quay đầu lại nhìn cô, "Khai giảng gấp lại."

Nam Phong gật đầu, vẫy tay chào anh, "Khai giảng gấp lại."

Nam Phong nhìn chiếc xe khuất dần trong màn mưa lớn rồi mới chậm chạp bước vào khách sạn. Trên tóc hình như hơi ẩm một chút, cô lấy tay cào sơ sơ mái tóc, nhếch miệng, trong lòng như có đủ ngũ vị tạp trần*

*Chua, cay đắng mặn ngọt.

Tuy rằng hôm nay chỉ ở cạnh nhau một thời gian không dài, nhưng cô như thấy được con người thực sự của anh, quả thật không giống bình thường.

Có lẽ... anh ta cũng không đáng ghét đến vậy, nhỉ?

Truyện được đăng tải duy nhất tại wattpad @louis2603 và wordpress louis263.wordpress.com

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Theo đuổi

chuyển ngữ: Nại

Nói cho cùng thì kỳ nghỉ đông cũng không dài lắm, từ quê ngoại trở về nhà chơi có mấy ngày đã đến khai giảng.

Học kỳ vừa rồi thành tích của Nam Phong rất tốt, đứng trong top 3 người có điểm thi cao nhất của lớp.

Bố mẹ cô tỏ ra rất hài lòng, đặc biệt thưởng thêm cho cô mấy trăm đồng sinh hoạt phí, cộng thêm tiền mừng tuổi khá nhiều nên Nam Phong cảm thấy học kỳ tới của mình sẽ cực kỳ tươi sáng.

Nhất là vào hôm tựu trường, Nam Phong gặp được Bùi Vân, điều này may mắn hơn tất cả mọi thứ.

Trong kỳ nghỉ đông vừa rồi, ngoại trừ tin nhắn chúc mừng năm mới, cô và Bùi Vân không có liên hệ với nhau. Tuy rằng là bạn bè nhưng dù sao vẫn chưa thân tới mức có thể thường xuyên gọi điện nói chuyện phiếm với nhau.

Tóm lại là năm nhất đại học trong cảm nhận của Nam Phong không tệ chút nào, ngày đầu tiên về lại trường lập tức gặp được Bùi Vân.

Đây có thể gọi là duyên phận trong truyền thuyết không?

Chỉ là cô không có nghĩ tới, cùng với may mắn đó, số đào hoa của cô cũng đột ngột xuất hiện.

Sau ngày tựu trường đó, cô được một học trưởng năm hai cùng khoa tỏ tình.

Nam sinh đó tên Trần Khiêm, trong một khoa mà nữ nhiều nam ít, mà chất lượng phái nam lại không tốt như khoa nhân văn, Trần Khiêm cũng đã được coi là một tuần tài rồi.

Chỉ là Nam Phong không biết người này, thế nên lúc cô bị anh ta chặn lại dưới lầu ký túc để tỏ tình, cô nửa ngày mới biết anh ta là ai.

Cuối cùng chạy trốn gần chết.

Nhưng mà tỏ tình cũng chỉ là màn dạo đầu nho nhỏ mà thôi.

Trong đợt chào đón sinh viên năm nhất Trần Khiêm sớm đã chú ý tới Nam Phong, những nữ sinh xinh đẹp là một đề tài không có hồi kết ở mỗi phòng ký túc nam, tại một nơi gái đẹp nhiều như mây trên trời như khoa nhân văn, ngoại hình của Nam Phong cũng được coi là xuất chúng, dưới mọi con mắt thẩm mỹ thì Nam Phong là một cô gái hết sức ưa nhìn, tuy rằng không phải là người xinh đẹp nhất khoa.

Đương nhiên, ngoại trừ xinh đẹp thì cánh tay bị tật của cô cũng là một chủ đề mà mọi người luôn say sưa bàn tán sau lưng.

Dính phải chuyện không may như cô, lại trên người một cô gái xinh đẹp, khó trách khiến mọi người chú ý.

Bên ký túc xá nam, Nam Phong có thêm một biệt danh là Venus.

Nghe qua thì tưởng là ca ngợi, nhưng thực chất lại giống như châm chọc hơn.

Có điều không phải là ác ý mà thôi.

Nam Phong cũng từng nghe nói qua về cái biệt danh này của mình, mặc dù không thích lắm nhưng cô cũng không để trong lòng.

Mà Trần Khiêm để ý cô lâu như vậy đến bây giờ mới bắt đầu hành động cũng bởi vì nguyên do này.

Tuy là một cô gái xinh đẹp, nhưng cơ thể lại có chỗ thiếu hụt như vậy quả thực khiến người ta chùn bước. Bằng không, xinh đẹp như Nam Phong, người muốn theo đuổi cô chắc đã có thể xếp thành một hàng dài.

Một khi đã ra chiêu đầu tiên, Trần Khiêm đã sớm dẹp bỏ mọi do dự, bắt tay vào phổ diễn một loạt các tiết mục thâm tình.

Từ tặng hoa đến tặng thơ tặng nhạc, không bỏ qua bất cứ chiêu trò nào.

Vị học trưởng Trần này đúng là một thanh niên văn nghệ điển hình, thậm chí đã viết tận hai bài thơ rồi ôm lấy bó hoa đứng dưới lầu của ký túc xá nữ lớn tiếng đọc diễn cảm.

Trong đó có một bài tên là Venus.

Đại khái nội dung nói là: mọi thứ không trọn vẹn của em, trong mắt anh đều là hoàn mỹ nhất.

Đừng nói là Nam Phong câm nín, mà ngay Du Tình cũng hận không thể bê nguyên một xô nước dội thẳng xuống đầu anh ta.

"Người này đầu óc có vấn đề à? Anh ta tưởng thế là cảm động hả?"

Nam Phong chỉ biết cười một cách bất đắc dĩ.

Trần Khiêm có cảm động trước ngoại hình của cô hay không, cô không quan tâm, quan trọng là ngày nào cô cũng bị anh ta làm cho nổi hết cả da gà.

Nói cho cùng, cái số đào hoa này nên tránh xa một chút vẫn hơn.

Sự việc này gây ra chấn động không hề nhỏ. Một lần chạy bộ buổi sáng, Bùi Văn cười hỏi cô, "Nghe nói em có một đàn anh cùng khóa đang theo đuổi điên cuồng hở?"

Nam Phong trầm nghĩ, đúng là có điên cuồng thật.

Cô cười khỏ, "Em đang nghĩ xem có phải em đã làm việc gì xấu hay không mà chuyện như vậy lại dè xuống đầu em "

Bùi Văn cười, "Xem ra chuyện này khiến em rất khó xử nhỉ?"

Nam Phong nói, "Nào chỉ có mỗi khó xử thôi đâu ạ." Nói xong, cô bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, "Học trường, anh chắc là có rất nhiều kinh nghiệm, anh thấy cách từ chối nào là hữu hiệu nhất?"

Chàng trai cô thích ưu tú như vậy, người mến mộ anh giống cô chắc chắn sẽ rất nhiều, nhưng cô hầu như không có nghe nói Bùi Văn có bất kỳ mối quan hệ mờ ám nào với người khác phái, nghĩ vậy chắc chắn anh có cách từ chối hiệu quả.

Bùi Văn nói, "Nếu không có tình cảm với đối phương thì nên nhanh chóng cắt đứt mọi dây dưa không đáng có, việc này đối với cả hai phía đều là chuyện tốt." anh cười cười, "Thật ra cũng không có phương pháp nào đặc biệt cả, chỉ là cho họ thấy rõ thái độ của mình là được rồi."

Nam Phong gật đầu, cảm thấy lời anh nói quả thật rất có lý.

Mấy hôm nay cô đều cố ý né tránh Trần Khiêm bởi vì cô không nghĩ mình có gì cần phải nói với anh ta.

Tuy rằng vẫn cảm thấy phiền phức nhưng lời của Bùi Văn nói quả thực rất cần thiết phải làm.

Được chỉ dẫn xong, xế chiều hôm đó Nam Phong lại thấy Trần Khiêm lấp ló dưới lầu ký túc rú cô đi ăn, cô không tránh mà ngược lại nhận lời đi ăn cùng anh ta.

Địa điểm quán ăn là do Nam Phong chọn, ngay tại lầu hai của nhà ăn phía đông. Cô tìm một cái bàn nhỏ nơi góc khuất ngồi xuống.

Trần Khiêm là một nam sinh khoa văn điển hình, trong bữa ăn mà không thể khép miệng lại được, miệng lưỡi liên tục phô bày tài năng cùng sức hút riêng của mình.

Nam Phong thỉnh thoảng mỉm cười phụ họa.

Mãi đến khi anh ta nói, trong lòng anh ta, Nam Phong chính là một nữ thần hoàn mĩ nhất.

Cuối cùng, Nam Phong phải cắt ngang lời của anh ta, "Anh thật sự cảm thấy tôi là người hoàn mĩ không có khiếm khuyết sao?"

Trần Khiêm gật đầu, "Đương nhiên, em giống như Venus vậy."

Nam Phong cười mà không nói, cô buông đũa xuống, cuộn ống tay áo bên trái lên, gỡ cánh tay giả xuống để lộ đoạn tay không còn trọn vẹn.

Miệng vết thương đã sớm lành lại, nhưng vết sẹo đáng sợ ấy vẫn còn mãi.

Cô rất ít khi cho người khác nhìn thấy điểm khiếm khuyết trên cơ thể mình, bởi cô biết rõ, cái đó không phải là thứ nên khoe.

Bao gồm cả cô nữa, có một khoảng thời gian rất dài, cô không thể tiếp nhận được chuyện cơ thể mình không còn đầy đủ.

Cô thấy vẻ mặt hớn hở của Trần Khiêm bỗng dưng cứng đờ, Nam Phong cười nói, "Học trường, anh rất ưu tú, được người như anh yêu thích, tôi rất vinh hạnh. Chỉ là tôi e rằng anh không hiểu rõ nội tâm của chính mình, sự hoàn mĩ không chút khiếm khuyết của tôi thực ra chỉ là anh tự tưởng tượng ra mà thôi, bởi vì chính anh không dám nhìn thẳng vào sự khiếm khuyết của tôi. Giữ tôi cho anh một cơ hội, nếu như anh cảm thấy tôi tốt giống như tưởng tượng của anh thì chúng ta tính tiếp, được không?"

Ánh mắt Trần Khiêm khó khăn rời khỏi cánh tay tàn phế của cô.

Cô nói không sai, tưởng tượng và thực tế không hề giống nhau, Venus và người bình thường khác nhau rất nhiều. cánh tay của Nam Phong không được trọn vẹn, quả thực đây là điểm không thể khen xinh khen đẹp, nhất là đối với Trần Khiêm, đột nhiên thấy được điều đó, trong lòng anh ta không có cách

nào hình dung ra được.

Nét mặt của Trần Khiêm rơi vào đáy mắt của Nam Phong, muốn anh ta hiểu rõ, cô đã sớm dự liệu được phản ứng này của anh ta, nhưng thực tế nhìn thấy quả nhiên vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Cô miễn cưỡng cười nói, "Học trưởng, dọa anh rồi. thực ra hôm nay tôi muốn nói rõ ràng với anh, người anh thích và tôi không hề giống nhau, không chỉ là cái tay, mà ngay cả tính cách của tôi cũng không hoàn mĩ một chút nào, hiện giờ tôi cũng không có ý định yêu đương gì cả. nói thật, mấy ngày hôm nay anh mang đến cho tôi không ít điều khó xử, hi vọng mọi chuyện có thể dừng lại ở đây."

Nói như vậy cũng là muốn giữ lại cho anh ta con đường lui. Dù sao nếu nhìn thấy chỗ không toàn vẹn kia của Nam Phong mà Trần Khiêm sẽ bỏ cuộc tốt, chỉ sợ anh ta cảm thấy không cam tâm, không muốn thừa nhận bản thân là người như vậy mà vẫn kiên trì thì quả thực sẽ làm khó Nam Phong.

Cuối cùng Trần Khiêm ngượng ngừng cười, nhìn cô.

Ngoại hình của cô thực sự rất xinh đẹp, thế nhưng cánh tay trái bị mất một nửa kia khiến anh không tiếp nhận được.

Nếu như cô đã tìm cho anh bậc thang thì anh cũng nên thuận thế mà bước xuống.

"Thực sự là xấu hổ quá, không ngờ tới anh lại khiến em khó xử. sau này sẽ không còn thế nữa."

Nói xong, anh ta rất có phong độ mà đứng dậy tính tiền rồi chào tạm biệt cô.

Nam Phong thở phào một cái, cầm tay giả lên đeo lại. đang muốn đứng dậy bỗng cảm thấy bên cạnh có ánh mắt đang nhìn mình.

Cô quay đầu, liền chạm mặt Chu Dục đang nhìn cô, khôn rõ biểu cảm.

Anh ngồi phía sau chỗ của cô, không biết đã ngồi bao lâu, nghe được bao nhiêu.

Đi học hơn hai tuần, cô vẫn chưa gặp anh ta lần nào.

Lần gặp mặt đột ngột đồng vừa rồi có chút không chân thật.

Nhưng ngược lại cô nghe Bùi Vân vui vẻ mà nhắc đến anh ta một lần, Bùi Vân nói rằng học kỳ này Chu Dục đã thay đổi không ít, đã bắt đầu đi học lại.

Có điều chạm mặt trong tình huống này khiến Nam Phong lúng túng, cô mất tự nhiên nhìn anh ta gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Trên mặt Chu Dục không có bất kỳ biểu cảm gì, anh đứng dậy đi tới chỗ đối diện cô rồi ngồi xuống.

Vì thế nên Nam Phong nghĩ không thể đi ngay được rồi.

"Anh ăn chưa?" Nam Phong hỏi.

Chu Dục lắc đầu, "Còn chưa gọi món."

Nam Phong nói, "Vậy anh ăn đi, tôi đi trước."

Chu Dục nhìn cô một cái, "Cùng ăn đi, có lẽ cô cũng chưa ăn được mấy miếng."

Bởi vì phải nghĩ ngợi xem nên giải thích thế nào để Trần Khiêm hiểu, hoặc là nên làm sao để giải quyết chuyện này một lần cho xong nên quả thực cô vẫn chưa ăn là bao.

Nam Phong hơi do dự ngồi xuống chỗ ban nãy của mình.

Chu Dục không hỏi cô chuyện vừa rồi là thế nào, chỉ gọi phục vụ dọn bàn đi, anh cầm lấy cuốn menu tùy tiện gọi món.

Đều là đồ cay, chính là những món hợp khẩu vị của Nam Phong.

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Chu Dục không nhanh không chậm ăn cơm, không có mở miệng nói chuyện.

Nam Phong gần như đã quen với cái bộ dạng lạnh lùng không rõ mặn nhạt này của anh ta.

Quả thực thay vì nói anh ta lạnh thì bảo anh ta không buồn đếm xỉa tới ai thì đúng hơn, hình như không có cái gì khiến anh ta để tâm đến vậy.

Nam Phong không biết nên nói với anh ta cái gì.

Aiiii! Tại sao mỗi lần gặp phải chuyện không muốn ai biết thì đều đụng mặt anh ta vậy?

Cô cảm thấy có chút buồn bực.

Mãi đến khi ăn xong, Chu Dục mới ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn về phía cô, trong lòng dậy sóng mà vẫn ung dung mở miệng, "Người vừa rồi đến xách giày cho Bùi Văn cũng không đủ trình."

"Hả?" Nam Phong không kịp phản ứng.

Chu Dục nói, "Không cần phải để ở trong lòng."

Nam Phong sững sốt một hồi, bật cười, "Tôi không có để ở trong lòng."

Chu Dục gật đầu, "Những thứ không quan trọng thì không cần phải bận tâm."

Nam Phong ý thức được những lời anh nói hình như đang muốn an ủi cô, lúc này cô mới kịp phản ứng, hơi buồn cười mà nháy mắt, "Hiểu rồi."

Lúc này Nam Phong thực sự đã ăn no, hai người ra khỏi nhà ăn, cô phát hiện Chu Dục đi cùng hướng với cô, cô nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ.

Chu Dục hơi hốt nói, "Tôi ra ngoài trường."

Hướng về ký túc đúng là có lối dẫn đến cổng trường, Nam Phong cũng không để ý nữa, cô thuận miệng hỏi, "Nghe anh Bùi Văn nói học kỳ này anh lên lớp rồi?"

Chu Dục ừ một tiếng, "Tốt xấu gì cũng phải lấy được cái bằng tốt nghiệp."

Giọng nói có vẻ như không tập trung.

Nam Phong không hỏi thêm gì nữa.

Đến cửa ký túc xá, hai người tạm biệt nhau, Nam Phong bước vào mà không quay đầu lại.

Chu Dục nhìn cô bước lên lầu, anh lấy ra điều thuốc châm lên, đứng nguyên tại chỗ một lúc mới chậm chạp quay người đi về phía ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đánh nhau

chuyển ngữ: Nại

Việc Trần Khiêm theo đuổi Nam Phong trong mấy hôm nay huyền náo tới nỗi mọi người trong khoa ai ai cũng biết, thậm chí còn oanh động đến khắp cả ký túc xá.

Bỗng nhiên, mọi việc im bất như chưa hề có chuyện gì xảy ra khiến chính Trần Khiêm cũng không thể tin nổi.

Anh ta thích Nam Phong, đây là sự thật. Nhưng lúc nhìn thấy cánh tay trái của cô, rốt cuộc anh ta cũng không thể cứng rắn đến cùng được.

Tuy rằng không còn theo đuổi cô, nhưng trong mấy hôm nay anh ta luôn bị đám bạn xoắn xuýt hỏi han khiến cuộc sống khó mà bình ổn.

"Hai hôm nay sao không thấy cậu đi tìm Venus của cậu nữa vậy?" mấy nam sinh học cùng lớp ngồi ăn cùng một bàn, thấy tâm tình Trần Khiêm không được tốt bèn cười hỏi.

Đàn ông con trai ai nấy đều ưa sĩ diện, Trần Khiêm cũng không ngoại lệ, không muốn để người khác biết bản thân mình theo đuổi người ta không thành công nên đành phải miễn cưỡng cười đùa, "Không có gì, chẳng qua là không muốn tán nữa."

"Không phải người ta là Venus của cậu à? Sao lại không tán?"

"Mình suy nghĩ kỹ một chút mới thấy, cuối cùng mình không thể chấp nhận được một người bạn gái tàn tật."

"Không phải cậu nói đây là chân ái nên mọi thứ đều không để tâm sao? Rồi còn nói cô ấy xinh như thế cũng coi như cân bằng còn gì?"

Trần Khiêm tiếp tục thờ dãi, "Có thể là do mình chỉ là người phạm tục, tới gần rồi mới biết là không thể tiếp nhận được."

Có người cười nói, "Đúng thế, nếu lúc ngủ chợt thấy một cánh tay mất một nửa ở bên cạnh đảm bảo sợ chết khiếp!"

Đang nói, bỗng nhiên bên cạnh có một tiếng đập bàn cực lớn.

Mấy người họ quay đầu nhìn, chỉ thấy một nam sinh đứng lên, lạnh lùng nhìn bọn họ, tiếng động lớn kia cũng chính là do người này gây ra.

Chu Dục liếc bọn họ một cái sắc lẹm rồi bước nhanh khỏi nhà ăn.

Đang ngồi ăn cùng Chu Dục là Vương Thụy, cơm mới ăn một nửa đã thấy Chu Dục không nói không rằng đập bàn rồi bỏ đi, Vương Thụy đứng hình, không hiểu mô tê gì mà gào to, "Này! Sao không ăn nữa thế?"

Chu Dục ngoảnh mặt làm ngơ.

Khóe miệng Vương Thụy giật giật liên hồi, "Lại cái dây thần kinh nào của cậu bị chập vậy hả?"

Trần Khiêm ồ lên một tiếng, thuận miệng thấp giọng nói, "Người đó? Nhìn cậu ta có hơi quen mắt."

Trần Khiêm không nhìn nhầm, đích đến của ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao vừa rồi của cậu ta là nhắm vào mình!

Có người trả lời, "Chu Dục, đầu bảng của khoa công nghệ, người mới đá hoa khôi của khoa mình đó."

Trần Khiêm ồ thêm tiếng nữa nhưng không để trong lòng.

Có người đề nghị, "Chiều nay đi chơi bóng đi!"

"Được thôi!" mọi người phụ họa.

...

Nam Phong vừa ăn cơm xong, trở về ký túc xá đã bị Du Tĩnh lôi kéo, "Có đi xem bóng không? Nam sinh khoa mình với khoa Công nghệ lát nữa có trận đó. Học tỷ nói kéo thêm mấy người đến cổ vũ!" nói xong cô lại cười hi hi, "Cậu cũng biết số lượng học sinh nam khoa mình không nhiều, nhưng cũng không thể để nam sinh khoa công nghệ bắt nạt được đúng không? Không cần cổ vũ, đi xem nào nhiệt cũng được mà?"

Nói láo trắng trợn, ăn cây táo rào cây sung! Nam Phong biết thừa suy nghĩ của Du Tĩnh nhưng cô không có hứng thú, vốn dĩ không muốn đi, lại nghe Du Tĩnh nói, "Quả thật mình muốn đi ngắm trai đẹp bên khoa công nghệ, hình như Chu "đầu bảng" cũng tham gia. Tuy rằng nhân phẩm của anh ấy không được vênh vang gì nhưng ngoại hình dù sao cũng có thể thỏa mãn cho đứa mê trai như mình mà."

Nam Phong im lặng nhìn cô ấy, "Được rồi."

...

Lúc đi tới sân bóng rổ sau ký túc xá, trận bóng đã bắt đầu.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Nam Phong đã trông thấy Chu Dục.

Anh mặc một bộ đồ thể thao, trên trán quấn băng đô vượt hết những sợi tóc mái dài xòa trước trán thường ngày.

Tốc độ chạy của Chu Dục rất nhanh, thoăn thoắt mà linh hoạt, kỹ thuật truyền bóng cũng rất điêu luyện, cảm giác rất có sức, rất mạnh mẽ, khác hẳn với vẻ chán chường thờ ơ thường ngày của anh.

Lúc Nam Phong vừa bước tới đứng bên một đội cổ động viên trên sân bóng, Chu Dục đã nhìn thấy cô, ánh mắt anh lướt nhanh qua cô rồi nhanh chóng tập trung vào trận đấu.

Trên sân bóng, hai người duy nhất Nam Phong quen chính là Chu Dục và Trần Khiêm, Cô không thể nhìn Trần Khiêm chăm chăm được nên đành dời mắt theo Chu Dục.

Có điều, xem họ đánh bóng một lúc cô liền cảm thấy có cái gì đó không thích hợp cho lắm.

Chu Dục và Trần Khiêm vừa đề phòng, vừa tấn công lẫn nhau, có điều, Chu Dục ra tay rất hung mãnh, bất kể là khi đoạt bóng hay dẫn bóng, động tác đều rất mạnh mẽ, Trần Khiêm nhiều lúc bị anh đụng đến nổi suýt nữa ngã sấp mặt, chỉ có điều Chu Dục ra tay rất có chừng mực nên không bị tính là phạm quy.

Trần Khiêm vốn là chủ lực của bên đội khoa nhân văn, bị Chu Dục kim kẹp như vậy hoàn toàn không có cơ hội để phát huy. Điểm số của hai đội rất nhanh đã bị Chu Dục kéo dẫn.

Hơn nữa Trần Khiêm cũng có đề ý tới Nam Phong đứng bên sân bóng.

Tuy rằng anh ta quyết định không theo đuổi cô nữa nhưng tâm lý khi đứng trước mặt cô của anh ta vẫn luôn có chút kỳ lạ, kiểu tình huống mất mặt như vậy bị cô nhìn thấy đúng là rất khó chịu.

Cuối cùng, có một lần Chu Dục dẫn bóng tới, bởi vì động tác quá nhanh và mạnh và phải Trần Khiêm khiến anh ta ngã lăn ra đất.

Nhưng trọng tài lại không có thời còi nên quả bóng trong tay Chu Dục nghiêng nhiên bay vào giỏ và ghi bàn một cách hoàn mỹ.

Trần Khiêm đứng dậy từ mặt đất, bắt đầu có ý kiến với trọng tài, "Người mặc áo số chín bên đội kia cố ý đụng người khác, sao không bị bắt vì phạm quy?"

Trọng tài là hội trưởng hội nam sinh, đương nhiên rất chuyên nghiệp, mặt không chút thay đổi nói, "Xông tới hợp lý, không có sử dụng tay hay chân khiến cậu ngã xuống, nên không thể nói là phạm quy, cậu chơi bóng cũng đâu tính là ngày một ngày hai, đến cái cơ bản như thế cũng không hiểu, còn cần tôi giải thích cho à?"

Trần Khiêm đương nhiên biết rõ quy tắc, nhưng năm lần bảy lượt bị Chu Dục áp sát nên không tránh khỏi tâm trạng bốc hỏa. Trần Khiêm không phải người ngu ngốc, anh ta đương nhiên nhận ra, Chu Dục rõ ràng đang cố ý.

Trần Khiêm còn muốn tiếp tục tranh luận nhưng bị mấy cầu thủ bên khoa công nghệ ồn ào hỏi, "Có phải thua rồi nên không phục không?"

Đồng đội của Trần Khiêm cũng bắt đầu thúc giục, "Được rồi, được rồi, nhanh tiếp tục đi!"

Thua không quan trọng, quan trọng là thua xong liền gây sự, chuyện này mới là mất mặt.

Trần Khiêm tức giận nhìn Chu Dục, thấy Chu Dục nhếch môi cười lạnh nhạt, hướng về Trần Khiêm giơ lên ngón tay giữa.

Lừa giận trong lòng Trần Khiêm bùng lên tận đỉnh đầu, anh ta cũng bắt đầu sử dụng lối chơi hung hăng ngang ngược.

Nhưng có điều anh ta hiển nhiên không có tài trong khoản này, và lại mảnh khảnh cũng không bằng người ta nên bị trọng tài thổi còi hai lần báo phạm quy.

Thật sự rất vất vả mới cướp lại được bóng, Trần Khiêm giơ hai tay bật lên muốn ném bóng vào rổ, ai ngờ Chu Dục nhanh chóng áp sát, mạnh mẽ nhảy lên vươn tay dùng sức chặn quả bóng lại.

Lực dùng rất mạnh, âm thanh va đập của quả bóng vang rất to, sau đó là tiếng hít hơi lạnh của mọi người xem bóng.

Quả bóng kia, không phải nện xuống mặt đất mà trực tiếp "hạ cánh" trên mặt Trần Khiêm.

Lúc này anh ta kêu đau một tiếng, lao đảo vài bước về phía sau, tay bưng kín mắt.

Du Tình đứng ở bên cạnh Nam Phong, giọng nói hưng phấn bị đè nén hết sức có thể, "Ngầu quá!"

Dù sao cũng là cổ động viên của khoa nhân văn nên cô không dám để mọi người nghe được mình đứng về phía đội của Chu đầu bảng.

Nam Phong nhú mày.

Cô không hiểu lắm về luật thi đấu bóng rổ, tuy rằng từ đầu đến giờ Chu Dục không có phạm quy nhưng có điều cô cảm thấy hình như anh ra cố ý nhắm vào Trần Khiêm.

Trần Khiêm khom người ôm mặt, nửa ngày không thể đứng thẳng dậy.

Đồng đội bắt đầu chạy đến xem xét tình trạng của anh ta. "cậu không sao chứ?"

Trần Khiêm xua xua tay, ngưng lại một hồi rồi mới chậm chậm đứng dậy.

Mặt mũi anh ta rõ ràng đang bắt đầu sưng đỏ.

Chu Dục đứng cách xa anh ta hai bước, không tiến đến xem anh ta bị thương thế nào, cũng không có ý định xin lỗi, chỉ giương cặp mắt đầy vẻ mỉa mai nhìn anh ta chật vật. Chu Dục thấy Trần Khiêm cũng nhìn mình, anh nhướn nhướn hàng lông mày nói, "Có chơi được nữa không? Không được thì thay người đi, tìm một người chơi đẳng hoàng hơn một chút ấy."

Giọng điệu này, một trăm phần trăm là đang khiêu khích.

Dù sao Trần Khiêm cũng chỉ là một chàng trai trẻ tuổi, bị Chu Dục khiêu khích như vậy khiến lửa giận không thể nào kiềm chế được nữa, anh ta đẩy đồng đội bên cạnh ra, bước nhanh đến trước mặt Chu Dục, cả giận nói, "Mày muốn chơi bóng hay là muốn đánh nhau?"

Chu Dục đứng đưng, "Thế nào cũng được!"

Trần Khiêm nóng nảy, giơ tay ra đẩy Chu Dục một cái.

Hình như Chu Dục cũng chỉ đợi anh ta ra tay trước, bị Trần Khiêm đẩy khiến anh lùi về sau một bước, sau khi đứng vững lại, Chu Dục vung một nắm đấm về phía khuôn mặt vừa bị thương của Trần Khiêm.

Trận đấu bóng quả thực biến thành một cuộc ẩu đả.

Hai bên nhanh chóng chạy đến, vốn là định khuyên can nhưng ai nấy đều là mấy tên ngựa non háu đá, chủ ý khuyên can biến thành hành vi xông vào đánh hội đồng.

Tình hình nhất thời hỗn loạn không tưởng tượng nổi, người xem bóng trên này có mấy cô gái sợ đến mức hét lên, cũng có người đứng bên bàn tán.

Nam Phong đứng bên ngoài, khó khăn lắm mới thấy hai nam sinh đang đánh nhau túi bụi, hỗn loạn như vậy, cô không dám tự tiện chạy vào, chỉ có thể nóng lòng đứng một chỗ thầm hi vọng có người nhanh đến ngăn lại.

Cục diện hỗn loạn này kéo dài mấy phút, trọng tài cùng với mấy nam sinh khác phải dùng sức của ba bò chín trâu mới có thể kéo hai người họ ra.

Những người khác chỉ bị thương ngoài da, riêng Trần Khiêm là bị thương nặng nhất.

Nói cho cùng Trần Khiêm cũng chỉ là một học sinh bình thường, sao có thể so với Chu Dục- một đại học tra có tiếng của trường. Trong lúc hỗn loạn ấy, Trần Khiêm nhanh chóng bị Chu Dục đè ngã ra đất, chỉ có thể chịu trận, không thể phản kháng.

Lúc này Trần Khiêm vẫn nằm trên mặt đất, đau đến co quắp.

Nhìn thấy mặt anh ta chảy đầy máu, mọi người mới biết thực sự xảy ra chuyện rồi! vội vàng vàng đưa anh ta tới bệnh viện.

Bên sân bóng có người nhỏ giọng nói, "Người này không dễ chọc vào đâu, gây với Chu Dục? không phải chán sống rồi hay sao?"

Thực ra Chu Dục cũng đổ chút máu, khoe miệng còn hơi sưng lên nhưng đương nhiên so với thương tích của Trần Khiêm thì không có gì đáng ngại..

Có một người cùng đội chạy đến vỗ vai của Chu Dục, hình như hỏi thăm anh có sao không.

Anh xua xua tay, lại dùng ngón tay sờ sờ lên khoe miệng. lúc này như mới nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn qua bên sân, quả nhiên Nam Phong còn đứng nguyên tại chỗ.

Người xem náo nhiệt lúc này đã rời đi gần hết, chỉ còn lại lác đác vào bóng người.

Nam Phong và anh cách nhau nửa sân bóng, cô đứng im lặng nhìn anh.

Cô mơ hồ đoán được, trận ẩu đả này là do nguyên cớ gì?

Nhưng cô không dám chắc, quan hệ của cô và anh không đậm không nhạt, chỉ dừng lại ở mức độ quen thuộc, huống chi bình thường anh là một người dùng dưng hiếm khi để ý đến ai.

Chu Dục nhìn cô một cái, cũng không có ý định bước tới, anh đứng tại chỗ mặc lại áo khoác.

Có một đồng đội chạy đến trước mặt anh nói, "Hay chúng ta đến viện xem, chớ để xảy ra chuyện gì."

Chu Dục ừ một tiếng, quay đầu liếc nhìn Nam Phong một cái, rồi cùng mấy nam sinh khác rời đi.

Nam Phong vẫn nhìn anh, nhưng anh đi rồi không quay đầu lại.

"Nam Phong!" Du Tĩnh lấy tay chọc chọc cô, "Hết cái để xem rồi, chúng ta về thôi. Hôm nay đúng là được chứng kiến đủ thứ kích thích."

Nam Phong ừm một tiếng, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm rối tung lên.

Du Tĩnh tận mắt chứng kiến cả một vở kịch hoành tráng như vậy tất nhiên trong lòng lúc này cảm xúc đang cuộn trào, trên đường, miệng cô cứ lú lú không ngừng.

"Tuy rằng với tư cách là một sinh viên khoa nhân văn mình cảm thấy nói như vậy thật không tốt nhưng có điều lúc đó Chu Dục thực sự quá đẹp trai! Ngược lại thì Trần Khiêm chính là người không biết lượng sức mình, bản thân chủ động ra tay trước không nói, lại còn bị người ta đánh cho ra như vậy, thực sự khiến khoa mình mất hết mặt mũi."

"Đó là nam sinh khoa mình vốn là như vậy."

"Lại nói tiếp, sao hôm nay mình cảm thấy Chu Dục giống như có ý nhắm vào Trần Khiêm? Chẳng lẽ lúc trước từng có va chạm? hai người ấy không cùng khóa cũng chẳng cùng khoa, có lẽ không quen nhau mà sao giờ lại kết thù kết oán đến liều cả sống chết rồi?"

"Trần Khiêm đúng là không tự lượng sức mình, đụng vào ai không đụng lại đụng phải Chu Dục."

Nói thật lâu, Du Tĩnh mới phát hiện Nam Phong không có phản ứng, "Sao cậu không nói chuyện, không phải bị dọa đến phát ngốc rồi chứ?"

Nam Phong lắc đầu, "Mình hơi lo lắng cho Trần Khiêm, chảy nhiều máu như vậy, không biết có gì nghiêm trọng không."

Du Tình mở trừng mắt, "Cậu và Trần Khiêm sẽ không...."

Nam Phong vội cắt lời cô, "Đương nhiên không phải, mình chỉ sợ nếu anh ta có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, Chu Dục sẽ gặp phiền phức."

Gây chuyện không hay, không chừng còn phải chịu trách nhiệm hình sự.

Du Tình càng khó hiểu hơn, "Sao cậu lại lo lắng cho Chu Dục thế?"

Lúc này Nam Phong mới kịp phản ứng, nở nụ cười qua loa, "Mình chỉ thuận miệng nói một chút thôi."

Tác giả: Tên đầu bảng này có lẽ là một trong những nam chính ôn nhu nhất tôi từng viết đó ~ bây giờ đã bắt đầu thấy được rồi ~

Nại:

1, cho chữ ÔN NHU kia vào trong dấu nháy, mau lên!!!!!!!!!!!!

2, tôi không edit nhầm đâu, là ôn nhu thật hử??? wtf???

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cãi vã

Chuyển ngữ: Nại

Vụ ẩu đả giữa Trần Khiêm và Chu Dục đã lan rất nhanh trong khu ký túc xá, trở thành chủ đề bàn luận náo nhiệt nhất đêm nay.

Nam Phong lo lắng chờ đợi tin tức về tình trạng của Trần Khiêm, mãi đến khi nghe nói anh ta chỉ hơi bị đập xương mũi tuy chảy hơi nhiều máu nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến hành động của Chu Dục, Nam Phong lại đứng ngồi không yên.

Hơn chín giờ, cô không tới lớp tự học, cuối cùng nhịn không được chạy tới ký túc xá nam, đi qua đi lại mấy lần mới dám vào.

Người mở cửa là Bùi Văn, sắc mặt anh không được tốt lắm, thấy người gõ cửa là Nam Phong, anh ngạc nhiên rồi miễn cưỡng cười cười, "Có chuyện tìm anh à?"

Nam Phong ấp úng, "Dạ...cái đó...Chu Dục có ở đây không ạ?"

Bùi Văn nghiêng đầu nhìn người đang ngồi trước máy tính, rồi tránh qua để cô đi vào.

Trong ký túc xá lúc này chỉ có hai người họ.

Chu Dục quay đầu nhìn Nam Phong một cái rồi lại dán mắt vào máy tính.

Khóe miệng Chu Dục có hơi sưng đỏ, chắc là do lúc đánh nhau bị thương.

Nam Phong đi đến gần Chu Dục hơn, "Chiều hôm nay là anh cố ý đúng không?"

"Đúng." Chu Dục thản nhiên nhìn cô.

"Có phải do chuyện ở nhà ăn hôm đó không?"

Chu Dục liếc cô, hời hợt đáp, "Cô suy nghĩ nhiều quá, là tôi không ưa cách chơi bóng của hắn ta, cô cũng thấy rồi, là hắn ta đụng chân đụng tay trước."

Biểu cảm của Chu Dục rất lãnh đạm, Nam Phong không đoán được đó có phải những lời thật lòng của Chu Dục hay không.

Có thể là anh và Trần Khiêm đánh nhau chỉ do không hợp mắt mà thôi.

Nam sinh đánh nhau không cần thiết phải có nhiều lý do như vậy, không vừa mắt nhau lúc ở trên sân bóng cũng được, ngựa mất nhau từ khi ở nhà ăn

hôm đó cũng không quan trọng, tóm lại là không ưa, lý do đó là quá đủ!

Nguyên nhân có thể có liên quan đến cô, nhưng không phải nguyên nhân trực tiếp.

Nam Phong sẽ không hiểu.

Bùi Vân nghe hai người nói chuyện, tuy không hiểu rõ nguyên nhân nhưng nghe được hai người đang nói về vụ đánh nhau nên mở miệng hỏi, "Nam Phong, buổi chiều em có đi xem bóng sao?"

Nam Phong gật đầu.

Bùi Vân nhú mày rồi nhìn Chu Dục, bắt lấy cánh tay anh, "Cứ coi như cậu ta ra tay trước, nhưng mình nghe nói người ta chỉ đẩy cậu một cái, vậy mà cậu quay lại đâm người ta gãy cả mũi? Tuy rằng việc này không bị báo cáo lên trên nhưng tiền chữa trị, thuốc men của người ta cậu vẫn phải chịu trách nhiệm đó!"

Chu Dục không kiên nhẫn mà nhú mày: "Không phải chỉ hết có mấy nghìn thôi sao? Không cần cậu giúp mình cũng lo được."

Bùi Vân nói: "Mình nói không giúp lúc nào? Nhưng mình muốn hỏi cậu, vì sao cậu lại thành ra như vậy? Học kỳ này thấy cậu lên lớp, mình còn tưởng cậu hồi tâm rồi. Cũng không phải đưa trẻ con, một câu không hợp là ra tay đánh người, cậu cứ tiếp tục như thế thì phải làm sao bây giờ?"

Chu Dục bực bội ném con chuột trong tay: "Cậu có thể ngừng việc răn dạy mình lại không? Mình làm cái gì bản thân mình tự rõ!"

Bùi Vân hỏi: "Cậu thực sự rõ sao? Nếu cậu rõ, cậu đã không hờn dỗi với bố cậu lâu như vậy. Ba năm rồi, cậu thấy chưa đủ à?"

Chu Dục như bị điểm trúng tử huyệt, anh đứng đứng lên, "Không sai, mình là một thằng cặn bã. Cậu cứ ở đây là làm một đứa con cưng của trời. sau này ra ngoài làm trụ cột của quốc gia đi! Tôi không cần cậu quan tâm!"

Nam Phong đứng bên cạnh nhìn hai người cãi vã như vậy nhất thời tay chân luống cuống không biết phải làm sao.

Nói xong, Chu Dục bỏ ra ngoài, Bùi Vân tiến đến giữ chặt tay Chu Dục: "Cậu định làm gì?"

Chu Dục dùng sức đẩy Bùi Vân ra, bởi vì lực đẩy quá mạnh, Bùi Vân đứng không vững ngã vào cạnh tủ đến "Bịch" một tiếng.

Chu Dục nhú mày, muốn tới xem Bùi Vân có sao không nhưng chưa kịp cất bước anh đã thấy Nam Phong hoảng sợ chạy đến, lo lắng hỏi han: "Học trưởng, anh có sao không?"

"Không sao." Bùi Vân xua tay.

Chu Dục quét mắt nhìn hai người, anh nhắm hai mắt lại, quay đầu đóng sập cửa rồi bỏ đi.

Bùi Vân thở dài, khó khăn ngồi lên ghế, anh vuốt vuốt trán xong ngẩng đầu nhìn Nam Phong, ánh mắt đầy vẻ lúng túng, "Thật ngại quá, khiến em sợ rồi!"

Nam Phong lắc đầu, cô thử hỏi: "Anh ấy có sao không?"

"Dù sao cậu ấy cũng thường xuyên không về ngủ, không sao đâu."

"Lần này đánh nhau có thể bị xử phạt không ạ?"

Bùi Vân lắc đầu: "Nghe nói không báo lên trên, chắc sẽ không có việc gì."

Nam Phong suy nghĩ một chút lại hỏi, "Hai anh có sao không?"

Bùi Vân cười khẽ, "Không sao đâu, bọn anh cũng không phải là lần đầu tiên cãi nhau." Nói xong anh lại thở dài đầy phiền muộn, "Bây giờ anh lại lo lắng, hết học kỳ này là sang năm Tư rồi, cậu ấy cứ như vậy không biết phải làm sao."

Nam Phong kéo cái ghế ngồi xuống, cô tò mò hỏi, "Trước đây anh ấy thế nào ạ?"

Bùi Vân nhìn cô, anh cười nói, "Cậu ấy lúc nhỏ tính tình rất ương ngạnh, nhưng mà cũng rất nhiệt tình và trọng nghĩa. Lúc bé anh bị mấy bạn học lớp trên bắt nạt, một mình cậu ấy cầm theo cục gạch đứng trước mặt anh để bảo vệ anh. Hồi cấp III, bố anh ngã bệnh, cậu ấy không chỉ giúp anh về tiền bạc mà còn thường xuyên tới bệnh viện chăm sóc bố thay anh. Bọn anh là bạn thân nhất của nhau cũng là đối thủ cạnh tranh khốc liệt nhất, học cấp III, không phải anh đứng nhất thì là cậu ấy đứng nhất. Bởi vì muốn chăm sóc bố, anh đành phải chọn một trường đại học trong nước, không nghĩ tới sẽ cùng trường với cậu ấy, còn nhớ điểm đầu vào của cậu ấy còn cao hơn anh mấy điểm, hoàn toàn có thể đỗ vào trường đại học tốt nhất ở Đê Đô, nhưng cậu ấy nói muốn học cùng anh, sau này sẽ làm chung một chỗ, nghiên cứu cùng một dự án rồi sẽ cùng nhau đoạt về những giải thưởng lớn của quốc tế." anh nói rồi lại thở dài, dừng lại một chút, giọng anh trầm hẳn, "Thế nhưng sau khi vào đại học, cậu ấy lại thành ra như vậy."

Nam Phong ngạc nhiên, nhớ tới những lời vừa nãy hai người nói, "Anh nói anh ấy đang hờn dỗi bố sao? Trong nhà anh ấy xảy ra chuyện gì ạ?"

Cô chỉ biết mẹ Chu Dục bị mất tích do động đất.

Bùi Vân nhìn cô, cười: "Đúng vậy."

"Giận dỗi bố mẹ mà khiến bản thân mình thành ra như thế, có phải quá khoa trương rồi hay không?"

Bùi Vân nhếch miệng, muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng anh chỉ đành gượng cười: "Được rồi, không nói những chuyện này nữa, anh sẽ nghĩ cách để khuyên cậu ấy." nói xong, anh cười khổ, "Khuyên bao nhiêu năm cũng không được, anh đúng là thằng bạn bất tài vô dụng."

Nam Phong biết Bùi Vân không muốn nói nhiều tới chuyện nhà Chu Dục. việc riêng nhà người ta, cô cũng không tiện hỏi nhiều, "Có được người bạn như anh thì phải nói là phúc tu ba đời chứ ạ."

Bùi Vân lúc này mới nhớ ra chuyện gì đó, anh hỏi: "Đúng rồi, sao em lại quan tâm đến chuyện cậu ấy đánh nhau? Anh không nghĩ em và cậu ấy thân nhau như thế."

Vấn đề này, Nam Phong không biết nên trả lời thế nào.

Cô và Chu Dục đúng thật là không thân, nếu bình thường anh ta đánh nhau, cô sẽ không hỏi đến dù chỉ một câu. Nhưng lần này nguyên nhân có khả năng liên quan đến cô nên cô mới không nhịn được mà phải hỏi thử.

Hết lần này tới lần khác suy nghĩ cô vẫn không biết nên giải thích cho Bùi Vân thế nào.

Bởi vì chuyện này cô cũng không rõ.

Bất luận là nói ra như thế nào cũng đều khiến người nghe cảm thấy Chu Dục đang thay cô trả đũa Trần Khiêm vậy.

Có lẽ anh ta thực sự đang xả giận giúp cô?

Chuyện chỉ đơn giản như vậy cô sẽ không hiểu lắm. nhưng nói ra từ miệng của cô, người khác nhất định sẽ nghĩ này nghĩ nọ.

Cô không muốn bị Bùi Vân hiểu lầm.

Cô suy nghĩ một chút: "Anh cũng biết đấy, chuyện Trần Khiêm theo đuổi em huyền ảo tới mức ai ai cũng biết. Giờ anh ta bị đánh, ai cũng đến hỏi em nguyên nhân. Em thấy hơi phiền nên đành dứt khoát tới hỏi Chu Dục xem đã có chuyện gì."

Bùi Vân hiểu rồi, anh gật đầu: "Như vậy sao, đúng rồi, chuyện với Trần Khiêm em xử lý ổn thỏa chưa?"

Nam Phong cười: "Em đã làm như anh nói, nói rõ ràng với anh ta rồi, anh ta cũng đồng ý từ bỏ. nếu không phải rất nhiều người biết chuyện này thì có lẽ hôm nay em sẽ lại phiền càng thêm phiền rồi."

"Vậy là tốt." Bùi Vân khẽ thả lỏng.

Còn về phần vì sao lại có cảm giác như trút bỏ được gánh nặng thì Bùi Vân không dám suy nghĩ quá sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đua xe

Chuyển ngữ: Nại

Vụ đánh nhau tuy có ồn ào khắp các khoa nhưng cũng nhanh chóng lắng xuống.

Ba ngày sau, Nam Phong gặp được Trần Khiêm dưới tòa nhà giảng đường của khoa nhân văn. Trên mũi anh ta vẫn còn băng gạc, cả khuôn mặt đều sưng vù, nhìn qua thật chật vật.

Anh ta nhìn thấy cô, thần sắc co rút lại, gật đầu một cái coi như chào hỏi rồi vội vàng bước đi.

Thật ra chuyện này không thể trách Chu Dục hoàn toàn được, nếu không phải do Trần Khiêm ra tay đẩy người trước thì Chu Dục cũng sẽ không ra tay mạnh như vậy.

Có trách thì trách thực lực chênh lệch quá lớn.

Tối hôm đó, lúc trên đường từ phòng tự học trở về ký túc xá, Nam Phong gặp được Bùi Vân, sắc mặt anh đang vô cùng lo lắng vội vàng vàng định

ra khỏi trường.

Nam Phong gọi anh, "Học trưởng, anh sao vậy?"

Bùi Văn nói, "Lần trước Chu Dục sau khi ra khỏi trường thì vẫn chưa về, hai hôm trước còn có thể gọi điện thoại, nhưng hôm nay gọi cậu ta lại tắt máy, anh sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì nên tranh thủ đi tìm xem sao."

Nam Phong vô thức nói, "Em đi cùng với anh."

Bùi Văn sùng sốt một chút rồi vẫn gật đầu ừ một tiếng.

Từ tết âm lịch sau lần gặp mặt vô tình với Chu Dục ở tiểu thành Tây Nam, ấn tượng của Nam Phong đối với anh thay đổi không ít, thật ra lần đó Chu Dục cũng không làm gì khiến cô có suy nghĩ này, chỉ đơn giản nó xuất phát từ tiềm thức.

Có lẽ thực sự giống như những gì mà Bùi Văn nói, Chu Dục của ngày hôm nay thực ra không phải con người thật của anh.

Ngày đó trong ký ức của hai người họ, cảnh tượng anh và Bùi Văn cãi lộn vẫn còn rõ một một trước mắt cô. Thực ra nghe được những lời Bùi Văn nói như thế, Nam Phong cũng có hơi lo lắng, nhưng có điều đây không phải là lý do để cô đi tìm Chu Dục.

Đối với cô mà nói, cô rất muốn có thể đi cùng Bùi Văn, làm cùng anh chút việc gì đó.

Cơ hội hôm nay tốt như vậy, cô nhất định phải tranh thủ.

Trước tiên hai người tới tiệm internet mà Chu Dục quanh năm suốt tháng cắm cò ở đó.

Bởi vì Chu Dục là khách quen của tiệm, có thể coi đây là ký túc xá thứ hai của anh cũng không quá, trong tiệm này từ quản lý đến khách chơi không ai là không quen anh.

Có điều lúc hai người tới hỏi thì có người nói Chu Dục đã rời đi lâu rồi.

Nam Phong không rõ thói quen thường ngày của Chu Dục, chỉ có thể cau mày hỏi Bùi Văn đang trầm ngâm, "Học trưởng, Chu Dục anh ta còn thường hay đến đâu nữa?"

Bùi Văn nhếch miệng, "Chúng ta đến quảng trường đó tìm xem."

Cái gọi là Quảng trường đỏ ấy Nam Phong đã từng nghe nói qua, là một quảng trường bị bỏ hoang cách đây không xa, nửa đêm nơi đây chính là "thiên đường" của các nhóm đua xe moto trái phép.

Nghe nói lúc trước còn có người chết vì tai nạn trong khi đua xe nữa.

Một học sinh bình thường sẽ không ai đến những nơi như thế.

Nghe ngữ khí đó của Bùi Văn, cô đoán chắc Chu Dục rất thường xuyên đến đó đua xe!

Bây giờ hơn chín giờ tối, màn đêm đã sớm bao trùm tất thảy.

Mặc dù cách trung tâm không xa nhưng quảng trường Đỏ này toàn là những thứ đồ nát nên buổi tối ở đây luôn luôn yên tĩnh và có phần hoang vu. Nếu so với những trường đại học xung quanh đây quả thực khác xa nhau.

Đền đường ở chỗ này bị hỏng rất nhiều, không có ai sửa chữa cộng thêm bốn bên là những công trình cũ kỹ đã đồ nát khiến cảnh tượng trở nên rất dọa người.

Cũng may Nam Phong đi theo sau Bùi Văn nên sự sợ hãi trong lòng cô nhanh chóng dịu đi.

Trên trời trăng sáng sao thưa, gió xuân nhẹ thổi.

Cô, một cô gái chưa tròn mười chín được sánh vai với cậu con trai mình thích đi dưới ánh trăng, điều này khiến nội tâm cô dâng lên một cảm xúc ngọt ngào đơn thuần của thời thiếu nữ.

Chỉ là sự ngọt ngào trong lòng nhanh chóng bị tiếng xe gắn máy khởi động nổ giòn làm cho tan biến.

Bùi Văn rảo bước nhanh hơn, "Chúng ta nhanh lên đi, anh đoán chừng Chu Dục hôm nay lại cá cược đua xe với người ta rồi."

Nam Phong mấp máy môi hỏi, "Anh ta đúng là không thể khiến người khác bớt lo lắng."

Cũng chịu cả Bùi Văn, bản thân mình còn một đồng áp lực chưa giải quyết được mà còn phải lo thêm cả chuyện của Chu Dục.

Hai người đi qua những khu khiến trúc hồng, một quảng trường hoang phế xuất hiện trước mắt hai người họ, tiếng xe nổ máy cực lớn xé toạc khung cảnh

yên tĩnh của đêm tối.

Trên quảng trường, hai chiếc xe mô tô phi như điên, bên cạnh đường đua, một đám cả trai cả gái không ngừng reo hò điên cuồng.

Tốc độ của hai chiếc mô tô đó quả thực rất kinh khủng, trên khúc rẽ, tưởng chừng người và xe sẽ có thể mài thẳng xuống đường trong nháy mắt nếu như không khống chế kịp thời, hậu quả thực sự không ai dám nghĩ đến.

Bùi Vân nhanh chóng tìm được người anh muốn tìm, anh gọi to, "Chu Dục!"

Chu Dục đang đứng trong đám người đó, bên cạnh anh còn có cô gái tóc đỏ đang dựa sát vào người.

Miệng Chu Dục đang ngậm miếng thuốc, từng đường nét trong khuôn mặt khuất trong bóng đêm, chỉ thấy tàn thuốc lúc sáng lúc tối.

Nghe được tiếng gọi của Bùi Vân, Chu Dục quay đầu lại, anh nhúm mày rồi nói nhỏ với mấy người bên cạnh vài câu sau đó đi ngang qua họ tới chỗ Bùi Vân đang đứng.

Bùi Vân cũng nhanh chóng đi tới, anh lạnh lùng nói, "Sao cậu lại đi cùng mấy người này nữa? Mau theo mình về trường!"

Hình như Bùi Vân đang rất đau đớn, vì sao một thiếu niên trong sáng đầy nhiệt huyết lại có thể ra nông nổi như ngày hôm nay?

Bùi Vân nghĩ trăm ngàn lần vẫn không thể lý giải nổi, cuối cùng anh bất lực.

Anh biết rõ, trên đời này chuyện khiến anh bất lực có rất nhiều, nhưng riêng chuyện của Chu Dục anh không có cách nào bỏ mặc.

Chu Dục vứt tàn thuốc xuống đất rồi dùng chân nghiền mạnh, "Cậu có thể không quản mình nữa hay không? Mình biết bản thân đang làm gì."

Bùi Vân cá giận, "Cậu biết cái rắm! học đến đại học năm Tư rồi, chẳng lẽ muốn cứ như vậy mà xong đời sao?"

Con tức bị đẩy lên tới đỉnh, sinh viên ngoan có tiếng của trường cũng không kìm được mà văng tục.

Chu Dục không thèm quan tâm, "Xong đời thì xong đời, dù sao cũng không chết được!"

Chu Dục nói xong mới phát hiện, trong bóng tối vẫn còn một bóng người đứng cách anh không xa.

Tuy không thấy rõ dáng vẻ đó nhưng anh dám chắc đó chính là Nam Phong.

Bộ dạng bất cần đời của Chu Dục bỗng chốc cứng đờ trong bóng đêm.

Hai chiếc xe kia trở về vạch đích.

Có người phía sau gọi anh, "Chu Dục, tới lượt mày!"

Lúc này Chu Dục mới có phản ứng, anh quay người đi về phía họ.

Bùi Vân vội vã ngăn lại, "Đừng đua."

Chu Dục không chút khách khí đẩy anh ra, "Cậu có thấy phiền không!"

Cô gái tóc đỏ kia cao giọng nói, "Anh đẹp trai à, anh đừng ngăn Chu Dục nữa, đêm nay bọn này đều đặt cược vào Chu Dục đấy, nếu anh ta không đua vậy anh đền tiền cho chúng tôi à?"

Mấy người khác huýt sáo ồn ào.

Bùi Vân chỉ đành buông Chu Dục ra.

Nam Phong chậm bước lên trước, đứng bên cạnh Bùi Vân, "Học trường, hay chúng ta ở đây chờ đi."

Bùi Vân gật đầu, cũng chỉ còn cách đó.

Chu Dục ngồi lên xe mô tô, đội mũ bảo hiểm xong, anh quay đầu nhìn về phía này.

Dưới màn đêm, cảnh sắc không được rõ ràng cho lắm, nhưng anh vẫn thấy một nam một nữ đang kề vai nhau đứng bên đường đua.

Ồ, nhìn qua cũng thật là xứng đôi!

Hai chiếc xe đồng thời khởi động, đi đến trước vạch xuất phát.

Tiếng nổ máy lại một lần nữa vang lên ầm ầm làm cho người nghe kinh hồn bạt vía.

Nhìn thấy hai chiếc xe chạy càng lúc càng nhanh, nhanh như hai tia chớp, Nam Phong nhất thời không nhận ra đâu là Chu Dục.

Cô lớn như vậy rồi nhưng đây mới là lần đầu tiên cô nhìn tận mắt chứng kiến tượng như vậy.

Có hơi sợ hãi.

Chiếc xe đó càng chạy càng nhanh, giống như muốn bay lên vậy!

Nam Phong nhìn thấy chiếc xe mô tô dường như sắp rời khỏi mặt đất, cô hoảng đến nỗi vô thức kêu lên.

Bùi Vân thấy vậy liền ôm lấy đầu cô, che đi tầm mắt của cô.

Một màn "tình tứ" này vừa hay rơi vào trong mắt của Chu Dục, qua lớp kính của mũ bảo hiểm, anh chứng kiến hai người họ hình như đang ôm nhau. Điều này khiến anh kinh ngạc và thất thần trong nháy mắt.

Trong nháy mắt đó, bánh xe trật khỏi quỹ đạo vốn được điều khiển của nó, chiếc xe cứ thế trượt dài trên mặt đường, cả người Chu Dục cũng bị văng ra xa.

Âm thanh va chạm cực lớn khiến mọi người kinh hãi.

Bùi Vân còn sợ hơn họ gấp mười lần, anh buông Nam Phong ra rồi vội chạy tới.

Nam Phong bị Bùi Vân che mất tầm nhìn nên cô chỉ nghe được âm thanh khi chiếc xe đổ trên mặt đất mà không thấy được cận cảnh. Giờ cô mới thấy cách đó không xa, chiếc mô tô đã bị hư hỏng đến không còn hình dáng ban đầu, người đội mũ bảo hiểm kia vẫn đang nằm trên mặt đất.

Cô nhận ra quần áo trên người anh, đó là Chu Dục.

Cô sợ hãi chạy theo sát Bùi Vân.

Bùi Vân vội tới bên cạnh Chu Dục nhưng không dám tùy tiện đụng vào người anh, Bùi Vân khẩn trương hỏi, "Cậu sao rồi?"

Chu Dục nằm trên mặt đường giật giật, tay phải đưa lên còi mũ bảo hiểm, sau đó ôm lấy cánh tay trái chậm chạp đứng lên, khàn khàn nói, "Không có việc gì."

Nhưng mà tiếng thờ đút quãng ấy đã bán rả Chu Dục.

Bùi Vân bán tín bán nghi, "Thật sự không sao?"

Chu Dục im lặng trong chốc lát mới thấp giọng nói với Bùi Vân, "Khả năng tay trái có chút vấn đề." Rồi lại nói với mọi người, "Tôi đi trước, mọi người cứ tiếp tục, xe của tôi để kệ đấy."

Người vây quanh anh dần dần rời đi hết.

Nam Phong theo hai người đi về, trên đường đi, ba người đều không nói chuyện, chỉ nghe được tiếng thở nặng nề của Chu Dục.

Bùi Vân lo lắng, "Có khi nào tay bị thương nghiêm trọng rồi không?"

Tuy rằng Chu Dục từ nãy đến giờ vẫn ôm cánh tay trái nhưng thần sắc vẫn rất bình tĩnh khiến mọi người không nghĩ anh bị thương nặng.

Thật lâu, Chu Dục mới hời hợt trả lời, "Có thể là gãy tay rồi."

Bùi Vân, "..."

Vậy là ba người trực tiếp đến bệnh viện.

Nam Phong hiểu rõ chuyện này không liên quan đến cô nhưng nếu đã đi cùng rồi thì bỏ đi lúc này cũng không hay lắm. vậy nên cô chỉ đành tiếp tục đi theo.

Phim chụp X quang cho thấy quả thực là gãy xương.

Nam Phong thăm bệ phục Chu Dục có thể bình tĩnh suốt dọc đường đi.

Chẳng lẽ anh ta không đau sao?

Đến lúc Chu Dục bó bột xong đi ra khỏi phòng bệnh đã gần rạng sáng.

Bùi Vân đi làm thủ tục và lấy thuốc, Nam Phong cùng Chu Dục ngồi chờ trên ghế dài.

Bởi vì anh ngã cả người xuống đường nên toàn thân đều bẩn, quần áo còn rách mấy chỗ. Tay trái bó thạch cao được treo trước người bằng một băng vải vòng qua cổ.

Không phải Nam Phong không đồng cảm với Chu Dục, chỉ là bộ dạng này của anh ta thực sự rất buồn cười.

Vậy nên cô không nhìn được mà bật cười thành tiếng.

Chu Dục lạnh mặt nhìn cô một cái, "Cười đã chưa?"

Nam Phong lắc đầu, "Không phải" sau đó cô dùng ngón tay đo đo, bộ dạng rất giống trẻ con, "Chỉ buồn cười một chút thôi."

Chu Dục trầm mặt quay đầu đi, bất thành linh quay đầu lại hỏi, "Sao cô lại đi tìm tôi."

Nam Phong đáp: "Buổi tối tôi vô tình gặp được anh Bùi Văn đang muốn đi tìm anh nên muốn đi cùng anh ấy."

Cô trả lời rất thật thà.

Chu Dục không nói gì nữa, anh nhếch môi vẽ ra đường cong thoạt nhìn như đã nguôi lạnh.

Sao anh lại có thể hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy?

Nam Phong cho là anh cảm thấy tức giận vì cô đã cười anh hỏi này nên thấp giọng nói, "Thật ngại quá, không phải tôi cố ý cười anh." Dừng một chút cô lại nói tiếp, "Tôi biết rõ tôi không có quyền nói gì, nhưng anh cứ như vậy sẽ khiến anh Bùi Văn buồn lắm."

Chu Dục càng trầm mặt, anh ngẩng đầu nhìn bóng đèn chân không ở nóc bệnh viện.

Nam Phong thấy anh không nói lời nào nên cô cũng đành im lặng luôn. Thấy Bùi Văn cầm mấy tờ giấy và một túi thuốc đi ra, cô vội vàng đứng dậy, "Xong chưa ạ?"

Bùi Văn gật đầu, "Xong rồi, thật ngại vì bắt em đi theo bọn anh đến tận bây giờ."

Nam Phong cười tủm tỉm, "Không có gì đâu ạ."

Mặt Chu Dục không chút biểu cảm nhìn hai người chăm chăm, tới tận khi Bùi Văn đến gần, anh vẫn thờ ơ ngồi nguyên tại chỗ.

Bùi Văn nhìn anh một cái, tức giận nói, "Ông anh à, đi thôi."

Lúc này Chu Dục mới đứng lên.

Ký túc xá của Bùi Văn và Chu Dục gần hơn so với Nam Phong một chút. Đi qua ký túc xá nam, Bùi Văn nói với Chu Dục, "Cậu về trước đi, mình tiễn Nam Phong về."

Cả đoạn đường về Chu Dục không nói câu nào, lúc này cuối cùng cũng mở miệng, "Cùng đi đi."

Ngữ khí nhàn nhạt, không nghe ra được bất cứ tâm trạng gì.

Bùi Văn ừ một tiếng, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này trời đã gần sáng, ký túc xá đóng cửa từ đời nào rồi.

Tới bây giờ thì đây là lần đầu tiên Nam Phong về ký túc muộn như vậy nên cô nhất thời không biết nên làm thế nào.

Bùi Văn cười trấn an cô, "Không sao đâu, ban đêm ở đây đều có người trực mà, để anh đi nói giúp em."

Nam Phong theo sau Bùi Văn đi đến gõ cửa phòng bảo vệ

Chu Dục không đi theo, anh đứng nhìn hai người họ từ xa.

Trong bóng đêm, hai người đứng sát gần nhau.

Nếu như không biết, người ngoài sẽ tưởng rằng họ là một đôi đang yêu nhau.

Chu Dục bỗng nhiên muốn hút thuốc lá!

Tác giả: Đầu bảng hôm nay làm bóng đèn nha~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bực bội

Chuyển ngữ: Nai

Tối hôm qua bị giầy vò tới tận quá nửa đêm, hôm sau Chu Dục ngủ đến tận mười một giờ mới dậy, theo thói quen, Chu Dục định nhảy thẳng xuống khỏi giường nhưng chợt nhớ ra tay trái của mình đang phải bó bột nên đành nhẹ nhàng bò xuống từ cái thang cạnh giường.

Anh gầy tay không tính là nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi chờ đợi là được.

Nhưng khi chỉ còn một tay, rồi lại phải cẩn thận tránh cho tay bó bột không dính nước thì Chu Dục mới cảm thấy thật sự quá bất tiện.

Trong lòng bỗng nhiên bực bội vô cớ.

Khi anh vào nhà vệ sinh để tiểu tiện mới thấy sự bất tiện đạt tới đỉnh điểm. rõ ràng bình thường anh thuận tay phải, nhưng lúc này tay trái không dùng được, bất tiện đến nỗi kéo cái quần lót xuống thôi cũng gặp bao nhiêu là khó khăn, đi vệ sinh xong còn phát hiện quần bị ướt một mảng..

"ĐCM!" Chu Dục không nhận được chữi thề trong nhà vệ sinh.

Bùi Vân từ sáng sớm đã ra ngoài, cả phòng chỉ còn Chu Dục và Vương Thụy đang chơi game bên ngoài.. nghe thấy động tĩnh trong nhà vệ sinh, Vương Thụy cao giọng cười hỏi, "Làm sao vậy, Có phải bất tiện lắm không? Có cần mình vào đỡ cậu không?"

Chu Dục: "Cút ông nội nhà mày đi!"

Vương Thụy cười ha hả

Chu Dục chắt vạt trong nhà vệ sinh xong đi ra, lại khó khăn mà thay quần, bất tiện đánh răng, rửa mặt, bất tiện làm xong hết tất cả trong vòng hơn nửa tiếng đồng hồ.

Khi Chu Dục trở lại phòng, Vương Thụy thấy sắc mặt anh không tốt bèn cười an ủi, "Bị thương gân cốt phải nghỉ ngơi một trăm ngày, cậu chịu khó một chút đi."

Chu Dục ngồi xuống ghế, nhìn cánh tay được cố định trước ngực, rồi lại nhìn mô hình Transformers cao bằng nửa thân người bỗng nhớ tới Nam Phong.

Cuộc sống của cô cũng gần giống tình cảnh của anh bây giờ.

Vương Thụy ngồi bên lại xấu xa cười nói, "Cũng may là bị gãy tay trái, nếu gãy tay phải thì phiền rồi...! đêm dài đằng đẵng không biết qua thế nào đây."

Chu Dục trừng mắt liếc Vương Thụy, "Nhảm nhí."

Vương Thụy như nhớ ra điều gì đó tiếp tục hỏi, "Đúng rồi, bạn gái của cậu đâu? Sao bị thương ra nông nỗi này cũng không đến chăm sóc vậy?"

"Không có."

"Không có bạn gái?"

Chu Dục không còn kiên nhẫn mà ừ một tiếng, bực mình muốn may ngay cái miệng của Vương Thụy lại.

Nhưng mà Vương Thụy đùa dai đã quen, không thèm để ý về mặt của Chu Dục vẫn hi hi, tiếp tục nói, "Không thể nào! Mỹ nhân khoa nhân văn không phải bị cậu đá từ học kỳ trước rồi sao? Tính đến giờ đã hơn một tháng, sao lâu như vậy không có người mới? lịch sử hiếm có đấy! Vô lý! vì sao, vì sao hử?"

Tên tiểu tử này giống như vừa phát hiện ra châu lục mới, kích động tới mức muốn hét lên.

Chu Dục bị Vương Thụy làm phiền gần chết, muốn đứng dậy đi ra ngoài, nhưng vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Bùi Vân mang theo hai cặp lồng com trở về ký túc.

"Cậu ra đây làm gì?" thấy Chu Dục giống như đang định ra ngoài, Bùi Vân bỗng khản trương.

Chu Dục đang muốn mở miệng ra cãi Bùi Vân mấy câu nhưng nhìn hai suất com trong tay cậu ta bèn nhịn lại, quay người trở về chỗ ngồi.

Bùi Vân đặt hộp cơm lên bàn trước mặt Chu Dục, "Cho cậu ăn canh sườn nhé."

Vương Thụy cười, "Ăn gì bỏ này, xem ra bạn thân còn tốt hơn bạn gái, khó trách Chu đầu bảng của chúng ta không cần đi tìm bạn gái nữa. chắc là do tiên nữ cũng không thể sánh bằng Bùi Vân ca ca rồi!"

Chu Dục tức giận, "Cậu có thể cầm miếng vào không?"

Giờ Vương Thụy mới phát giác, nãy giờ Chu Dục tức giận là thật, cậu ta le lưỡi, nháy mắt với Bùi Vân mấy cái rồi biết điều ngậm miệng.

Chu Dục nhìn số đồ ăn trên bàn, thản nhiên nói, "Cậu bạn thì đừng mua cơm về cho mình làm gì, mình tự xuống nhà ăn được."

Bùi Vân kéo cái ghế ngồi xuống, dù bạn vẫn muốn ngồi cũng Chu Dục một lát, "Chu Dục, cậu trở về đi, mình không muốn nhìn cậu cứ như vậy mà bị hủy hoại."

Bùi Vân dám chắc Chu Dục hiểu rõ hai chữ "Trở về" kia nghĩa là gì, trở về là Chu Dục của trước đây, là anh em cùng chung chí hướng, cùng nhau kẻ vai chiến đấu.

Chu Dục quay đầu nhìn anh một cái, đối diện với ánh mắt ôn hòa mà thâm trầm đó của Bùi Vân, anh bỗng nhiên chột dạ, vô thức né tránh ánh mắt đó.

Về phần vì sao lại phải chột dạ, Chu Dục không dám nghĩ nhiều.

Dường như, khi tâm tư mình mất công che giấu bị bóc móc ra, nỗi thẹn thùng sẽ khiến anh không thể nào đối mặt được.

Chu Dục không tập chung mà mở hộp cơm ra, cố nói bằng giọng thản nhiên, "Mình biết rồi."

Bùi Vân nghĩ rốt cuộc cậu ta cũng chịu nghe lọt những lời mình nói nên vỗ vỗ vai Chu Dục mấy cái, nhẹ nhàng thở phào một hơi dài.

...

Nam Phong gặp lại Chu Dục đã là ba ngày sau.

Lúc ấy trời đã chạng vạng, tại nhà ăn phía đông.

Đúng giờ cơm, cô đi ăn một mình, muốn tìm một chỗ trống không ai ngồi nhưng thực tế thì không đơn giản như vậy. Bốn phía toàn người là người, Nam Phong đưa mắt nhìn, thấy một bóng người rất nổi bật, có lẽ là do khí chất trời sinh không cho người khác dễ dàng bỏ anh ngoài tầm mắt nên cô có thể nhìn thấy Chu Dục từ tận phía xa.

Đối diện anh ta có một chỗ trống.

Nam Phong bụng suất cơm của mình qua đó.

Chu Dục cảm giác được phía đối diện mình có người ngồi xuống, theo phản xạ anh nâng mắt lên nhìn, thấy người đó là Nam Phong, Chu Dục hơi sững sờ.

Nam Phong cười cười với anh, "Tay anh sao rồi? còn đau không?"

Chu Dục nhìn cô một cái rồi nhanh chóng cúi đầu xuống ăn cơm, "Cũng tạm."

Mắt Nam Phong nhìn vào cánh tay được cố định trước ngực của Chu Dục, "Có phải rất bất tiện không?"

"Có chút."

Anh biết rõ cô chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Bởi vì nhìn thấy bộ dạng này của anh, cô nhất định đang cảm thấy đồng cảm.

Nam Phong thấy anh không có hứng thú nói chuyện nên cũng không hỏi thêm gì nữa, cô cầm lấy đôi đũa rồi cúi đầu ăn cơm.

Khi cô cúi đầu xuống, Chu Dục phía đối diện ngẩng lên. Anh nhìn cô thật lâu rồi thấp giọng nói, "Đêm hôm đó, cảm ơn cô!"

Nam Phong nhìn anh, "Cảm ơn tôi cái gì?"

Chu Dục: "Cảm ơn cô vì đã cùng tôi và Bùi Vân đến bệnh viện, vì tôi mà lẫn lộn tới hơn nửa đêm."

Nam Phong cười, "Tôi nói rồi, tôi muốn đi cùng Bùi Vân." Nói xong, cô nháy mắt với anh, "Anh cũng biết đó, cơ hội tốt như thế không nên bỏ lỡ."

Cô thích Bùi Vân, bí mật này trời biết, đất biết, cô biết, người đối diện biết, vì vậy trước mặt Chu Dục, cô không cần giấu giếm.

Nhất là khi Nam Phong khẳng định, một trăm phần trăm Chu Dục sẽ không bán đứng cô.

Chu Dục yên lặng nhìn má lúm đồng tiền của cô, đột nhiên cảm thấy yết hầu nóng rát, anh muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể nói thành lời. Anh khẽ ừ một tiếng rồi lại tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Anh đến trước Nam Phong nên trong lúc Nam Phong đang ăn, Chu Dục đã ăn xong rồi.

Nam Phong thấy anh vẫn ngồi yên chưa rời đi, cô hỏi, "Sao anh vẫn chưa đi?"

Chu Dục: "Ngồi thêm một lúc."

Nam Phong ngẩng đầu lơ đãng nhìn vào mắt anh. Con ngươi màu đen nằm trong đôi mắt hẹp dài, bởi vì mắt anh không có biểu cảm gì nên đáy mắt cũng không dễ dàng để lộ tâm tình.

Mắt sâu như vậy, trầm như vậy thật khiến cô không hiểu sao bỗng giật mình, tranh thủ trời gian mà tránh đi.

Chu Dục cũng nhìn cô gái đang ngồi trước mặt.

Tóc cô rất đen, cái trán tròn bóng, lúc ăn, đôi lông mày thỉnh thoảng lại nhướn lên.

Cô ăn rất nghiêm túc.

Hình như cô làm việc gì cũng rất nghiêm túc vậy.

Ví dụ như thích một người.

Cuối cùng Nam Phong cũng ăn xong, cô đặt đũa xuống thỏa mãn mà thở phào một hơi. Ngẩng đầu lên nhìn Chu Dục, ánh mắt cô rơi trên cánh tay bó thạch cao của anh, cười nói, "Tay của tôi khi đó mất nửa năm mới khỏi, tay anh tuy không nghiêm trọng như vậy nhưng người ta nói, động gân cốt mất một trăm ngày, anh đừng cô quá kéo lại ảnh hưởng đến quá trình hồi phục, tuổi trẻ đừng để lại di chứng cho sau này."

Khỏe môi Chu Dục hơi nhếch lên, anh ừ một tiếng. Biết rõ cô chỉ đang khách sáo quan tâm nhưng trong lòng vẫn ầm ập không thôi.

Nhưng Nam Phong lại mây trời nước chảy bỏ xung thêm một câu, "Bằng không anh Bùi Văn lại phải theo anh chịu dày vò lần nữa."

Nét cười yếu ớt trên mặt Chu Dục bỗng chốc cứng đờ, một lát sau, anh thở dài, "Đúng vậy! tôi không nên gây thêm phiền toái cho cậu ấy."

Nói xong, anh lại nhớ ra điều gì đó, anh chỉ chỉ cánh tay bó thạch cao. "Cô ghi cho tôi một câu chúc đi."

Nam Phong sững sốt nhưng nhanh chóng kịp phản ứng, cô lấy ra một cây bút, đứng dậy đi đến bên cạnh anh.

Chu Dục xoay người, đặt cánh tay bó bột của mình đến trước mặt cô.

Nam Phong hơi cúi người, cô cầm bút tỉ mỉ viết từng chữ lên khối thạch cao màu trắng: "Chu Dục, sớm ngày hồi phục! ồ, chữ Dục viết thế nào nhỉ?"

Hai người ở gần sát nhau, trên tóc cô có mùi hương dầu gội nhàn nhạt, theo nhịp hô hấp tràn vào lồng ngực anh.

Nam Phong không nghe thấy tiếng trả lời, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh hơi hoảng, cô không đợi anh trả lời mà cúi đầu cười tủm tỉm sửa thành, "Chúc Chu đầu bảng sớm ngày bình phục."

Đối với cái biệt danh này của mình, Chu Dục không thể hiện thái độ yêu thích hay chán ghét. Trên thực tế, mấy năm nay anh bắt đầu không có thái độ yêu hay ghét với mọi thứ xung quanh rồi.

Cảm giác bị quan và chán đời khiến anh chết lặng, anh chỉ có thể tìm đến những thứ có thể kích thích thần kinh ví dụ như chơi game, đua xe, thậm chí nhận cá cược để theo đuổi một cô gái nào đó.

Những thứ này dần dần vẽ lên cho anh một "thương hiệu" như một cách để bổ sung vào chỗ trống.

Nhưng càng ngày, anh càng cảm thấy trống rỗng.

Rõ ràng vừa mới hơn hai mươi tuổi lại có cảm giác sinh mệnh mình giống như giếng cạn vậy.

Ngay từ đầu, anh chỉ muốn dùng cách cực đoan nhất để chống đối với bố mình.

Rồi dần dà, anh thực sự đã mất đi phương hướng.

Anh cúi đầu nhìn hàng chữ kia một lần, chữ cô thật đẹp, uyển chuyển mà tinh tế, chữ cô cũng giống như cô vậy.

Nam Phong đóng nắp bút, cười nói, "Không nghịch bậy nữa thì sẽ sớm hồi phục thôi."

"Cảm ơn lời chúc nhé."

Nam Phong bị dáng vẻ nho nhã của Chu Dục lúc này chọc cười, "Tôi nghĩ anh sẽ không thêm đề ý cơ đấy."

Trong mắt cô, anh trước giờ luôn là một người không thêm đếm xỉa tới mọi thứ xung quanh, lúc đó ngã xe bị thương, anh cũng không có phản ứng gì cả, giống như mọi cảm giác của người này đều ngủ quên rồi vậy.

Thậm chí cô còn nghĩ, anh không biết đau.

Chu Dục nhìn cô cười một tiếng mà không nói gì thêm.

Nam Phong bụng khay cơm của mình, "Tôi đi đây."

Chu Dục gật đầu, đưa mắt dõi theo cô khuất dần trong dòng người.

Anh nhìn đồng hồ trong nhà ăn mới phát hiện, hôm nay anh ở đây những nửa tiếng đồng hồ, phần lớn thời gian đều bên cạnh cô.

Đúng là Chu Dục không có quan tâm đến cánh tay bị thương của mình, cũng thừa nhận rằng cảm xúc của anh đã ngủ quên lâu rồi.

Trong những ngày tháng chán chường đó, anh dường như vô cảm với mọi thứ.

Nhưng có một số chuyện, chẳng biết từ lúc nào đã không còn như vậy nữa.

Cảm giác trong anh lúc này không giống bình thường, nó quá nhiều dòng máu chảy trong huyết quản của anh, khiến anh rục rịch, khiến anh sợ hãi và bất an.

Anh biết mình không cách nào không chế nên không dám nghĩ tới nữa.

Trong thời gian dưỡng bệnh, chỗ tay bó thạch cao bắt đầu ngứa ngáy.

Trong lòng Chu Dục vẫn thường xuyên bốc hỏa, không biết là do vết thương hay là do cảm xúc trong lòng mình.

Anh càng muốn áp chế nó, nó càng hung hăng và rõ ràng.

Mỗi ngày đều gầy vò anh.

Buổi tối chủ nhật Bùi Văn về nhà, trong ký túc chủ còn anh và Vương Thụy.

Vương Thụy rửa mặt xong trở lại phòng, nhìn thấy vẻ mặt Chu Dục đang bất an và nôn nóng, anh đi qua vỗ vai Chu Dục, quan tâm hỏi, "Tay không thoải mái à?"

Chu Dục như bị dọa sợ, giật mình đứng bật dậy ôm lấy cánh tay bó bột trước ngực mình, không cẩn thận khiến thạch cao cọ vào cái thang bên cạnh. Chu Dục vội vàng xem xét từng ly từng tí chắc chắn rằng dòng chữ ghi trên thạch cao không bị sứt sứt gì mới dám thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nổi trận lôi đình quát Vương Thụy, "Cậu có mù không? Lần sau đừng có đụng mình như thế."

Vương Thụy lại tưởng mình đụng phải Chu Dục khiến tay anh bị đau nên áy náy hỏi, "Không sao chứ?"

Chu Dục cũng ý thức được phản ứng của mình hơi thái quá bèn xin lỗi, "Không sao, chỉ là mình có hơi thất thần."

Vương Thụy cẩn thận đánh giá Chu Dục mấy lần, "Chu Dục, mình thấy dạo gần đây cậu có cái gì đó không thích hợp."

Chu Dục vô thức phủ nhận, "Không sao/"

"Thật không sao? Mình vừa đi rửa mặt thấy cậu nhìn chằm chằm khối thạch cao, rửa mặt xong đi ra vẫn thấy cậu ngắm thạch cao. Nó có đẹp đến nỗi đấy không? Chúng ta đều là huynh đệ, cậu có chuyện gì thì nói ra, giúp được nhất định mình sẽ giúp/"

Chu Dục nói: "Mình thì có thể có chuyện gì?"

Nói xong anh bò lên giường.

Trải qua mấy ngày tập luyện, cuối cùng Chu Dục đã quen dần với việc làm mọi thứ bằng một tay.

Lên giường kéo rèm xuống, trong khoảnh khắc, bóng tối nặng nề bao phủ.

Thời gian còn sớm, anh không buồn ngủ, nằm thẳng dõi mắt nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng, cũng không biết qua bao lâu anh thấy bên giường đối diện truyền đến tiếng thở đều đều của Vương Thụy, nhưng bản thân Chu Dục còn rất tỉnh táo.

Tuy rằng tỉnh táo, nhưng trong đầu lại vừa trống rỗng, vừa bức bối, giống như có con mành thú hung hăng chui vào người anh căn xé.

Chu Dục dứt khoát lật chăn ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ thoáng thấy sắc đêm của thành phố.

Nét chữ trên thạch cao không nhìn thấy rõ lắm.

Đầu óc Chu Dục bỗng hiện lên khung cảnh ở tiểu thành Tây Nam hôm đó.

Cô được anh bọc trong áo khoác, hơi thở của cô phả nhẹ nhẹ trên lồng ngực anh.

Cơ thể của cô vừa nhỏ nhắn, vừa mềm mại.

Anh thậm chí còn như hơi thở cô quanh quẩn bên anh, mang theo mùi hương thoang thoảng anh không thể gọi tên.

Chu Dục bỗng thấy khô nóng hơn, rõ ràng là đêm tháng ba đầy hơi lạnh vậy mà trán anh đã thấm đầy mồ hôi.

Anh muốn xua đi những hình ảnh trong đầu mình, nhưng càng cô nó càng quấn chặt lấy suy nghĩ của anh. Nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể mãnh liệt dồn hết xuống bụng dưới, cơ thể anh vừa nóng vừa cứng, cảm giác như muốn nổ tung ra.

Anh nhắm mắt, vươn tay phải vào trong quần...

Giờ phút này, cảm giác hưng phấn không thể che giấu đã kích thích phản ứng của cơ thể...

Ùn ùn kéo đến rất nhanh, dâng trào mạnh mẽ.

Chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm và sáng khoái đến vậy.

Anh khó khăn tựa vào đầu giường, thở từng hơi từng hơi phì phò, toàn thân giống như bị rút hết khí lực, trên tay thấm ướt một mảng. Nhưng sau khi cơn khoái cảm hư ảo mà ngắn ngủi này qua đi, Chu Dục chỉ cảm thấy nỗi buồn bức vô cớ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trở về

Chuyển ngữ: Nại

Bây giờ đã qua tháng ba, tiết trời cũng dần trở nên ấm áp hơn. Mỗi lần từ phòng tự học trở về, ngang qua cái hồ nhỏ bên đường Nam Phong đều dừng lại lâu hơn một chút.

Ngày hôm đó trở về đã là mười giờ tối.

Người trên đường lúc này không còn nhiều, phần lớn đều là những cặp đôi yêu nhau sóng vai vừa đi vừa tâm sự.

Nam Phong rời đi, vốn định nhanh chân về ký túc xá nhưng bỗng nhiên cô nhìn thấy có một chiếc xe hơi màu đen đỗ ven đường cách đó không xa, bên cạnh chiếc xe có hai người.

Đèn đường mờ nhạt, có những chú bướm đêm vờn quanh.

Hai người đó đứng đối diện nhau, bóng in xuống mặt đất bị kéo rất dài.

Một trong số đó vẫn còn băng vải quấn qua cổ, Nam Phong dựa theo bóng lưng đã có thể biết đó là ai, nhưng người có tuổi tác cao hơn đứng đối diện anh, cô không biết là người nào.

Nam Phong mơ hồ nhìn ra được không khí xung quanh hai người này không được tốt lắm.

Thậm chí cả hai còn đang giương cung bạt kiếm.

Bước chân cô dừng lại mà không tiếp tục đi nữa.

Chu Dục không nghĩ tới việc bố mình bỗng nhiên tìm đến trường đại học.

Chuyện anh đưa xe bị gãy tay không phải là bí mật gì, ông Chu biết được chuyện này cũng không nằm ngoài suy tính của anh.

Quan hệ giữa hai bố con đã căng thẳng hơn ba năm nay, nhưng vẫn không thể nói hồng là hồng được.

Sau khi ông Chu tái hôn, Chu Dục tới giờ vẫn không có quay trở lại ngôi nhà của mình nữa, cũng dứt khoát không nhận tiền của bố.

Mấy ngày hôm nay, anh rốt cuộc cũng nghiêm túc suy nghĩ lại một số chuyện, thậm chí anh đã bắt đầu hoài nghi, có phải dưới tư cách là một người con, anh đã quá xét nét tới những thứ vụn vặt rồi hay không?

Nhưng mà khi vừa bị bố mình gọi tới, câu đầu tiên anh nghe được không phải lời quan tâm mà là một câu răn dạy, "Mày đúng thật là có bản lĩnh, còn dám đi đưa xe? Có phải muốn vào cục cảnh sát rồi hủy hoại hết mặt mũi của bố thì mày mới vừa lòng không? Bố nói cho mà biết, nếu mày thực sự vướng vào những chuyện như thế, bố dứt khoát sẽ không quản nữa."

Chu Dục suýt quên mất, thứ mà người đàn ông này quan tâm hàng đầu vĩnh viễn là mặt mũi và thể diện của mình.

Danh dự của bản thân, mặt mũi của bản thân, cả con đường làm quan nữa...

Chu Dục chán nản, "Không phải đã sớm nói ông không cần quan tâm rồi hay sao?"

"Nếu như mày không phải con của bố, những chuyện mặt mặt như thế này, bố đã không thèm liếc một cái."

"Đúng vậy! Cục trưởng Chu mấy năm nay sau khi vợ chết thì quan lộ rộng mở, còn có cả vợ mới xinh đẹp ôm trong lòng, chỉ hận sao lại có một đứa con mặt nết như tôi cản chân cản tay ông."

Bố Chu Dục gơ cánh tay lên, hung hăng tát xuống mặt Chu Dục.

Anh không trốn tránh, "Chát" một tiếng cả cảnh đêm yên tĩnh đều bị làm cho kinh động, mấy con bướm đêm bay xung quanh ánh đèn cũng giật mình tản đi nhanh chóng.

Nam Phong đứng cách đó không xa, trong lòng bị chấn động mạnh.

Chu Dục nghiêng đầu, tay phải sờ lên bên má, anh gọi thẳng tên họ của bố mình, "Chu Khai Chấn, nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Mẹ tôi chết thế nào, ông đừng tưởng tôi không biết."

Hàng mày của ông Chu đột nhiên nhướn lên, sắc mặt không rõ biểu tình, ngoài miệng vẫn là những ngôn từ chính nghĩa, "Mẹ mày chết trong khi tham gia cứu viện tại khu vực bị động đất. Được người đời biết ơn và gọi một tiếng anh hùng!"

Chu Dục nói, "Mẹ tôi đương nhiên là một anh hùng, nhưng tên đao phủ hại chết bà là ông! Nếu không phải ông dựa vào quan hệ đưa mẹ tôi đến đó tập huấn thì mẹ tôi sẽ không gặp phải động đất, bà cũng sẽ không mất tích."

Mảnh sành cắm trong lòng bao lâu nay cuối cùng cũng bị Chu Dục nhổ ra.

Từ nay về sau, anh sẽ không phải nguy trang cho nó nữa.

Anh biết rõ, từ thời khắc này trở đi, quan hệ cha con giữa anh và người đàn ông này chính thức tan vỡ.

"Tới đó huấn luyện là do mẹ con tự mình xin đi." Sắc mặt Ông Chu tái nhợt, lời nói vô lực

Tâm trạng của Chu Dục bỗng bình tĩnh lạ thường. "Nếu như không phải do ông cố hết sức đề nghị, bà sẽ đi tập huấn ở nơi khác. Nhưng chỗ mẹ tôi định đi thì chỉ mất có hai tuần, làm sao đủ để ông cũng nhận tình của mình vụng trộm?"

"Con..." sắc mặt ba Chu càng lúc càng trắng bệch.

Chu Dục tiếp tục nói, "Lúc mẹ tôi xảy ra chuyện ở khu vực bị động đất, ông đang làm gì? Đang đi mua nhà cho tình nhân của ông! Nếu không phải lúc tốt nghiệp cấp III phát hiện ra chuyện này, chắc đến bây giờ tôi vẫn không thể tin mình có một người bố như vậy! cũng đúng, ông dựa vào nhà vợ để một bước lên mây, đến hơn bốn mươi tuổi tiền tài đủ cả vợ còn chết đúng ý ông rồi nên nhanh chóng cưới một cô vợ ngoài hai mươi. Đây đúng là hình tượng một người đàn ông thành đạt điển hình!"

Ông Chu tức giận đến nỗi không nói được thành lời, chỉ biết thở gấp rồi chỉ vào mặt Chu Dục, "Mày... đồ bất hiếu... bất hiếu!"

Cuối cùng, ông vung tay rồi quay người trở lại trong xe, phân phó cho tài xế lái xe đi thẳng.

Chu Dục đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc xe biến mất dần trong màn đêm, nét mặt lạnh lùng.

Áp lực trong lòng phải giấu kín bao năm nay được nói ra anh vốn nghĩ sẽ phải rất vui vì cảm giác được trả thù, nhưng mà thực tế chỉ có thất vọng.

Mấy năm nay, hình như không phải anh đang hờn dỗi với ông ta mà là đang hờn dỗi với chính mình.

Nhưng bây giờ anh mới phát hiện ra, tất cả đều không có ý nghĩa gì cả.

Mẹ mất rồi không thể thay đổi được, anh không biết mình sẽ phải đối diện với người đàn ông đó như thế nào, thậm chí không thể thay đổi được mối quan hệ giữa ông ta và cô vợ mới.

Thứ duy nhất thay đổi chỉ có bản thân anh.

Chu Dục nhắm hai mắt, bỗng nhiên cảm thấy điều gì đó bất thường, đột nhiên anh quay đầu. quả nhiên, đứng cách đó không xa anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Nam Phong thấy mình bị phát hiện, đành yên lặng tiến lên trước tự thú, "Tôi không phải cố ý nghe lén."

Chu Dục nhìn cô một cái rồi xoay người bỏ đi.

Tuy rằng không phải cố ý nhưng Nam Phong vẫn cảm thấy chột dạ, cũng không dám gọi Chu Dục nên đành yên lặng theo sau.

Đã đến khu ký túc xá, cô phát hiện Chu Dục không có ý muốn trở về mà tiếp tục đi về phía cổng trường, cô gọi anh, "Chu Dục, đã muộn như vậy, anh còn muốn đi đâu?"

"Cô không cần quan tâm"

Nam Phong vẫn đi bên cạnh anh, cô quay đầu nhìn anh thấy bên má trái vừa bị bố anh tát vẫn còn hằn đỏ. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh hơi hơi nghiêng mặt đi.

Nam Phong nói, "Chu Dục, tay của anh còn chưa khỏi, đã trễ như vậy rồi, anh nên về ký túc xá đi."

Chu Dục cau mày nói, "Cô có thấy phiền không hả?"

Nhưng mà ngữ khí của anh không đem lại nửa phần uy hiếp.

Nam Phong suy nghĩ một chút lại nói, "Tôi thực sự không hiểu nổi, anh giận dỗi với bố mình như vậy để làm gì. Anh nghĩ anh có thể trừng phạt ông ấy sao? Người chịu trừng phạt từ đầu đến cuối chỉ có anh! Cuộc sống bị đảo lộn cũng chỉ có anh!"

Chu Dục dừng bước, bình tĩnh nhìn cô.

Cặp mắt anh đen kịt, dưới màn đêm, Nam Phong không thể đọc hiểu những suy nghĩ trong đó.

Một lúc lâu sau, Chu Dục nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ, "Cô thực sự muốn xen vào chuyện của tôi?"

Nam Phong không rõ ý của anh, "Hả?"

Chu Dục bỗng nhiên bước tới gần cô, Nam Phong vô thức lùi ra phía sau.

Anh bước tới gần, cô lại tránh xa ra.

Hai người đứng quá gần nhau, hơi thở trên người Chu Dục ngập tràn khí thể bức người làm cho Nam Phong không khỏi khản trương, còn cặp mắt đen của anh, sâu thẳm như muốn hút người đối diện vào.

Nam Phong kịp phản ứng, nhanh tay đẩy Chu Dục ra, "Tôi chỉ không muốn thấy Bùi Văn mỗi ngày đều vì anh mà phải lo lắng!"

Chu Dục sững sờ một hồi, anh nhắm hai mắt lại trong lòng thì cười tự giễu.

Cho đến cùng thì anh đang nghĩ gì?

Chu Dục chợt vật quay người bước nhanh đi.

"Chu Dục...Chu Dục..." Nam Phong đứng im tại chỗ cất giọng gọi Chu Dục nhưng anh lại làm như không nghe thấy.

Chứng kiến Chu Dục càng ngày càng đi xa, Nam Phong suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại ra gọi cho Bùi Văn, cô thuật lại ngắn gọn sự việc xảy ra vừa nãy cho anh nghe. Bùi Văn nói cô đứng tại chỗ chờ anh, anh sẽ lập tức tới ngay.

Nam Phong đứng chờ mấy phút đã thấy Bùi Văn thở hồng hộc chạy tới.

"Người đâu rồi?"

Nam Phong chỉ chỉ phía cổng trường, "Đi ra ngoài rồi."

Bùi Vân hỏi, "Bố cậu ấy thực sự đã đánh sao?"

Nam Phong gật đầu, "Cả bên má đều bị tát đến sưng cả lên."

Bùi Vân thở dài, "Đi thôi, chúng ta đi tìm cậu ấy về."

Lúc này đèn đường đã sắp tắt, hai người nhanh chóng đi về hướng cổng trường.

Quả thực Chu Dục có đi ra khỏi trường, nhưng anh chỉ dừng lại ở cửa hàng tiện lợi mua một chai nước xong liền quay lại.

Quảng thời gian vừa qua khiến Chu Dục vừa cảm thấy ngớ ngẩn, vừa buồn cười.

Từ xa, anh đã nhìn thấy hai bóng người quen thuộc.

Một người là bạn thân nhất của anh, người còn lại đối với anh là bí mật không thể nói ra.

Hai người đang kè vai nhau mà đi, đèn đường chiếu xuống khiến bóng họ kéo dài trên nền đất, thân mật mà lỏng lẻo vào nhau.

Những vọng tưởng vừa mới sinh ra trong đầu anh bây giờ không còn một chút nào cả.

Anh không đi nữa, đứng im một chỗ nhìn hai người đó đang dần bước về phía anh.

Vẫn là Bùi Vân phát hiện ra Chu Dục trước, anh gọi to, "Chu Dục!"

Sau đó Bùi Vân vội vã chạy tới, đứng trước mặt Chu Dục, anh ti mỉ nhìn kỹ lại, "Cậu không sao chứ?"

Chu Dục lắc đầu thấp giọng nói, "Không sao."

Bùi Vân: "Nam Phong đã kể hết mọi chuyện cho mình nghe rồi."

"Ủm" Chu Dục thản nhiên bỏ sung một câu, "Mình thực sự không có chuyện gì."

Ánh mắt Chu Dục lướt ra phía sau Bùi Vân, chậm rãi dừng lại trên người Nam Phong.

Nam Phong bước lên, cô hơi ngượng ngùng nói, "Tôi cứ nghĩ anh sẽ lại muốn bỏ đi vì vậy nên gọi anh Bùi Vân đến tìm anh."

Chu Dục nhìn cô một cái, bỗng nhiên cười rồi khoác vai Bùi Vân, "Đại ca à, cậu sắp thành mẹ mình rồi đấy! yên tâm đi, mình đã nghĩ thông suốt rồi, sau này sẽ không hờ dỗi nữa."

Có lẽ hai người đã rất lâu rồi không được nói chuyện nhẹ nhàng tử tế với nhau như vậy, Bùi Vân nhìn Chu Dục với ánh mắt do xét, anh nghi ngờ hỏi, "Thật chứ?"

Chu Dục gật đầu, "Thật!"

Bùi Vân vươn tay ra, Chu Dục phối hợp, hai người đập tay nhau.

Bùi Vân vui mừng nói với Nam Phong, "Nam Phong, em nghe thấy chưa? Em phải làm chứng, tên gia hỏa này cái tà quy chính rồi, nếu cậu ấy không làm được, anh và em cùng xử đẹp cậu ta."

Nam Phong gật đầu, "Em nghe thấy rồi."

Ba người cùng nhau trở về, Bùi Vân và Chu Dục bá vai bá cổ nhau, bước đi cứ lượn bên này, lượn bên kia. Chu Dục đưa chai bia mình vừa uống trong tay cho Bùi Vân.

Bùi Vân không chê Chu Dục đã uống qua, trực tiếp ngửa đầu uống một hớp lớn.

Hai người có chiều cao bằng nhau, ngoại hình đều bắt mắt như nhau.

Sau cơn mưa trời lại sáng, tâm trạng của hai người lúc này không tệ, đi trên đường còn cùng nhau hát một bài hát nào đó.

Là một ca khúc Nam Phong không biết tên, có giai điệu thật êm tai nhưng cũng không kém phần hăng hái, tràn đầy nhựa sống.

Cô nghĩ, đây là ca khúc thuộc về tình bạn của Bùi Vân và Chu Dục.

Nam Phong yên lặng đi bên cạnh lắng nghe giai điệu bài hát, cô len lén nhìn hai người bỗng dưng cảm thấy cảm động vô cùng.

Sau khi trở lại ký túc xá, rửa mặt xong lên giường cũng đúng lúc tắt đèn.

Bùi Vân đang mơ màng định ngủ, thì bị Chu Dục gõ gõ đầu giường.

Hai năm qua, cuộc sống sinh hoạt của hai người luôn trái ngược nhau, thời gian gần nhau không có nhiều, thời gian tâm sự, tán gẫu cũng vậy.

Thậm chí mấy năm qua Chu Dục còn không thích nói chuyện nhiều.

Hai người họ tưởng chừng dần xa cách nhau, nay lại từng bước, từng bước sát lại gần.

Bùi Vân nghĩ Chu Dục muốn "tâm sự đêm khuya" cùng mình, anh cười nói, "Cậu muốn nói gì à?"

Trong bóng tối, Chu Dục im lặng trong chốc lát rồi giống như lơ đãng hỏi, "Cậu... có phải cậu thích Tống Nam Phong không?"

Bùi Vân sững sốt, anh cười khẽ một tiếng. "Thích hay không thích gì chứ, hoàn cảnh của mình hiện giờ đâu có nhàn nhã để nói đến mấy chuyện như thế?"

Nhận được đáp án nằm trong dự liệu, Chu Dục yên lặng một lát rồi lại hỏi tiếp, "Cái đó... nếu cô ấy thích cậu, tỏ tình với cậu, cậu cũng sẽ từ chối cô ấy giống như những người khác sao?"

Sau câu hỏi đó là một quãng trầm mặc rất dài.

"Nam Phong... cô ấy rất tốt." Bùi Vân thấp giọng nói.

Trừ câu nói đó ra, không ai nói thêm câu nào nữa.

Bùi Vân không nói ra đáp án.

Nhưng Chu Dục đã biết rõ.

Thực ra không hỏi, anh cũng biết rõ đáp án rồi.

bốn chương hôm nay đăng vội nên sẽ không tránh khỏi việc vẫn còn sạn, huynh đệ thông cảm nha~

<3 Nại

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sinh nhật

Chuyển ngữ: Nại

Sinh nhật của Bùi Vân là một ngày cuối tháng tư, vì Nam Phong từng đề ý thể sinh viên của Bùi Vân nên đã nhớ kỹ ngày tháng. Cô biết rõ anh không tổ chức sinh nhật vì thế cô quyết định lặng lẽ tặng anh một món quà.

Dù sao đây là chuyện mà một người yêu thầm có thể làm.

Tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới việc cuộc tình đơn phương của mình có thể kéo dài được bao lâu, càng không nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai mình và anh sẽ có thể bên nhau.

Thích một người là việc của mình, giấu kín trong lòng để cho tình cảm thười thiếu thời có một nơi để dựa vào, vậy là đủ.

Cô còn trẻ, thích một người như vậy không cần quá nặng tâm cho tương lai vậy nên mới thực sự đơn thuần và chân thật.

Có đôi khi Nam Phong cảm thấy trạng thái như vậy thật không thể tốt hơn, thậm chí cô còn không mấy chờ mong vào một mối quan hệ yêu đương...cho dù đối tượng có là Bùi Vân đi chăng nữa.

Cô từng nghe Bùi Vân nói, giờ ăn trưa anh thích nghe đài, nghe nhiều nhất là kênh âm nhạc.

Cô cũng thường xuyên nghe kênh âm nhạc phát vào giữa trưa, mỗi thứ sáu là thời gian dành cho mục "Bài hát của thánh già" mỗi ca khúc được yêu cầu bằng cách gửi tin nhắn. Về phần có được chọn phát thanh hay không thì phải dựa hoàn toàn vào vận may.

Trưa hôm nay, vội vàng ăn trưa xong, Nam Phong cầm điện thoại lên lút chạy tới cầu thang thoát hiểm, gửi đi tin nhắn mà cô đã soạn từ tối qua, sợ cơ hội được chọn quá ít, cô còn cố ý gửi mấy lần.

Tiết mục bắt đầu lúc 12:30, còn nửa tiếng nữa.

Mấy bài hát đã phát xong, phần lớn đều là những ca khúc được gửi tặng từ bạn trai hoặc bạn gái cho nửa kia của mình, Nam Phong vẫn chưa nghe được tên của Bùi Văn.

Trước mắt chỉ còn một ca khúc cuối cùng.

Nam phát thanh viên có giọng nói trầm ấm, dịu dàng, "Cuối cùng là ca khúc "Tiểu tình ca" được một bạn nữ giấu tên gửi đến cho bạn học Bùi Văn khoa công nghệ trường đại học Giang Đại, cô gái hi vọng, bạn học Bùi Văn tâm tưởng sự thành, mỗi ngày đều vui vẻ, mãi mãi có thể làm được những điều mình mong muốn."

Tiếng nhạc trong radio vang lên, bởi vì cô mở loa ngoài nên nhịp điệu êm tai của ca khúc bao trùm khắp hành lang yên tĩnh.

Nam Phong ngồi trên bậc cầu thang kích động mãi không thôi, cô hận không thể ôm điện thoại hôn chụt một cái.

Mãi đến khi bài hát được phát xong, cô thỏa mãn duỗi thẳng lưng, đang muốn quay về ký túc xá bỗng nhiên thấy một người đứng trước lối thoát hiểm từ bao giờ.

Nét mặt Cố Hàm vui vẻ đi đến bên Nam Phong, "Chị vừa tới ký túc xá tìm em, bạn học em bảo em vừa cầm điện thoại ra ngoài không biết có phải đi ra hành lang gọi điện thoại hay không nên chị ra đây tìm em."

Nam Phong cười không mấy tự nhiên: "Học tỷ, chị tìm em có việc sao?"

Cố Hàm nói: "Chị nghe nói Tiếng Anh của em rất tốt, tháng sau trong học viện sẽ có một cuộc trao đổi sinh viên tới Hồng Kông, mỗi khóa sẽ chọn hai người tham gia. Tuyển chọn lần này sẽ dựa trên kết quả thi. Nếu em cảm thấy hứng thú thì sớm chuẩn bị một chút kéo sau này có thông báo chính thức thì thời gian chuẩn bị sẽ không đủ."

Tin tức này Nam Phong không biết, chắc là do chưa có công bố ra ngoài, Cố Hàm biết được bằng cách của chị ấy.

Nam Phong thoáng cảm thấy được sủng quá mức mà sợ: "Cảm ơn học tỷ nhé."

Cố Hàm quan tâm cô như vậy, không thể không cảm kích.

Cố Hàm lắc đầu, cười: "Chị cũng là do lúc đi lấy tài liệu vô tình nghe được, chắc mấy hôm nữa sẽ có thông báo chính thức. Mặc kệ như thế nào, chuẩn bị trước người ta vài ngày dù sao vẫn tốt hơn mà."

Nam Phong hỏi, "Chị có định tham gia không?"

Cố Hàm gật đầu: "Thời gian này hơi ngột ngạt, vừa hay có nơi để giải sầu."

Nam Phong hỏi: "Tâm trạng chị không vui, gặp phải chuyện gì phiền não sao ạ?"

Cố Hàm khẽ cười một tiếng: "Còn không phải là do chuyện chị và Chu Dục chia tay hay sao."

Nam Phong nhớ đến tình cảnh lúc Chu Dục chia tay Cố Hàm, cô ngượng ngùng cười: "Em thấy sau khi chia tay chị rất tốt, còn tưởng rằng chị đã không còn bận tâm nữa rồi."

Cố Hàm khinh khỉnh nhướn lông mày, "Đương nhiên chị không quan tâm, chị sẽ không hèn kém đến mức ngu muội cứ hết lần này đâm đầu vào một tên cặn bã. Chỉ là gần đây chị mới biết được, trước kia Chu Dục theo đuổi chị nguyên nhân là do đánh cược cùng người ta, một ngàn! Theo đuổi được chị anh ta sẽ được một ngàn! Chị chỉ đáng giá một ngàn đồng! không biết lúc đó có bao nhiêu người lồi chị ra mà chê cười."

Cố Hàm nói, ngữ khí cũng mang theo mấy phần cảm phẫn trong lòng.

Nam Phong hơi ngạc nhiên mặc dù đã nghe nói qua không biết bao nhiêu là chuyện thất đức Chu Dục từng làm.

Nhưng mà vì có một ngàn đánh cược để theo đuổi con gái!

Thực sự không còn biết liêm sỉ là gì!

Người nào gặp phải chuyện như vậy đều không dễ chịu, huống chi là Cố Hàm- một nữ sinh cao ngạo như thế, còn nhớ lúc chị ấy ở bên Chu Dục vì anh ta mà chủ động, nhiệt tình đến thế nào!

Quả thực quá nhục nhã!

Cô không biết làm sao để an ủi Cố Hàm, ấp úng nửa này, Nam Phong mới nói: "Không phải anh ta đã bị ngã xe gãy tay rồi sao, coi như đây cũng là báo ứng!"

Cố Hàm nhìn Nam Phong một cái, khẽ cười: "Chị không nghĩ chỉ như vậy đã là đủ."

Nam Phong sững sờ, "Chị muốn làm gì?"

Cố Hàm nhìn bộ dạng khân trương của Nam Phong, cười nói: "Em cho rằng chị sẽ tìm người tới đánh anh ta sao? Yên tâm đi, chị sẽ không làm chuyện điên rồ như vậy. chị không tin người như anh ta không có nhược điểm. Chị phải khiến Chu Dục hối hận vì là làm những chuyện như vậy với chị." Nói xong, Cố Hàm phát phát tay: "Chị nói với em mấy cái suy nghĩ hư hỏng này làm gì nhỉ, thật là mất hứng quá dù sao nói cho em biết về cuộc thi chọn trao đổi sinh để em chuẩn bị tốt, đến lúc đó, mong rằng chúng ta sẽ cùng đi!"

Nam Phong nhìn vẻ mặt hưng phấn của Cố Hàm, không giống một cô gái vừa chịu đả kích lớn nên cũng thoáng an tâm, cô tùm tùm gật đầu, "Cảm ơn học tỷ, em sẽ cố gắng."

...

Ký túc xá nam, ba người đang dùng cơm, chiếc radio được Bùi Văn đặt trên mặt bàn đang phát chương trình ca nhạc.

Từ sau khi bố của Bùi Văn bị bệnh, mấy năm nay anh không tổ chức sinh nhật cho mình nữa.

Bởi vì không có lòng dạ nào để nghĩ.

Dần dà, anh suýt quên mất ngày sinh nhật của mình.

Nếu hôm nay không phải lúc quay về ký túc xá thấy Chu Dục mua rất nhiều món ăn ở bên ngoài về, còn có cả bia để mở tiệc sinh nhật cho anh, chắc anh cũng không nghĩ ra, sau hôm nay mình đã hai một tuổi.

"Ăn đi! Đừng có mà xúc động quá." Thấy Bùi Văn bộ dạng cảm động của Bùi Văn, Chu Dục tiến tới vỗ vỗ bờ vai anh.

Vương Thụy kêu gào, "Hôm nay sinh nhật Bùi học bá, Chu đầu bảng chủ trì, tiểu lâu la như mình đây vừa hay được thom lây."

Những món ăn trước mặt đều được mua từ nhà hàng nổi tiếng, mùi vị rất tuyệt, giá cả thì khỏi phải bàn.

Bùi Văn vừa ăn vừa nói, "Cậu cũng đâu có nhiều tiền, về sau đừng lãng phí như vậy nữa."

Chu Dục cười, "Một mình mình ăn no là được, cả nhà đâu ai sợ đói đâu. Có bao nhiêu tiền thì tiêu bấy nhiêu. Cậu quản nhiều quá đấy!"

Ba người đang vui vẻ ăn cơm, chiếc radio phát tới ca khúc đó.

Khi nghe được giọng nói trầm ấm của nam phát thanh viên nhắc đến tên Bùi Văn thì cả ba người đều yên lặng.

Bùi Văn khoa công nghệ trường đại học Giang đại chỉ có một.

Ba người không ai lên tiếng cho tới khi bài hát phát xong, Vương Thụy lên tiếng trước, "Bùi Văn, đây cũng là cô bé nào đó thăm mền cậu à? Bây giờ con gái cũng lãng mạn quá đi, nhè."

Bùi Văn lắc đầu,: "Mình không biết."

Trên mặt anh không có chút biểu cảm nào.

Chu Dục nhìn anh một cái, nói đùa: "Có lẽ là người thường tặng sữa cho cậu đấy."

Thực ra không phải có lẽ, mà Chu Dục hầu như có thể khẳng định, người gửi ca khúc đó chính là Tống Nam Phong.

Bùi Văn cảm lại đôi đũa trong tay, anh sững sờ rồi bật cười lắc đầu: "Cái đó đúng là phải cảm ơn cô ấy."

Vương Thụy nói, "Cô gái ấy thật tốt, đã lâu như vậy rồi, chị yên lặng thích cậu, âm thầm quan tâm cậu, tới tận bây giờ vẫn chưa hề tới làm phiền. mình nghĩ nếu một ngày nào đó, cô ấy có đủ dũng khí tới trước mặt cậu thổ lộ tình cảm, chị cần không xấu đến nỗi hồng hết cả bộ mặt của thành phố thì cậu phải chấp nhận người ta đi."

Bùi Văn cúi đầu cười, như có điều gì phải suy nghĩ, anh từ chối cho ý kiến.

Chu Dục yên lặng nhìn anh rồi ngửa cổ uống sạch cốc bia trong tay, Chu Dục đứng lên vỗ ngực vài cái: "Hai người tiếp tục chiến đấu đi, mình ăn không nổi nữa rồi."

Bùi Văn ngẩng đầu nhìn anh, "Cậu đã ăn được bao nhiêu đâu."

Chu Dục nói: "Uống nhiều quá rồi! mình ra ngoài tản bộ."

Nói xong, anh quay người đi ra ngoài.

Khi không nhìn thấy bóng lưng Chu Dục nữa, Vương Thụy nhìn Bùi Văn nói: "Cậu có cảm giác thấy Chu Dục gần đây có gì đó rất lạ không?"

Bùi Văn cười nói, "Mình cảm thấy cậu ấy bây giờ rất tốt, bắt đầu đọc sách, lên lớp, lại không qua đêm ở bên ngoài. Rốt cuộc cũng quay về rồi."

Vương Thụy hứ một tiếng, "Cậu cả ngày bận rộn không thấy thì thôi, lúc cậu ấy nhìn sách, mười lần thì đến chín lần đang ngẩn người, lắm khi m ình gọi cậu ấy cũng không có phản ứng."

Bùi Văn nhú mày, "Có thể là do lâu ngày không học, tìm không được hứng thú. Cậu bây giờ ít lên lớp, đừng có suốt ngày nghịch máy tính, có rảnh thì nhớ giúp cậu ấy một chút."

Vương Thụy không ngưng xua tay, "Mình thực sự không có trình độ, cứ coi như Chu Dục không lên lớp học một thời gian dài nhưng trình độ thì vẫn cứ ăn đứt mình. Mình thấy không phải vấn đề học hành." Nói xong, về mặt Vương Thụy thần thần bí bí, "Đoạn thạch cao bó trên tay cậu ta sau khi tháo ra không phải cũng mang về ký túc sao? Mấy lần mình nhìn thấy cậu ấy ngồi trên giường ôm khối thạch cao ấy rồi ngẩn người. Lúc trước mình nhìn thấy hình như trên khối thạch cao có viết chữ, là dùng bút máy viết lên đó! Mình nhìn không rõ lắm, nhưng lại gần thì cậu ta không cho xem. Mình nghi ngờ, vấn đề xuất phát từ khối thạch cao kia. Có muốn lên lấy xuống xem thử một chút không?"

Bùi Văn sững sốt một hồi, anh cười: "Được rồi, không cho xem thì đừng xem, một đồng thạch cao thôi mà, cậu đúng là có trí tưởng tượng phong phú quá!"

"Cậu ấy đã lâu lắm rồi không có bạn gái đấy!"

Bùi Văn cười: "Trước đây là do cậu ấy hồ đồ, sao được coi là có bạn gái chứ! Mười người thì đến chín người là do cá cược rồi theo đuổi, còn một vị là người đưa com đến tiệm nét thôi mà."

Vương Thụy chớp mắt mấy cái: "Vậy là bây giờ cậu ấy thực sự là lãng tử quay đầu rồi hả? lại nói, tại sao bỗng nhiên cậu ấy lại nghĩ thông chứ?"

Bùi Văn lơ đãng nói: "Trưởng thành, chín chắn chứ."

Chu Dục đi một vòng quanh sân trường, bắt tri bất giác trở về ký túc xá, tòa nhà ký túc xá nữ cách chỗ anh không xa.

Lúc này sắp hai giờ, sinh viên tự học buổi chiều liên tục kéo nhau đi ra.

Anh biết rõ, lát nữa Nam Phong có lớp tự chọn.

Quả nhiên, không bao lâu sau, anh nhìn thấy cô và một nữ sinh cười cười nói nói đi ra.

Anh đứng dưới tán cây ven đường, không muốn để người khác chú ý.

Nam Phong và Du Tĩnh trò chuyện vui vẻ, lúc đi qua không hề chú ý tới anh.

Mãi đến khi đi xa một đoạn, Du Tĩnh bỗng nhiên ghé sát tai Nam Phong thấp giọng nói: "Mình vừa nhìn thấy Chu Dục đấy, chắc người bạn gái tiếp theo của anh ta ở chung tòa nhà ký túc với bọn mình."

Nam Phong ồ lên một tiếng, cô vô thức quay đầu.

Lần này, cô liếc mắt đã nhìn thấy anh đứng dưới bóng cây.

Hai người đứng cách nhau tầm mười thước, cô không nhìn thấy rõ nét mặt anh, chỉ mơ hồ thấy được anh đang nhìn về phía này.

Dưới bóng cây lổm đóm những vệt nắng, anh như tách biệt hoàn toàn với đám sinh viên đi tới đi lui, giống như anh đang đứng trên một hòn đảo nhỏ cô độc.

Bóng dáng anh thoạt nhìn có chút cô đơn khiến người nhìn vào mê mẩn đến lạ.

Nam Phong kinh ngạc.

Mãi đến khi Du Tĩnh kéo tay cô, "Cậu nhìn cái gì vậy?"

"À, không có gì!" Nam Phong kịp phản ứng, vội vàng quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Canh một

Chuyển ngữ: Manh

Cuộc thi chọn lựa trao đổi sinh tới Hồng Kông diễn ra vô cùng thuận lợi.

Thành tích học tập trên trường của Nam Phong trong học kỳ vừa rồi rất tốt, cũng rất tích cực tham gia những hoạt động tập thể của khoa. Mà cuộc thi viết lần này không tệ, chính cô cũng cảm thấy hài lòng, nhất là thi nói Tiếng Anh, mấy giáo sư phỏng vấn đều khen cô không dứt.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, mấy lời của giáo viên hướng dẫn làm cô thêm yên tâm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cô nhất định sẽ được chọn.

Nhưng lại có chuyện ngoài ý muốn.

Ba ngày sau, danh sách trúng tuyển dán trên bảng tin của trường.

Danh sách trúng cử chính là một nam một nữ. Nam sinh là người mà đều được tung hô là học thần, nữ sinh lại không phải là Nam Phong, là một cô gái thường ngày rất sôi động, nhưng rõ ràng thành tích Anh Ngữ lại không bằng cô.

Có lẽ là do đã từng đối mặt với sinh tử, nội tâm Nam Phong vô cùng mạnh mẽ, cô chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Song, khi chứng kiến kết quả này, vẫn còn cảm thấy hơi khó sở.

Dù sao cũng là một cơ hội hiếm có, cô nhận thức được điều đó nên vô cùng nghiêm túc chuẩn bị, mọi người xung quanh đều cho rằng không có vấn đề gì. Du Tinh cùng Hiểu Mẫn thậm chí cũng đã lên danh sách đồ đạc cần mua để gửi cô khi đi đến Hồng Kông.

Kết quả này khiến cô không phản ứng kịp.

Danh sách công bố vào xế chiều hôm ấy, cô hướng dẫn gọi Nam Phong lên văn phòng.

"Cô Chu."

Lúc này trong văn phòng chỉ còn lại giáo viên hướng dẫn.

Cô bảo Nam Phong ngồi xuống: "Hôm nay danh sách trao đổi sinh được chọn đi Hồng Kông được công bố, tôi sợ em có ý kiến nên mới gọi em lên đây để nói rõ về tình huống của em một chút."

Nam Phong miễn cưỡng cười nói: "Trường học tuyển chọn sinh viên đi trao đổi, đều phải có tiêu chuẩn. Em không được chọn nhất định là do phương diện nào đó không đạt tiêu chuẩn."

Cô giáo hướng dẫn là nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp, kỳ thật so với những sinh viên như Nam Phong cũng không lớn hơn mấy tuổi.

Cô thật sự rất thích nữ sinh này, xinh đẹp, lại nghiêm túc. Nếu như không phải cơ thể không trọn vẹn, cô ấy nhất định khiến ai cũng phải nhìn chăm chú, là người khiến mọi nữ sinh hâm mộ chứ không phải vừa nhắc tới cô, tất cả mọi người đều thốn thức.

Cô nhìn Nam Phong, đầu lông mày hơi nhăn, cố gắng tìm từ ngữ phù hợp. "Kỳ thật, trong cuộc tuyển chọn trao đổi sinh viên này em vô cùng xuất sắc, chỉ là về sau bên phía lãnh đạo có thảo luận qua một chút, cân nhắc cuộc trao đổi lần này không chỉ liên quan đến văn hóa tri thức mà còn tổ chức những hoạt động ngoại khóa, đều sợ em bất tiện. Vì vậy, cuối cùng quyết định cho Ngô Thành Nhã tham gia. Sinh viên đi trao đổi, chính là gương mặt đại diện cho trường, cũng là hy vọng của học sinh mình, bạn nữ sinh đó mọi mặt đều biểu hiện rất tốt."

Nam Phong hơi sững sờ, mũi chua xót, như nghẹn ở cổ họng nhưng vẫn cố gắng cười nói: "Cô Chu, em hiểu mà."

Cô giáo vỗ vỗ bờ vai Nam Phong: "Em bây giờ rất tốt, đi ra ngoài còn rất nhiều cơ hội, việc đầu tiên là phải cố gắng học tập. Được rồi, trở về đi."

Nam Phong gật đầu, đứng lên lễ phép cúi chào.

Chờ cô đi tới cửa, Du Tinh lén lút ngó đầu dò xét bên trong.

Thấy Nam Phong đi ra, lúi cúi cô nhỏ giọng: "Cô Chu có phải đã nói rõ sự tình với cậu rồi không?"

Hai người cùng đi vào thang máy, Nam Phong mới gật đầu: "Nói là vì có hoạt động ngoại khóa, vì vậy không tiện cho mình."

Du Tình nhe răng trợn mắt: "Sao lại có hoạt động ngoại khóa? Đây là trao đổi sinh viên trường học văn hóa, cũng không phải đi chiến đấu. Hơn nữa, Ngô Thành Nhã không chừng chạy bộ cũng chẳng bằng cậu."

Nam Phong giả bộ nhẹ nhõm nói: "Chỉ là trao đổi sinh viên thôi mà, có đi hay không cũng chẳng sao cả, chỉ là mình không thể để các cậu gửi mua đồ đấy."

Có đi hay không thật sự không quan trọng, chẳng qua là khi cô hướng dẫn nói: "Sinh viên trao đổi là bộ mặt của nhà trường" mấy chữ khi ấy khiến cô hiểu ra rằng có một số việc dù bản thân có cố gắng đi nữa, thì cũng không làm nên chuyện gì.

Cô vô cùng không đồng tình với ý kiến ấy.

Ánh mắt Du Tình rơi trên khuôn mặt Nam Phong, thấy bộ dạng cô không giống đau khổ, cũng thoáng yên lòng, phát tay nói: "Cậu cảm thấy không sao là được, mua đồ là chuyện nhỏ mà." Ra khỏi thang máy, cô kéo tay Nam Phong: "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

Nam Phong dừng lại, cười nói: "Mình còn có chút việc, cậu đi ăn trước đi."

Du Tình buông cô ta, nhìn cô một cái, thấy không có gì khác thường, mới yên tâm nói: "Mình đi đây."

Nam Phong gật đầu cười, đưa mắt nhìn Du Tình quay người đi vài bước, nụ cười trên khuôn mặt chậm rãi trầm xuống.

Sau bước qua ranh giới giữa sự sống và cái chết ấy, mấy năm nay chuyện gì đối với cô cũng không là gì cả, bởi vì chẳng còn điều gì quan trọng hơn sự sống. Nhưng là do cô đánh giá cao bản thân, lúc đầu đến chính mình cũng chẳng dám tưởng tượng.

Có lẽ vẫn luôn vì như vậy, cho nên mỗi ngày cô đều đeo tay giả dẫu biết nó không có tác dụng gì, cô không thích người khác nhìn vào tay trái của mình, cũng phản cảm khi người khác hỏi, càng thêm kháng cự khi đem phần còn lại của tay đã mất trần trụi đặt trước mặt người khác.

Bốn năm qua, cô cho là bản thân cũng đã sớm thân nhiên tiếp nhận sự khác biệt của bản thân so với người khác, nhưng cho tới bây giờ cô mới biết được, cô không đủ thân nhiên như vậy.

Nam Phong không đi đến nhà ăn, mà là đi về phía hồ.

Lúc này là giữa tháng tư, hàng liễu xanh mướt. Mặt trời chiều ngả về Tây, chiếu vào sóng xanh trên hồ, có gió mát lướt nhẹ qua, lay động lòng người.

Nam Phong thích mùa Xuân, bởi vì cô cho rằng đây là mùa đẹp nhất. Cho nên cô không hiểu người xưa nói xuân buồn từ đâu mà đến.

Hiện tại cô mới biết được, cảnh đẹp có thể vì con người mà thay đổi.

Nam Phong của tuổi mười chín cũng có chút thất vọng.

Cô chọn một chiếc ghế dài ngồi xuống, bởi vì là giờ ăn trưa nên cũng chẳng có mấy ai.

Ngồi ngẩn người một mình, bỗng nhiên Nam Phong cảm giác được sau lưng giống như có người đứng, lại đụng mặt người quen.

Cô không biết Chu Dục đã đứng ở đó bao lâu rồi, nhưng cô biết bộ dạng cô lúc này nhất định rất khó coi.

Cô không khóc, nhưng vành mắt lại đỏ lên.

Cô không muốn để cho người khác thấy bộ dạng lúc này của mình, vì vậy khi hai ánh mắt chạm nhau cô lập tức quay đầu.

Chu Dục tiến về phía trước ngồi xuống cạnh cô.

Anh không ngồi gần cô, giữa hai người vẫn giữ khoảng cách.

Anh lấy trong túi quần ra hộp thuốc lá, đang muốn rút ra một điếu bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó lại thả trở về.

"Là vì tuyển chọn trao đổi sinh viên đi Hồng Kông có vấn đề?" Anh quay sang nhìn cô, hỏi hột hột.

Mấy hôm trước anh có nghe Bùi Văn nói về chuyện này, hôm nay đi ngang khoa Nhân Văn, trong lúc vô tình vừa vắn nghe được mấy sinh viên thảo luận.

Tuy rằng không có nghe kỹ càng nhưng cũng đoán được một số chuyện.

Đơn giản bởi vì tay của Nam Phong có vấn đề, bị người khác coi thường.

Nam Phong có chút kỳ quái nhìn anh: "Làm sao anh biết?"

Chu Dục không đếm xỉa tới vấn đề của nàng nói: "Thật ra đi Hồng Kông cũng chẳng có gì hay ho, tôi trước kia cũng đã đi, kiến trúc chen chúc, khắp nơi toàn là người."

Có lẽ là anh đang an ủi cô khiến Nam Phong vô cùng sửng sốt, không kịp phản ứng.

Nhưng hiển nhiên anh lại chẳng giỏi trong việc an ủi người khác.

Có lẽ vì anh và cô đều có những bí mật, vì vậy giống như trước mặt anh, khác với những người thân lại càng thấy thân nhiên hơn.

Nam Phong chỉ lặng yên chốc lát: "Có đi Hồng Kông hay không, tôi thực sự không sao cả. Chỉ là bỗng nhiên mới ý thức được, cho dù tôi có cố gắng thế nào đi chăng nữa, nhưng so với người khác cũng chẳng là gì." Nói xong, cô gượng cười cười, "Loại cảm giác này quả thật không thoải mái chút nào."

Rõ ràng là cười nhưng Chu Dục dường như lại nhìn thấy nước mắt của cô.

Lòng anh mơ hồ có chút đau, ánh mắt không dám lưu lại trên khuôn mặt cô, chỉ có thể cúi đầu nhìn chăm chăm xuống dưới chân, thấp giọng nói: "Trong mắt tôi, cô và người khác không có khác nhau."

Dù cho không giống nhau, đó cũng là do cô hơn người khác.

Nam Phong lắc đầu đứng lên: "Không! Không giống vậy. Trước kia tôi cảm thấy nếu có đeo tay giả, thoát nhìn cũng không có khác biệt, thực sự là không có khác biệt." Cô bắt lấy tay giả dưới cánh tay, cô ngừng trong chốc lát, tiếp tục nói, "Nhưng cái này cuối cùng cũng chỉ là một đoạn nhựa bỏ đi, không thể cảm nhận, tôi không thể dùng nó để đánh đàn, cũng không thể chia sẻ công việc mà tay phải phải làm, vì cái này chỉ để ngụy trang nên tôi nghĩ mỗi ngày đều phải cẩn thận từng li từng tí đeo nó vào, dù là nhăn nhai đau đớn do thời gian mang quá lâu, nhưng cuối cùng thì nó cũng chẳng thay đổi được sự thật."

Chu Dục nhìn cô vén tay áo lên, gỡ chiếc tay giả kia xuống.

"Vì vậy...tôi quyết định tiếp nhận sự thật này, tiếp nhận tôi thực sự không lành lặn." Cô nói xong câu này, quay người đi về phía hồ, dùng lực ném cánh tay giả trên tay xuống hồ nước.

Chu Dục kinh ngạc nhìn bóng lưng của cô, không nói một lời đứng lên đi đến về phía sau cô.

Gió làm mái tóc của anh rối loạn, che đi ánh mắt phức tạp khó phân biệt tâm tình.

"Nam Phong..." Anh nhẹ giọng.

Lần đầu tiên anh gọi trực tiếp tên cô dù cho trong lòng đã kêu lên rất nhiều lần.

Hai chữ này từ miệng anh, lại có chút mùi vị lạ.

Ngực giống như đang hơi đau.

Nam Phong xoay người, dường như đã trút được gánh nặng, toàn thân nhẹ nhõm, cô cười với anh: "Yên tâm, tôi không hờn dỗi, chỉ là hiểu ra một chuyện. Tôi chấp nhận việc bản thân và mọi người không giống nhau nhưng tôi tin bản thân mình nhất định không thua kém kẻ nào cả."

Lần này cô thực sự đang cười, nụ cười này giống như đã thông suốt được mọi chuyện.

Gió thổi nhẹ mái tóc dài.

Cô đương nhiên không hề thua kém kẻ khác, trong mắt anh tất cả những gì thuộc về cô đều tuyệt vời.

Nụ cười tươi không ai bằng.

Chu Dục nhớ tới một ca khúc.

Gió xuân tuy đẹp nhưng cũng chẳng bằng em, cuộc sống em chưa rõ ràng bởi vì chưa gặp được người thích hợp.

Anh yên lặng nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên, đưa tay vén mái tóc bị gió thổi của cô: "Hiện tại Khoa Học Kỹ Thuật phát triển, thiết bị càng ngày càng cao cấp, một ngày nào đó, trí tuệ nhân tạo sẽ cùng con người phát minh ra những thứ tuyệt vời, tay giả không chỉ để làm đồ trang trí, nó có thể cảm nhận. Cô có thể dùng nó đánh đàn, viết chữ, cũng có thể nắm tay người mình thích. Y học không thể làm được, nhưng Khoa Học Kỹ Thuật sẽ lấp đầy khoảng trống đó."

Anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô, ngón tay khẽ chạm vào trán cô.

Hành động ấy có chút mập mờ.

Nhưng bởi vì vừa rồi tâm trạng bị chấn động quá lớn, Nam Phong cũng không có ý thức được điều này. Chỉ nghe thấy những lời an ủi của anh, thậm chí có chút chờ mong, mờ to đôi mắt đen láy, cười hỏi: "Thật vậy sao?"

Chu Dục gật đầu: "Nhất định."

Nam Phong khẽ thờ dài một chút, rồi cuộc cũng phản ứng về những hành động của bản thân, lại ở trước mắt người khác, quả thật có chút buồn cười.

Cô bỗng nhiên đỏ tai: "Thật sự là xấu hổ, bắt anh phải nghe những lời bừa bãi của tôi."

Anh cho tới bây giờ vẫn là bộ dạng không đếm xỉa tới.

Chu Dục lắc đầu, cười: "Không đâu."

Trước mặt là cô gái đỏ ửng tai, cúi đầu ngượng ngùng, bộ dạng ấy khiến lòng anh bỗng nhiên trở lên mềm mại, ngực giống như có ai đó xoa nhẹ.

Đã xong!

Anh muốn.

Thực sự đã xong.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Canh hai

Chuyển ngữ: Nại

Thời tiết bắt đầu trở nên ấm áp hơn, quần áo cần mặc trên người càng ngày càng ít đi, Nam Phong không mang tay găng, phía dưới ống tay áo bên trái trông rỗng nhìn rất rõ ràng. Khi đi bộ chung với mọi người, cô có thể dễ dàng cảm nhận được rất nhiều ánh mắt dõi theo mình.

Hiếu kỳ, thương hại, tiếc nuối... đều có cả.

Nếu như lúc trước, đối với những ánh mắt này, Nam Phong ít nhiều sẽ cảm thấy lúng túng.

Nhưng bây giờ cô đã có thể hoàn toàn thân nhiên đối mặt.

Du Tình và các bạn cùng phòng cũng đã từng hỏi cô vì sao không đeo tay găng nữa, cô chỉ nói rằng không thoải mái.

Tuy rằng tình cảm của các bạn chung phòng ký xưa nay vẫn rất tốt, nhưng có một số chuyện không phải muốn là có thể giải thích rõ ràng.

Mà chuyện khiến cô suy nghĩ vỡ vụn chính là, không cần biết có chuyện gì xảy ra, chỉ cần là bí mật cô không muốn để người khác biết được thì đều bị Chu Dục phát hiện ra.

Cũng may là đến hôm nay, cách nhìn của cô đối với anh đã thay đổi khá nhiều.

Lại nói tiếp, tất cả các hành động chống đối, phản nghịch của anh đều do chuyện của gia đình ảnh hưởng.

Mẹ vì chuyện của bố mà qua đời, tuy chỉ là tai nạn ngoài ý muốn nhưng đối lại là bất kỳ người nào cũng sẽ không thể nghĩ thông suốt được.

Chỉ có điều, cách thức biểu lộ ra bên ngoài không giống nhau mà thôi.

Chu Dục vì hờn dỗi bố mà thành ra như vậy, quả thực không phải hành động ráng suốt, nhưng đối với một nam thanh niên tuổi mới lớn mà nói cũng có thể thông cảm được.

Bởi vì giải thích như vậy nên không còn cảm thấy phản cam khi thấy anh ta nữa.

Thêm vào đó, Nam Phong có nghe Bùi Văn nói, Chu Dục hiện giờ đã tìm được đường về, thực sự cải tà quy chính rồi.

Thấy Bùi Văn vui vẻ, Nam Phong cũng cảm thấy vui theo.

Tháng sau là cuộc thi tháng, bốn tuần sau đó sẽ là cuộc thi cuối học kỳ. Nam Phong biết điều đã bắt đầu chăm chỉ cặm cở ở phòng tự học.

Cô còn có thói quen là học bài tại thư viện, buổi sáng đến nhận một chỗ là có thể ngồi cả ngày.

Hôm nay người ngồi đối diện Nam Phong là một bạn nam mập mạp, lúc mới ngồi xuống đã bỏ hạt dưa ra cắn, liên tục hơn một tiếng, không có giây phút nào là yên. Nam Phong bị cậu ta làm ảnh hưởng, đọc sách không vào đầu được chữ nào, lại ngại không dám mở miệng nhắc nhở nên đành đứng dậy đi lấy nước để thay đổi không khí.

Cô chờ đến mười phút sau mới quay lại, phát hiện vị trí đó đã có người khác ngồi thay, đó là một nam sinh với bóng lưng cao lớn có hơi mảnh khảnh, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, tóc hơi ngắn đang cúi đầu đọc sách. Chỉ cần nhìn bóng lưng thôi đã khiến người ta cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.

Nam Phong thở ra, đi đến chỗ của mình ngồi xuống. ánh mắt cô lơ đãng nhìn đến người ngồi đối diện bỗng nhiên ngưng.

Cô tròn tròn mắt nhìn người ngồi đối diện ngẩng đầu lên, mãi mới phản ứng được, cô khẽ cười trừ, miệng nói loạn: "Sao lại là anh?"

Chu Dục đã cắt tóc, chiếc khuyên trên tai trái đã không còn thấy bóng dáng, lông mày rõ ràng, cặp mắt đen trầm không còn bị phủ sau tóc mái dài xòa nữa.

Nam Phong nhìn đến không tin tưởng vào hai mắt mình.

Chu Dục kéo ra một mảnh giấy nháp, thoăn thoắt viết mấy chữ rồi đưa cho Nam Phong.

Nam Phong nhận lấy: Ôn tập để chuẩn bị thi, nếu trượt nữa thì không tốt nghiệp được.

Chữ viết rất đẹp, mạnh mẽ mà có lực, nhìn rất tiêu sái. Chắc là lúc bé có quyền qua rồi.

Nam Phong viết dưới dòng chữ của Chu Dục hai chữ: Cố lên!

Cô còn trẻ con vẽ thêm khuôn mặt cười tươi sau đó đưa lại tờ giấy cho Chu Dục.

Chu Dục nhìn tờ giấy, khóe môi cong cong, tiện tay kẹp tờ giấy đó vào một cuốn tài liệu.

Không còn bị làm phiền, trạng thái tập trung học tập của Nam Phong trở về rất nhanh.

Nhưng trái ngược với cô, Chu Dục bày sách vở trước mặt nhưng một chữ cũng không thể vào đầu. cảm xúc xao động khó có thể bình ổn lại ngay được, thỉnh thoảng anh lại thấy mệt mỏi rã rời, không chịu được chạy ra ngoài hút thuốc lá, lặp đi lặp lại mấy lần, anh cảm thấy bức dọc không thôi, chỉ khi nhìn người đang vui đầu học bài ngồi đối diện mới có thể bình tĩnh lại phần nào.

Nam Phong dường như cũng phát hiện tình trạng "bất thường" của Chu Dục, hơn nữa còn nhìn thấy trên người anh có mùi thuốc lá.

Giữa trưa, lúc hai người cùng đi về, ra khỏi thư viện, cô bảo: "Em thấy anh ra ngoài hút thuốc mấy lần, học hành khổ đến vậy sao?"

Chu Dục cười khổ: "Tôi ba năm nay đều lêu lổng, nay sách vở đã chất lên thành núi rồi, còn không tìm được hứng thú học tập."

Đương nhiên anh không nói cho cô biết, cô ngồi đối diện anh, tuy rằng có thể giúp tâm trạng anh bớt sục sôi nhưng lại khiến anh "đứng núi này, trông núi nọ"

(Núi này là sách vở, còn núi nọ là Nam Phong nhà chúng mình)

Nam Phong gật đầu tỏ ý đã hiểu, "Từ từ sẽ thấy thôi, nếu anh muốn tự học, từ nay về sau em sẽ giúp anh giữ chỗ ngồi."

Chu Dục nhìn cô một cái, anh cười khế: "Vậy thì cảm ơn em."

Thế là bắt đầu từ hôm đó, Nam Phong và Chu Dục cùng nhau đến phòng tự học.

Nói là cô giúp anh giữ chỗ nhưng lắm khi anh còn đến sớm hơn cô, người giữ chỗ đổi lại là anh.

Hứng thú học hành của Chu Dục được tìm về khá nhanh, đến ngày thứ hai, anh đã có thể yên tĩnh ngồi học.

Dù sao cũng đã làm học bá gần hai chục năm, còn là loại học bá siêu cao cấp điển hình, chỉ cần quyết tâm, không việc gì khó cả.

Hơn nữa, mỗi lần học bài mệt mỏi, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy người ngồi đối diện mình đang nghiêm túc học bài thì động lực trong lòng Chu Dục càng lớn.

Nam Phong cũng có những lúc lười biếng, lúc mệt mỏi cô sẽ lấy lại nghe ra nghe nhạc rồi gục đầu xuống bàn.

Cô gái mười chín tuổi, làn da trắng nõn đang yêu.

Lúc cô nhắm mắt lại, thoạt nhìn thật an ổn

Chỉ có những lúc như vậy, Chu Dục mới chẳng kiêng nể mà nhìn cô.

Có một lần, ma xui quỷ khiến thế nào, Chu Dục lấy điện thoại ra, lén chụp trộm cô được mấy tấm ảnh.

Chụp xong, cảm giác như làm chuyện gì thất đức, anh vội vàng cất điện thoại vào túi.

Đột nhiên anh cảm thấy, bản thân mình cứ như một thằng khờ.

Liên tiếp mấy ngày sau, hai người ngày càng quen với việc học chung như vậy, giống như đã có cảm giác như bạn bè thân thiết.

Số lần tình cờ gặp nhau theo đó âm tăng lên.

Hôm nay Nam Phong ăn tối xong, cô đi lấy nước sôi.

Vừa mới rót đầy hai bình nước, đây xong nắp bình thì hai bình nước đã bị xách đi.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy Chu Dục. một tay anh đã xách sẵn hai bình nước, tay này là hai bình nước của cô.

Nam Phong vội nói: "Không cần, tự em xách được."

Chu Dục nhìn cô một cái, trực tiếp xách theo bốn bình nước ra ngoài.

Nam Phong chỉ có thể đuổi theo sau.

Chu Dục thoát nhìn có hơi gầy nhưng sức lực không hề nhỏ, xách bốn bình nước mà đi lại vẫn rất nhẹ nhàng.

Chỉ là việc làm này không giống với phong cách của anh. Không phải anh có sở thích giúp người làm niềm vui.

Chu Dục giống như đã trở về làm một sinh viên bình thường rồi.

Loại cảm giác này, thật kỳ diệu.

Nam Phong thoáng bị bỏ lại sau anh vài bước, buổi chiều chạng vạng của một ngày hè, gió thổi nhẹ nhẹ, thổi qua áo sơ mi trên người anh làm nó khẽ bay bay.

Hình như Chu Dục rất thích mặc áo sơ mi, mặc cũng rất đẹp.

Về đẹp khỏe khoắn nhưng không kém phần thư sinh khiến Nam Phong không thể nhớ ra bộ dạng bất cần trước đây của anh.

Cô nghiêng đầu đánh giá, chẳng biết tại sao lại hơi buồn cười.

Cuối cùng, cô cũng cười thành tiếng.

Chu Dục ngoảnh đầu nhìn cô, bắt gặp nụ cười trên mặt cô, anh hỏi: "Cười cái gì?"

Biểu cảm vẫn còn hơi lạnh lùng, có điều bộ dạng đã bớt đi vẻ chán chường trước kia.

Nam Phong nhanh chóng lắc đầu: "Không có gì."

Nhưng mà vẫn buồn cười, cô dứt khoát quay đầu đi, không cho anh nhìn thấy.

Chu Dục chỉ thấy được một bên mặt của cô, khóe miệng cong cong đã bán đứng cô.

Anh hơi nhú mày, quay đầu bước đi, vốn vẻ mặt không có chút biểu cảm cũng hiện lên một nét cười nho nhỏ.

...

Ký túc xá của Chu Dục gần hơn Nam Phong, anh đặt hai bình nước của mình bên đường rồi cầm theo hai bình của Nam Phong tiếp tục đi về phía trước.

"Chu Dục..." Nam Phong đi đến trước mặt anh, trầm giọng gọi anh một tiếng.

"Gì?" Chu Dục nhìn cô một cái.

Nam Phong cười tủm tỉm nói: "Em rất vui."

"Vui cái gì?"

"Vui vì rốt cuộc anh cũng đã cải tà quy chính đó!"

Chu Dục không nói gì mà chỉ cười nhẹ một tiếng.

Nam Phong lại nói: "Không biết anh Bùi Văn còn vui tới mức nào nữa."

Nụ cười trên mặt Chu Dục bỗng nhiên cứng đờ, giống như chậu nước đá bất thành linh dội thẳng lên đầu, thẳng tay tát anh trở về hiện thực.

Mãi đến khi đi đến dưới lầu ký túc xá của Nam Phong, đặt hai bình nước xuống, Chu Dục vẫn không nói gì thêm.

Thật ra Nam Phong vẫn không hiểu được anh.

Vì phần lớn thời gian Chu Dục không nói nhiều nên khi anh im lặng cô cũng không để ý.

Anh thậm chí còn không tạm biệt mà cứ thế xoay người bỏ đi, chỉ là đi được hai bước, anh chậm chậm quay lại.

"Nam Phong." Anh gọi tên cô.

Nam Phong đang định xách hai bình nước lên lầu, nghe tiếng anh gọi, cô quay đầu nhìn anh: "Gi?"

Anh nhìn cô, đã không còn tóc mái dài che đi những biểu cảm trong ánh mắt, có một cái gì đó rất phức tạp, khó phân biệt. anh muốn nói gì đó lại thôi. Sau nửa ngày anh mới thấp giọng: "Em có cần tôi nói giúp em một câu với Bùi Văn không?"

Nam Phong sững sốt một hồi mới phản ứng lại được, cô sợ tới run chân tay: "Không, không cần! anh ấy đã từng nói không có tâm tư để nghĩ đến chuyện hẹn hò, em không muốn khiến anh ấy khó xử, cứ như hiện giờ là tốt lắm rồi."

Chu Dục hơi do dự: "Thực ra...không hẳn là như thế, có lẽ cậu ấy sẽ đồng ý với em."

Chu Dục chưa từng nghĩ, có mấy lời như vậy mà nói ra thật là khó khăn.

Nhưng Nam Phong không nhìn ra những giằng xé trong nội tâm anh, cô đỏ mặt lắc đầu: "thực sự không cần, em thích như bây giờ. Nếu không may biến khéo thành vụng, sau này gặp mặt nhau cả hai sẽ đều khó xử."

Có thể đứng từ xa nhìn thấy anh ngày ngày tràn đầy sức sống, cô đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Chu Dục nhếch miệng: "Được, anh không nói."

Nam Phong nhẹ nhàng thở ra, nháy mắt với Chu Dục mấy cái: "Anh nhất định phải giúp em giữ bí mật."

Chu Dục khẽ gật đầu.

...

Cố Hàm đã lâu không gặp Chu Dục, khi cô đứng bên ngoài thư viện nhìn thấy một nam sinh tóc ngắn ngồi cạnh bồn hoa, Cố Hàm còn cứ tưởng mình nhìn nhầm người.

Đây là nơi mà bình thường Chu Dục sẽ không xuất hiện, cộng thêm tóc tai, quần áo này của anh, Cố Hàm chưa từng thấy bao giờ.

Trọng lòng cô vẫn đang bức tức, nhẹ nhàng đi đến từ phía sau.

Một tay Chu Dục cầm điều thuốc đang cháy, một tay cầm điện thoại, anh nhìn điện thoại đến thất thần, có người đi tới mà không hề phát giác.

Cố Hàm dừng lại phía sau lưng anh, mắt nhìn vào điện thoại của anh, bỗng nhiên, mặt cô biến sắc: "Chu Dục!"

Cô thò tay giật lấy điện thoại của anh.

Chu Dục không kịp đề phòng, chưa kịp hoàn hồn thì điện thoại đã không còn trong tay.

Anh đứng phắt dậy, nhìn thấy Cố Hàm đang cầm điện thoại của anh, Chu Dục giận đến nổi thái đuron căng cứng: [Cô làm gì vậy! trả cho tôi!]

Anh muốn lấy lại điện thoại, Cố Hàm lùi ra sau hai bước, tránh đi động tác của anh.

Cố Hàm không thể tin tưởng được mà xem lại một lần, ảnh Chu Dục vừa xem là Nam Phong, cả danh sách ảnh của Chu Dục đều là Nam Phong.

Lúc Nam Phong nhắm mắt gục xuống bàn nghỉ ngơi, lúc Nam Phong nghiêng đầu đọc sách, còn có cả bóng lưng lúc Nam Phong buông xả mái tóc dài...

Nhìn qua đều là ảnh chụp trộm.

Toàn thân Cố Hàm như phát run, cô nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Con mồi tiếp theo của anh là Nam Phong sao? Anh có còn là con người không?"

Mặt Chu Dục đóng băng tức thì, bờ môi anh mím lại thành một đường lạnh băng. Anh không trả lời câu hỏi của Cố Hàm mà chỉ tiếp tục bước lên lấy lại đi động của mình.

Nhưng Cố Hàm không trả lại, giống như nếu Chu Dục không trả lời, có chết cô cũng không đưa.

Lúc này là buổi chiều, xung quanh bồn hoa nhỏ không có mấy người, không ai nhìn thấy một đôi nam nữ đang "dây dưa"

"Chu Dục, học tỷ!" bỗng nhiên có người gọi

Mà Chu Dục cũng vừa vặn lấy lại được điện thoại của mình.

Anh và Cố Hàm cùng quay đầu, đứng cách đó không xa, Nam Phong đang nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ quái.

Nam Phong vừa mới chứng kiến hai người giống như đang giành giật đồ, chợt nhìn lại giống như kiểu đánh nhau. Cô chưa quên những lời Cố Hàm nói lúc trước.

Nhưng đây là chuyện của hai người họ, không tới phiên Nam Phong nói cái gì, cô cười nhàn nhạt nói: "Hai người có chuyện thì từ từ nói, em vào trong đây."

Chu Dục nói: "bọn anh không có chuyện gì, chỉ là một chút hiểu lầm."

Nam Phong gật đầu cười cười tỏ vẻ đã hiểu, cô quay người đi vào trong thư viện.

Chu Dục nhìn bóng lưng của Nam Phong rồi đi mới quay lại lạnh mặt lườm Cố Hàm.

Nhưng Cố Hàm vẫn không thể tin được những gì vừa mới thấy.

Không sai, cô thấy Chu Dục đang khần trương!

Câu anh vừa đáp lại lời Nam Phong kia nghe qua chỉ là một câu nói ngắn gọn, nhưng rõ ràng khẩu khí anh đang rất căng thẳng, trong sự căng thẳng ấy, Cố Hàm còn nghe ra vài phần dục dằn.

Anh và cô quen nhau ba tháng, cô vẫn cứ nghĩ Chu Dục trước sau chỉ có bộ dạng không thêm bớt xia tới ai.

Ngay cả câu "Làm bạn gái anh đi" anh nói với cô cũng không có bất cứ điểm gì đặc biệt.

Thì ra anh còn đáng vẻ như vậy.

Khó có thể mở miệng để che giấu bí mật bị phát hiện, Chu Dục tức giận không thôi. Anh trừng mắt nhìn Cố Hàm rồi bỏ đi.

Nhưng Cố Hàm cười lạnh một tiếng sau lưng Chu Dục, cô cười nói: "Chu Dục, Bùi Vân là bạn tốt từ nhỏ của anh, cùng anh lớn lên phải không?"

Chu Dục dừng bước nhưng không quay lại nhìn cô.

Cố Hàm tiếp tục nói: "Anh biết Nam Phong thích thăm Bùi Vân không?"

Chu Dục tiếp tục đi về phía trước.

Cố Hàm lại nói: "Không phải anh thích chơi đùa sao? Tôi chơi với anh!"

Cuối cùng Chu Dục cũng quay đầu lại, mặt không biểu cảm nhìn cô: "Cô muốn làm gì?"

Cố Hàm cong môi cười: "Anh sẽ biết thôi."

Nói xong, Cố Hàm đắc ý hiên ngang ngẩng cao đầu, lướt qua anh rồi rời đi.

...

Lúc Chu Dục vào trong thư viện, Nam Phong lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh nặng nề, hình như không có tâm trạng, cô đoán là vừa nãy đã cãi nhau với Cố Hàm.

Nam Phong có vấn đề cứ nghẹn mãi trong lòng, mãi đến lúc chạng vạng, trên đường trở về ký túc xá, cô mới mở miệng thăm dò: "Cố Hàm nói lúc trước anh đánh cuộc cùng người ta mới theo đuổi chị ấy, cuộc một nghìn."

Những điều này đối với Chu Dục của lúc trước mà nói là chuyện chẳng đáng nhắc đến, nhưng giờ nghe chính miệng cô nói ra, anh lại cảm thấy lúc đó

mình hoang đường không chịu được.

Anh hàm hồ gật đầu.

Nam Phong suy nghĩ một chút, lại vụng trộm liếc nhìn sắc mặt anh, vẫn âm u như trước, hình như anh không quá bài xích khi đề cập đến chuyện lúc trước, cô liền nhỏ giọng nói: "Anh làm như vậy là có hơi quá đáng, lúc trước Cố Hàm muốn đưa cơm cho anh mà bị xe đụng bị thương, chị ấy đối với anh là thật lòng nghiêm túc."

Cô vẫn nhớ bộ dạng của anh lúc cô được Cố Hàm nhờ mang cơm đến tiệm net, quả thực là một thằng cặn bã khiến người ta ngửa mắt.

Nhìn cô cân nhắc, thận trọng nói ra những lời vừa rồi, anh gật đầu: "Là lỗi của tôi, tôi sẽ trực tiếp đi xin lỗi cô ấy."

Nam Phong nghe anh nói như vậy, lòng cô như trút được gánh nặng: "Anh có thể nghĩ như vậy thì tốt quá."

Chu Dục nhìn cô một cái, không nói gì thêm.

...

Buổi tối, Chu Dục đi đến dưới lầu ký túc xá nữ.

Sau khi Cố Hàm nhận được điện thoại của Chu Dục, cô dùng dằng mãi, lúc đi xuống đã là nửa tiếng sau.

Chu Dục không phải là người kiên nhẫn, trước giờ hẹn gặp người khác, chưa từng phải đợi lâu như vậy.

Cố Hàm nhìn thấy nam sinh đứng dưới bóng cây hút thuốc, cô cười cười đi tới.

Mấy ngày hôm nay, cô chưa từng thấy tâm trạng mình sáng khoái như bây giờ, sự phẫn nộ sau những tháng ngày bị đùa bỡn cuối cùng cũng tìm được chỗ để trút rồi. cô thực sự từng thích người này, cũng may cô không phải là người duy nhất bị coi thường, bây giờ cô muốn khiến Chu Dục nhục nhã không thể ngóc đầu dậy, cho anh ta nếm thử cảm giác của cô.

Bỗng dưng được nắm giữ quyền chủ động, cảm giác tốt không thể tốt hơn.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Chu Dục cũng có ngày bị lật thuyền.

"'Đầu bảng' khoa công nghệ chủ động đến tìm gặp bạn gái cũ, đúng là việc hiếm thấy! À quên, chắc cũng không thể coi là bạn gái cũ, dù sao cũng chỉ đáng giá một ngàn."

Chu Dục nhìn cô, "Chuyện lúc trước, tôi thực sự xin lỗi, tôi biết rõ cô oán giận tôi, nếu như cô cần xin lỗi, tôi sẽ nói xin lỗi, nếu cô cần một sự đền bù, chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ không trốn tránh."

Cố Hàm chưa từng thấy Chu Dục nói nhiều như vậy, hơn nữa, ngữ khí rất chân thành, nghe ra cả vài phần cầu khẩn.

Cô ôm lấy tay, ung dung nhìn anh, thật lâu sau đó mới cười xùy một tiếng: "Anh là Chu Dục sao? Tên cặn bã Chu Dục? Cố Hàm tôi sống đến bây giờ có thể nghe anh nói những lời đó, mặt trời mọc hướng tây sao?"

"Thực sự xin lỗi." Chu Dục không phản ứng lại những lời châm chọc của Cố Hàm, anh trịnh trọng nói xin lỗi một lần nữa.

Cố Hàm giận tái mặt: "Anh sợ tôi nói với Nam Phong chuyện anh chụp trộm ảnh cô ấy đúng không?"

Mặt Chu Dục không chút thay đổi: "Cô muốn nói cho cô ấy biết tôi không quan tâm. Tôi xin lỗi cô vì biết cô quan tâm Nam Phong khá nhiều, Nam Phong có ấy hi vọng tôi sẽ đi xin lỗi cô."

Tìm Cố Hàm đập mạnh, anh ăn nói thẳng thắn như thế, cô phải nói cái gì?

Dù cô đối với người này bây giờ chỉ còn căm hận, không còn chút yêu thích nào, nhưng anh ta lại thẳng thắn rõ ràng khiến cô một lần nữa nhục nhã, cô không cam lòng!

Không thể không thừa nhận, lúc anh chủ động nói xin lỗi, cô có hơi mừng thầm.

Nhưng anh ta đi xin lỗi là vì người khác! Điều này đáng cười đến mức nào chứ.

Cố Hàm hừ lạnh một tiếng: "Chu Dục, thu lại lời xin lỗi của anh đi, tôi không thèm!"

Nói xong, Cố Hàm cười ha ha: "Anh thích Nam Phong, Nam Phong lại thích Bùi Vân, Bùi Vân và anh lại là anh em tốt. chỉ cần nghe mối quan hệ này của các người thôi tôi đã thấy cực kỳ thú vị rồi. Tôi muốn chơi với anh! Lần này chúng ta chơi cho hết đi, xem đến cuối cùng, ai là người thắng!"

Ánh mắt Chu Dục lạnh lẽo: "Đến cuối cùng thì cô muốn làm gì?"

Cố Hàm cười nhưng không nói, ánh mắt nhìn anh đầy vẻ mĩa mai.

Chu Dục thoát nhìn còn lạnh lùng hơn trước đây, chỉ là ánh mắt không còn vẻ bất cần như trước mà có thêm vài phần dịu dàng mê man.

Cố Hàm như nhìn thấy bản thân của mình trước đây.

Cô biết rõ, chỉ khi muốn mà không thể có được thì con người mới có biểu cảm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phong Đến Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.